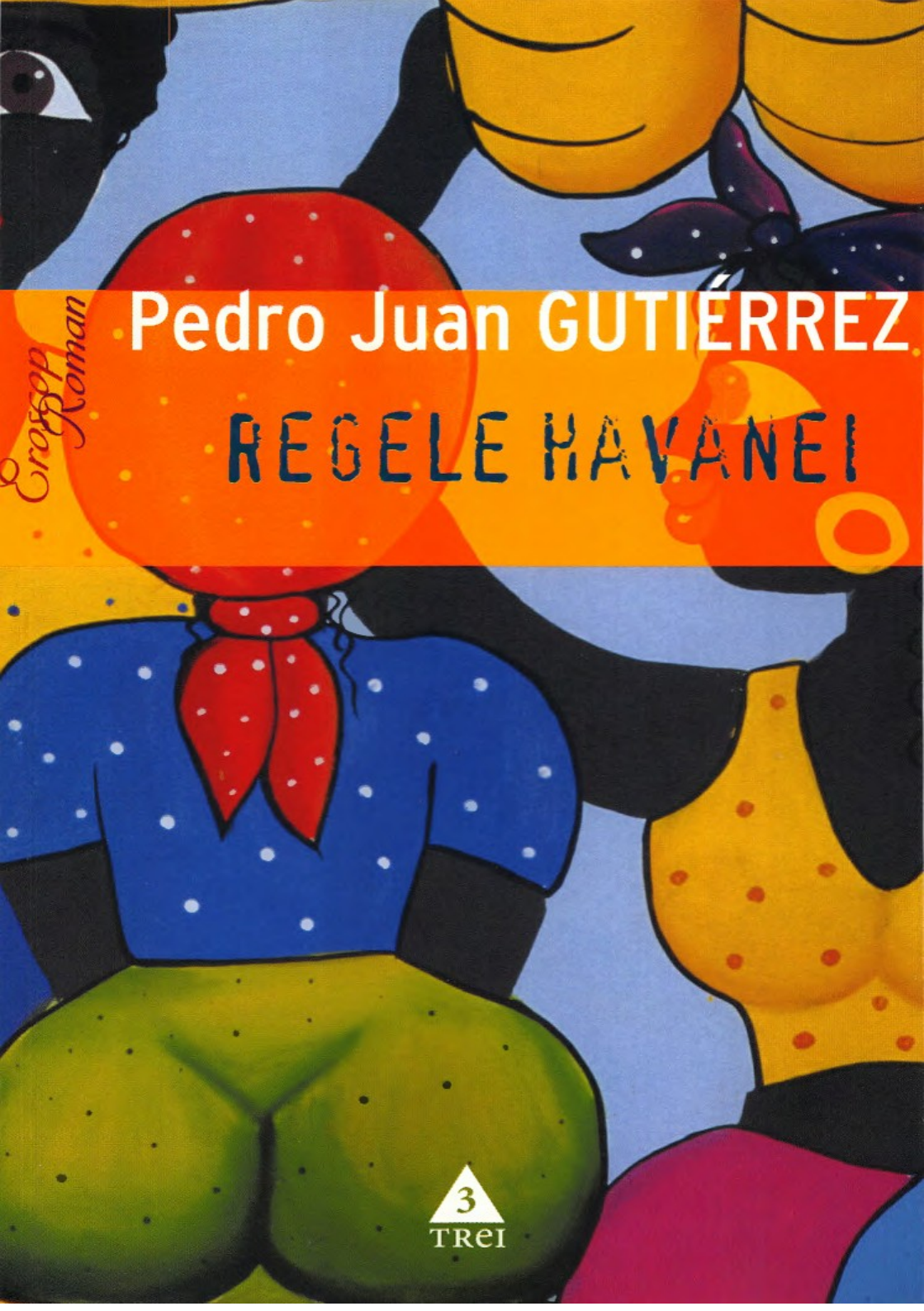
Pedro Juan GUTIÉRREZ
Eros&Op Roman
REGELE HAVANEI
3
TREI

Eroscop

Colecţie coordonată de
Magdalena Mărculescu & Pascal Bruckner

PEDRO JUAN GUTIÉRREZ

REGELE HAVANEI

Traducere din spaniolă de
Ana Maria Tamaş

Editura Trei

Traducere din spaniolă de Ana Maria Tamaş

EDITORI Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL Magdalena Mărculescu

COPERTA
Faber Studio (S. Olteanu, B. Haţeganu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: GULLIVER, GETTY IMAGES

REDACTOR Valentin Protopopescu

DIRECTOR PRODUCŢIE Cristian Claudiu Coban

DTP Eugenia Ursu

CORECTURĂ Roxana Samoilescu, Elena Biţu

Titlu original: **El Rey de La Habana** Autor: **Pedro Juan Gutiérrez**

Această carte a fost tradusă după **El Rey de La Habana** de Pedro Juan Gutiérrez Editura Trei, 2010 - pentru prezenta ediţie

Suntem aşa cum suntem,
le facem tuturor pe plac,
ne vindem ca pâinea caldă,
ca marfa ce se isprăveşte în piaţă,
Suntem cei mai cei.
MANOLÍN, DOCTOR ÎN MUZICĂ SALSA

Subdezvoltarea reprezintă
neputinţa de a acumula experienţe.
EDMUNDO DESNOES

Cu mine nu te juca,
sunt în stare să înghit jar.
CÂNTEC CUBANEZ

Peticul acela de terasă era cel mai împuţit din tot blocul. În 1990, când începu criza, ea îşi pierdu slujba de femeie de serviciu. Iar atunci procedă la fel ca mulţi alţii: făcu rost de câţiva pui de găină, un porc şi nişte porumbei. Construi nişte coteţe din plăci de lemn putred, sârmă, bucăţi de fier şi tablă de la cutiile de conserve. Pe unele din animale le vindeau, pe altele le mâncau. Supravieţuia. Înconjurată de rahatul şi putoarea

dobitoacelor. În bloc, de cele mai multe ori, apa nu urca timp de zile întregi. Atunci începea să zbiere la copii. Îi scula cu noaptea în cap cu câte o scatoalcă, îi îmbrâncea, şi-i obliga să coboare cele patru etaje, ca, mai apoi, să le urce cu găleţi de apă adusă de la puţul aflat, în mod miraculos, la colţul străzii, acoperit cu un capac de canal.

Băieţii aveau pe atunci nouă şi, respectiv, zece ani. Reynaldo, fiul cel mic, era blajin şi tăcut. Nelson, mai nestăpânit, se împotrivea de fiecare dată, iar uneori chiar ţipa la ea furios:

— Nu mai urla, fă, la mine! Ce mă-ta vrei?

Ea era şchioapă de piciorul drept şi puţin redusă mintal, ori chiar proastă. Nu era în toate minţile. De când era mică. Poate chiar din naştere. Mama ei locuia şi ea acolo. Avea vreo sută de ani sau poate şi mai mult, nimeni nu ştia exact. Locuiau toţi într-o cameră dărăpănată de trei pe patru metri, cu un petic de terasă sub cerul liber. Bătrâna nu se mai spălase de ani de zile. Era teribil de slabă de la atâta înfometare. O viaţă extrem de lungă de ne-mâncare şi sărăcie continuă. Era jigărită rău. Nu vorbea. Părea o mumie ursuză, scheletică,

plină de jeg. Se mişca puţin sau deloc. Fără să vorbească vreodată. Doar se uita fix la fiica ei pe jumătate imbecilă şi la cei doi nepoţi, cum se pocneau reciproc şi cum se înjurau învăluiţi de cotcodăcitul găinilor şi de lătratul câinilor. „Ăştia-s nebuni“, spuneau vecinii. Şi nimeni nu se amesteca în acel veşnic balamuc.

Uneori, îşi aprindea o ţigară şi se apleca peste balustrada terasei ca să privească în stradă şi să se gândească la Adalberto. În tinereţe avusese zeci de bărbaţi. Îi plăcea să-i excite. Nu conta ce vârstă aveau. Unii îi spuneau: „Auzi fă, tâmpito, vino să mi-o iei în gură. Îţi dau doi peso dacă mi-o sugi“, iar ea se ducea să le-o sugă. Unii îi dădeau bani. Alţii nu. Slobozeau sperma peste ea, şi-i ziceau: „Aşteaptă-mă aici, fii, că mă întorc imediat“, şi dispăreau. Cu Adalberto totul se petrecu diferit. Băieţii erau ai lui, dar nemernicul niciodată nu fusese de acord să locuiască împreună cu ei pe terasă. Iar când văzu că rămase gravidă pentru a doua oară, dispăru pentru totdeauna. Acum e ramolită, tembelizată, împutită, şchioapă, moartă de foame. Singură îş făcea socoteala şi trăgea concluzia: „Cine dracu să se mai apropie de

mine? Nu vreau decât să mor“. Gândea în felul acesta şi se supăra pe ea însăşi. Azvârlea ţigara în stradă şi ţipa disperată la copii:

— Rey, Nelson, marş după apăăăă! Futu-vă muma-n cur, marş după apăăăă!

Copiii o ascultau. Scrâşneau din dinţi, dar o ascultau. Cel puţin nu-i mai încuia zile întregi în dulapul zidit în perete, în locul acela întunecat şi strâmt. Încă de când erau foarte mici, până la vreo şapte ani, îi băga în văgăuna aceea umedă, plină de ţevi şi gândaci. Fără niciun motiv. Doar ca să nu-i mai vadă în faţa ochilor. Copiii erau înfricoşaţi, fiindcă, din momentul în care intrau în carcera aceea, putea să treacă o zi, două, ba chiar şi trei zile fără să mănânce, şi atunci, de foame, lingeau rugina de pe ţevi. Alteori, îi arunca pe nepusă masă, într-un butoi cu apă, urlând la ei să tacă şi să n-o mai bată la cap. Înspăimântaţi, copiii amuţeau. În alte rânduri, îi scufunda cu capul în apă şi nu-i scotea până când - aproape asfixiaţi - dădeau din picioare ca disperaţii. Acum, când deveniseră mai mari şi mai puternici, se împotriveau şi o împiedicau să-i mai supună la acele pedepse. Trăiau după: cum

le era felul, chiar dacă uneori mai treceau şi pe la şcoală, la intersecţia străzii San Lázaro cu Belascoaín. Se duceau acolo mai degrabă ca să scape de mama lor, decât ca să înveţe. Profesorii predau puţin, deoarece elevii erau nişte veritabile hahalere. Fetiţele, de doar treisprezece ani, curvăsăreau deja pe rupte cu turiştii, pe Malecón. Băieţii se ocupau cu marijuana şi cu tot felul de alte mici afaceri, ca să facă rost de un ban în fiecare zi. Taţii şi mamele lor nici că dădeau pe la şcoală. Nu interesa pe nimeni să studieze matematica, chestii complicate şi inutile. Iar profesorii nu mai puteau să-i ţină în frâu pe sălbaticii aceia. În fine, Nelson şi Rey se duceau trei sau patru zile la şcoală, iar restul săptămânii și-l petreceau pe terasă, jucându-se cu porumbeii şi câinii. Aveau cinci maidanezi, adunaţi de pe stradă.

De multe ori mâncau doar o dată pe zi, o bucată de pâine cu o cană de apă îndulcită. Dar chiar şi aşa au crescut. Cu timpul au descoperit că porumbeii celorlalţi vecini veneau să se odihnească pe terasa lor şi că nu era greu să-i prindă. Atunci le veni ideea să inventeze o pasăre-momeală: un splendid porumbel, un seducător bărbătuş, ce zbura

pe deasupra tuturor blocurilor. Mereu apărea câte o porumbiţă ingenuă, admiratoare a acelui chipeş cavaler. Şi se ducea ţintă spre el. Îşi înălţa zborul înspre el, iar porumbelul o conducea până la cuşca lui, ca s-o iubească în voie. Atunci: buf! Rey şi Nelson închideau uşi-ţa coliviei. În piaţa din zona Cuatro Caminos plăteau patruzeci sau chiar cincizeci de pesos pe o porumbiţă. Până şi o sută de pesos ofereau unii, dacă era vorba despre una albă. Din pricina crizei, a foametei şi a nebuniei de a fugi din ţară, toţi se ţineau de vrăjitorii, iar porumbiţele, ţapii şi cocoşii se vindeau bine. La fel şi găinile negre, grozave pentru descântece şi leacuri de deochi. Când băieţii vindeau o porumbiţă, situaţia se schimba oarecum: mâncau câte două pizza, beau un suc de fructe. Cumpărau pizza şi pentru mama şi bunica lor.

Dar chiar şi aşa, ea continua să ţipe la ei ca o descreierată. Urla, îi umilea. Deja aveau păr pe pubis şi pe fund, sula li se mărise şi se îngroşase, le crescuse păr la subsuoară şi miroseau puternic a transpiraţie, la fel ca bărbaţii, iar vocea li se îngroşase, devenise mai răguşită. Se masturbau, ascunşi după coteţele găinilor,

uitându-se la vecina cea tânără ce locuia pe terasa de alături. În realitate, era terasa aceluiaşi bloc, dar, cu ani în urmă, cineva o împărţise în două, construind un zid nu prea înalt, de mai puţin de un metru. Aceasta era frontiera dintre vecini: o babă grasă şi ţâţoasă cu o fiică în jur de douăzeci de ani şi o groază de copii, toţi băieţi, care locuiau pe-acolo şi care niciodată nu-şi aduceau aminte că ea era mama lor. Fata era o bucăţică fainã: mulatră, zveltă, frumoasă, târfuliţă. Ieşea numai seara, elegantă şi provocatoare şi se întorcea când se crăpa de ziuă. În timpul zilei, se fâţâia pe peticul ei de terasă, într-un şort scurt şi mulat pe fund şi cu o bluziţă care abia dacă-i acoperea ţâţele, fără sutien şi cu sfârcurile bine conturate cum erau. Ahhhh, o adevărată tentaţie! Reynaldo avea deja treisprezece ani, iar Nelson paisprezece. Abandonaseră şcoala de ceva timp, se simţeau ruşinaţi că niciodată nu treceau de clasa a şaptea. Rămaseră de trei ori repetenţi, iar apoi lăsară totul baltă.

Se credeau bărbaţi. Se ţineau de afaceri cu porumbei. Pe zi ce trecea, erau tot mai pricepuţi în şterpelitul porumbeilor şi-n fiecare zi vindeau câte unul sau doi. O

afacere rentabilă. Erau bărbaţi. Ei întreţineau casa. Dar mama lor continua să se poarte ca o idioată. O urau din pricina spectacolelor pe care le dădea în faţa tuturor. Scandaluri şi crize de isterie. Se simţeau batjocoriţi şi îi răspundeau:

— Nu fi tâmpită! Taci, fă, în pizda mă-tii!

Terasa, zi după zi, devenea din ce în ce mai mizerabilă. Puţea a rahat de la animale. Bunica aproape că nu se mişca. Se aşeza pe o ladă pe jumătate putredă sau în orice alt loc şi stătea ore întregi la soare. Trebuiau s-o bage în cameră şi s-o aşeze pe pat. Era ca un mort viu. Se vedeau obligaţi să o ţină în frâu şi pe mama lor, fiindcă, din zi în zi, era tot mai imbecilă. Nu mai nimerea nici să coboare scara. O împingeau şi strigau la ea să tacă, dar ea atunci behăia şi mai tare, punea mâna pe un băţ şi-i ciomăgea, încercând să-şi apere teritoriul. Ei îi smulgeau băţul şi o potoleau cu câţiva pumni în plină faţă. Ea plângea de furie, ţipa, scâncea, îşi aprindea apoi o ţigară şi, fumând, se sprijinea liniştită şi tăcută de balustradă, uitându-se la maşini, la biciclete şi la lumea care trecea pe San Lázaro. Nici măcar nu-şi mai amintea de Adalberto.

Într-o dimineaţă, cam pe la unsprezece, se aşează să privească în stradă, fumând. Nelson îi pocnise una peste gură şi avea buza superioară umflată şi ruptă pe dinăuntru. Îşi trecea limba peste rană şi simţea gustul de fier al sângelui. Era furioasă. Azvârli mucul de ţigară în stradă, scuipă o flegmă plină de sânge, dorindu-şi să nimerească pe cineva în cap şi se întoarse ca să intre în cameră. Soarele era prea puternic şi o durea capul. Băieţii, ascunşi după coteţele găinilor, se uitau la vecina lor, târfuliţa. Amândoi îşi mijeau ochii, cufundaţi în visare, frecându-şi-o în mod cadenţat Mulatra, aproape dezbrăcată, întindea un prosop şi nişte chiloţei roşii din dantelă. Îi plăcea ca băieţii să se masturbeze, privind-o. Din prosop se scurgea apă, iar ea îl storcea şi se uda, ca să se răcorească la soare. În realitate, ar fi vrut să-i vadă din cap până-n picioare, frecându-şi laba cu frenezie în faţa ei, dar încă erau prea tineri ca să îndrăznească una ca asta. Odată ce aveau să crească puţin, ar fi putut să devină nişte excelenţi „trăgători“ şi exhibiţionişti, dornici să-şi arate mădularele în faţa caselor de pe Malecón

oricărei femei care ar fi vrut să-i privească. Dar acum o făceau pe furiş.

Când mama văzu spectacolul acela, se enervă şi mai tare. Furia îi năclăi minţile:

— Aşa deci, faceţi laba! Aşa deci, faceţi laba! Neruşinaţilor, o să daţi ortul popii, marş de-acolo! Amândoi! Marş de-acolo!

Puse mâna pe un băţ ca să-i bată, dar, dintr-odată, se întoarse spre vecina care-i provocase:

— Curvă de căcat, tu îi întărâţi, panarama dracului! Nu-i mai ispiti, fă, c-or să moară! Sunt nemâncaţi, asta le mai trebuie, să-şi facă laba toată ziulica! O să-i omori, curvă nemernică! O să-i omori!

— Fă, tâmpito, lasă-mă-n pace, sunt la mine acasă şi fac ce vreau eu.

— Eşti o ştoarfă.

— Da, dar fac ce vreau cu pizda mea. Şi trăiesc mai bine ca tine de jdemii de ori. Eşti o idioată împuţită. Scroafe nenorocită!

Câinii latră, iar găinile se agită şi ele. În vâltoarea scandalului şi a nebuniei, încearcă să salte, cu băţul în mână, peste zidul ce desparte cele două terase, ameninţând-o cu bătaia pe vecină, dar Nelson deja sare la ea şi-i smulge băţul.

Furioasă, încearcă să treacă orice ar fi în curtea vecină, urlând:

— Curvă nemernică! Iar tu eşti un labagiu! Ia-ţi labele de pe mine! Lasă-mă-n pace, labagiu căcăcios!

— Nu mă mai jigni, fă, nu mă mai jigni!

Nelson parcă şi-a pierdut minţile, nu se poate stăpâni. E un bărbat de paisprezece ani, şi-l doare teribil felul în care este umilit. În plus, aude hohotul de râs batjocoritor al vecinei, care acum îl aţâţă şi mai mult:

— Hai, labagiule, neruşinatule! O s-o iei razna de-atâta frecat! Caută-ţi o femeie!

Se întoarce pe călcâie şi intră la ea în casă, extrem de liniştită, unduindu-şi fundul când într-o parte, când în alta. În plină încăierare, batjocura curvei îl răneşte profund. O împinge cu putere pe mama lui şi-o izbeşte cu spatele de coteţe O bucată de fier desprinsă din colţul unui coteţ i se înfige prin ceafa direct în creier. Femeia nici măcar nu ţipă. Ochii i se holbează de groază, îşi duce mâinile acolo unde i-a pătruns fierul. Şi moare înfricoşată. În doar câteva secunde, sub ea se formează o baltă de sânge gros şi de lichide vâscoase. Moare cu ochii deschişi, îngrozită. Nelson o

priveşte, iar dintr-odată ura faţă de mama lui dispare. Îl cuprind durerea şi spaima.

— Of, Doamne! Ce-am făcut, ce-i asta?

O ia în braţe pe mama lui, încercând s-o ridice, dar nu reuşeşte. E ţintuită în ceafa de bucata de fier.

— Am omorât-o, am omorât-o!

Urlând ca un nebun, o rupe la fugă până la balustrada terasei şi se aruncă în stradă. Nu simte zgomotul teribil al ţestei ce-i crapă, izbindu-se de asfalt prin cădere de la etajul patru. Muri la fel ca şi mama lui, cu o expresie încremenită, de crispare ş groază.

Bunica văzu tot ce se întâmplase, fără să se mişte de la locul ei, aşezată pe o ladă de lemn putred. Fără să schiţeze niciun gest, închise ochii. Nu putea să mai trăiască. Era prea mult. Iar inima i se opri. Căzu pe spate ş rămase sprijinită de perete, placidă ca o mumie.

Rey nu ieşise din ascunzătoarea lui din spatele coteţelor. Totul se întâmplase cu atâta repeziciune, încât mai avea încă mădularul ţeapăn ca un băţ. Şi-l băgă în pantaloni cum putu mai bine, şi-l aşează între pulpe ca să-l poată ţine sub control, să nu se mai vadă umflat, până ce i se va fi domolit. Amuţi. Se apropie de balustrada

terasei şi privi jos. Acolo se afla fratele lui, făcut ţăndări în mijlocul străzii, înconjurat de lume şi de poliţie. Circulaţia era deja oprită la un capăt şi altul al străzii San Lázaro.

Într-o secundă, poliţiştii invadară terasă. Se îndreptau spre el, ameninţători:

— Ce s-a întâmplat aici?

Rey nu ştiu ce să răspundă. Ridică din umeri şi i se năzări să zâmbească. Oamenii legii rămaseră cu gura căscată.

— Îţi vine să râzi? Ce-ai făcut? Hai, zi! Ce-ai făcut?

Zâmbi din nou. Mintea îi stătu în loc. Abia într-un târziu, putu să rostească:

— Nimic, nimic. Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii? Ce-ai făcut?

— Nimic. Nu ştiu.

Îi puseră cătuşele. Îl împinseră în jos pe scară. Îl urcară într-o dubă şi-l duseră la secţia de poliţie, într-o clădire militară. Îl închiseră într-o celulă alături de trei delincvenţi. Şi acolo rămase. Fără să se poată gândi la nimic. Buimăcit.

Criminaliştii întârziară trei ore până să ajungă pe strada San Lázaro. Îşi petrecură toată ziua făcând investigaţii. Ridicară de pe asfalt cadavrul lui Nelson la cinci după-

amiaza şi-l duseră la morgă, împreună cu cel al bunicii. Cu mama întârziară ceva mai mult. Era deja noapte când se hotărâră s-o smulgă din bucata de fier ce-o străpunsese şi s-o ducă la morgă. Era evident că cineva îl împinsese cu brutalitate pe băiat de pe terasa blocului, iar pe femeie o izbise cu spatele de coteţe. Bătrâna murise de un infarct, fără să fi suferit vreun act de violenţă. Singurul lucru care lipsea erau martorii. Nimeni nu văzuse nimic. Veşnica poveste. Nimeni nu ştia nimic în cartierul acela. Nimeni nu vedea nimic. Niciodată nu se găseau martori.

Interogatoriul lui Rey dură trei zile. Era năucit şi repeta mereu acelaşi lucru:

— Nu ştiu, n-am văzut nimic.

— Unde te aflai? Ce ţi-au făcut? De ce i-ai omorât?

— Nu ştiu, n-am văzut nimic.

Rey avea treisprezece ani. Nu putea fi judecat. Îl închiseră într-o şcoală de corecţie, undeva în apropierea Havanei. Cel puţin era un spaţiu îngrijit, cu podelele lustruite şi toţi purtau uniforme curate. Îl examinară un medic, un dentist, un psiholog, un instructor de poliţie, un

profesor. În faţa acelor oameni, Rey era ca o stană de piatră. Pusese la loc de taină tot ceea ce simţea şi căuta sistematic o portiţă prin care să se elibereze. Nu se putea deprinde cu obiceiul acela tâmpit de a cere mereu permisiunea, îi era greu să se scoale cu noaptea în cap ca să facă educaţie fizică şi să stea din nou într-o clasă ca să asculte lucruri pe care nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă. Se afla acolo de trei-patru zile, când un negru, înalt şi zdravăn, mai mare cu doi ani decât el, îi arătă sula la duş. Un mădular enorm. Se apropie de el, bălăngănindu-şi cu mâna dreaptă bestia dintre picioare:

— Cască ochii aici, mulatrule! îţi place monstrul meu? Ai nişte fese frumoase.

Rey nu-l lăsă să-şi termine cuvintele. Sări cu pumnii la el. Dar jigodia de negru era plin de săpun şi când vru să-l lovească pumnii îi alunecară pe pielea acestuia. Ceilalţi formară un cerc în jurul lor şi începură să parieze:

— Pun cinci pe negru! Mulatrul e pierdut.

— Pun trei pe mulatru. Pun trei pe mulatru.

Imediat intrară gardienii şi începură să lovească cu bastoanele în stânga şi-n

dreapta. Îi despărţiră. Le ordonară să-şi pună doar pantalonii şi-i azvârliră în celula de pedeapsă. Întuneric beznă. Aproape că nu era loc să te mişti. Umezeală constantă, şoareci şi gândaci. Pierdu noţiunea timpului. Nu mai ştia dacă era zi sau noapte. Când setea şi foamea deveniseră de nesuportat, i se aduse o cănuţă cu apă şi o farfurie din aluminiu cu puţin orez şi jumări cu sos. Regimul acela de mâncare i se administră de patru sau cinci ori la rând. În cele din urmă, îl scoaseră de-acolo şi fu reintegrat în grupul său. Se simţea iarăşi om, fiindcă în celula de pedeapsă începuse să miroasă a gândac, să gândească şi să simtă la fel ca un gândac. Instructorul de poliţie care se ocupa de cazul lui îl duse la el în birou. Se aşează la o masă şi, fără să-l invite să ia loc, ţinându-l în picioare în faţa sa, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Negrul ăla voia să mi-o bage-n cur.

— Exprimaţi-vă corect. Aici nimeni nu e negru, nici alb, nici mulatru. Toţi sunt interni.

— Bine... tot aia e... Schimbaţi negru cu intern.

— Faceţi pe şmecherul?

— V-am pus o întrebare. Răspundeţi.

— Nu. Eu nu sunt şmecher.

— Vă avertizez. Eu sunt instructorul dumneavoastră. Eu sunt cel care decide cât timp veţi sta aici. Dumneavoastră aveţi treişpe ani. În cazul în care continuaţi să vă încăieraţi şi să provocaţi dezordine, o să împliniţi optsprezece ani aici înăuntru şi, automat, chiar în ziua în care veţi face optsprezece ani, veţi intra direct la închisoare... E clar? în mod automat o să vă arunce la crocodili... ca să vă mănânce. Doar o dată v-o spun. N-am s-o repet: încercaţi să colaboraţi şi să vă purtaţi cum trebuie, să vedem dacă putem face ceva pentru dumneavoastră.

Şi ridicându-se în picioare, cu o atitudine marţială, adăugă:

— Puteţi pleca! La grupa dumneavoastră!

Rey se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere. Se aşează pe o bancă, în curtea interioară a casei de corecţie. Şi fără să-şi stoarcă prea mult mintea, înţelese regula acelui joc: „deci, ca să nu mi-o tragă pe la spate, aici trebuie să fac pe-al dracu', fără ca ăsta să se prindă. OK, aşa o să fac".

Se ridică de pe bancă şi intră în clădire. Din momentul acela, nu mai zâmbi nimănui,

niciodată. Şi nici nu se împrieteni cu nimeni. Învăţă să facă tatuaje, trăgând cu ochiul la un poponar alb care ştia să deseneze. Din fericire, negrul nu se mai atinse de el. Nu era atât de şmecher pe cât voia să pară. Pentru orice eventualitate, ciopli o periuţă de dinţi transformând-o într-un pumnal. O ţinea ascunsă sub saltea. Uneori, o scotea şi îi verifica tăişul. Cu obiectul acela putea să străpungă inima celui care ar fi îndrăznit să profite de el. Îi venea să i-o înfigă negrului prin gât şi să scobească până ce i-ar fi tăiat toate venele şi l-ar fi lăsat fără pic de sânge. Îl ura. Îl ura fiindcă crezuse că era un poponar şi că putea să-l reguleze şi să-l discrediteze în faţa tuturor. Nici vorbă de asta. El era un bărbat puternic. Nu putea să uite celula de pedeapsă unde ajunsese din cauza acelui negru sodomit. Dar îşi promisese că avea să iasă de-acolo fără să mai aibă alte probleme. Noaptea se masturba, gândindu-se la târfuliţa mulatră, iar când ejacula îşi spunea: „O să te fut în pizdă, curva dracului, o să te fut! Ies eu de-aici“.

Dimineaţa se ducea la ore. Nu-i lua în seamă pe profesori. După-amiaza se ocupa cu citricele. O plantaţie enormă de portocali

şi lămâi înconjura şcoala de corecţie. Apoi îşi făcea duş. Nu era obişnuit să se spele în fiecare zi, nu-i plăceau apa şi săpunul. Dar era o obligaţie, înghiţea mâncarea puţină şi scârboasă ce i se punea în faţă. Mereu acelaşi lucru, câteva linguri de orez, fasole şi o bucată de cartof sau batat. Se uita puţin la televizor. La nouă seara se dădea stingerea. Atunci se masturba. Unii profitau de întuneric ca să-i reguleze pe cei mai neajutoraţi. Îi auzea gâfâind. Unul îndura penetrarea, iar celălalt ejacula. De vreo două ori, îi posedă şi el pe nişte popo-nari, dar chestia aia nu-i stârnea niciun interes. Lui îi plăceau femeile. La şcoală se culcase cu două fete. Amândouă îl abandonaseră din acelaşi motiv: „Puţi a transpiraţie. Mereu puţi a transpiraţie şi nu te speli niciodată. Eşti un porc împuţit“ El nu şi le putea scoate din minte. Ţâţele tari, sexul păros, fesele, chipurile lor frumoase, părul lung, vocea delicată, sărutările, of... Trebuia să iasă cumva de-acolo. Cu răbdare. Lucrurile mergeau bine. Nu vorbea cu nimeni. Îşi amintea de bunica lui atât de tăcută şi-şi spunea: „Aşa-i cel mai bine. Să nu vorbeşti cu nimeni. Să nu-mi tragă ţeapă careva“.

Din când în când, schimba câteva cuvinte doar cu tipul care făcea tatuaje. Desena pe piele cu acul. Vopseaua o obţinea dintr-un amestec de săpun şi cărbune de la o brichetă cu gaz. Lucra zile întregi la un desen, ferindu-se de gardieni. Punct cu punct, calm. Rey observa cu atenţie, Omul acela cerea pe un tatuaj două-trei pachete de ţigări ori un tricou, sau un pix. Ceva, orice. Straşnică treabă, nu era o afacere rea. Făcu rost cu împrumut de un pix. Îşi desenă un porumbel cu aripile în zbor, pe partea interioară a antebraţului, aproape de încheietura mâinii. Acolo gardienii nu aveau să i-l vadă şi nici să-i pună întrebări. Îi ceru tipului cu tatuajele să-i împrumute acul. Nu vru să i-l dea. Îl înşfacă de urechi şi-l izbi de podea. Băiatul îi dădu acul fără să zică nici pâs. Luă bricheta şi săpunul şi se duse să-şi tatueze porumbelul. Îl dureau împunsăturile, dar îi plăcea ceea ce simţea. Îi ieşi bine, negru şi perfect conturat. Dacă nu s-ar fi temut de gardieni şi-ar fi pictat tot corpul, dar nu voia să mai intre în bucluc cu instructorul.

În ziua următoare, un metis îi spuse că voia să-şi tatueze un porumbel la fel.

— Ce-mi dai?

— Un pachet de ţigări.

— Nu. Un porumbel înseamnă multă treabă.

— Îţi dau un pachet acum şi altul peste cincişpe' zile.

— Bine.

O lună mai târziu, făcuse deja trei tatuaje, inclusiv unul ce-o reprezenta pe Fecioara din Cobre. Ajunsese şef pe afacere. Totul deveni ceva mai simplu. Îl respectau. Acum nimeni nu se apropia de el ca să bată câmpii cu aiureli. Rutina este ideală ca timpul să treacă uşor. Începu să-i placă marijuana. Uneori, printre portocali, fuma o ţigară repede, atunci când gardienii nu se aflau pe-aproape. Îi plăcea acea stare de apatie. În realitate, nu-i plăcea deloc să meargă la ore dimineaţa. Şi detesta să lucreze după-amiezile şi să se spele mereu, să mănânce şi să se culce în fiecare zi la aceeaşi oră. Ca un animal. Odată trase un pârţ în sala de mese în timpul prânzului şi fu pe punctul să ajungă din nou în celula de pedeapsă. Până şi asta era interzis acolo! Fir-ar al dracu', aşa nu se poate trăi!

Un timp, se tot gândi că ar putea scăpa fugind printre portocali. Fără să spună nimănui nimic, cercetă terenul. Luni de zile

îl obsedă ideea aceea. Până ce renunţă. Unde nici prin cap nu i-ar fi trecut, se afla un gardian ce păzea o bucată de teren. Şi în plus mai erau şi câinii. Nu. Fu nevoit să-şi ia gândul de la lucrul acela.

După ce renunţă la planul lui de fugă, începu să se intereseze de perlele ce se puteau introduce în penis. La infirmerie mereu se găsea câte cineva cu rana infectată. Unii n-aveau noroc: le vindecau infecţia, dar, în schimb, îi operau şi le scoteau perla. Pe alţii îi vindecau cum trebuie şi nimeni nu-şi dădea seama. Câţiva îşi implantau chiar şi trei perle. De fapt, nu erau chiar perle. Erau biluţe de oţel de la rulmenţii de bicicletă. Doi băieţi se ocupau cu asta. Într-o după-amiază de duminică, văzu cum se proceda: înșfăcau penisul „pacientului“, îl dezinfectau cu alcool şi-i făceau o incizie pe pielea de deasupra, aproape de cap. Trăgeau pielea, făceau incizia, băgau una, două, ba chiar trei biluţe. Apoi aşezau pielea la loc şi o lipeau cu leucoplast, ca să se cicatrizeze. Curăţau rana în fiecare zi cu alcool. Foloseau un cuţit din plastic, făcut dintr-o periuţă de dinţi. Într-o săptămână era gata: vindecat sau infectat. Dacă trebuia să se ducă la

infirmerie, pacientul spunea că şi-a făcut-o singur.

Îi povestiră cum înnebuneau de plăcere femeile dacă vedeau perlele alea în penis: perloaie, în jargonul deţinuţilor.

— Când ştii să le foloseşti, curvele îşi pierd capul, cumetre - îi spuse imul dintre meşterii în operaţia aceea.

— Cât iei pe asta? - îl întrebă Rey.

— Câte vrei să ai?

— Două.

— Hai, să cădem la învoială. Tu îmi faci un tatuaj cu Sfânta Barbara, pe spate. Mare. Pe tot spatele. Ş gata.

— OK. Mai întâi îmi pui tu perlele şi, când m-am vindecat, îţi fac tatuajul.

Rey era un mulatru slab, de statură normală, nici urât, nici frumos şi nu-şi amintea să fi mâncat carne vreodată. Nici măcar de porc. Dacă o fi gustat cândva, poate fusese când era mic, şi nu-şi mai aducea aminte. Totuşi nu avea o sănătate şubredă. Îi puseră cele două biluţe de oţel, deşi toţi se încăpăţânau să le numească „perle“. Nu pierdu prea mult sânge. Trase o duşcă de alcool ca să suporte mai bine durerea. Patru zile mai târziu, rana i se vindecase deja. Când avea să iasă de-acolo,

le va putea spune gagicilor că era marinar şi că perloaiele i le puseseră în China. Asta spuneau toţi deţinuţii ce aveau perle în mădular. Nimeni nu mărturisea că stătuse la zdup. Nimeni nu spunea adevărul. „Pe lumea asta nimeni nu spune adevărul. Totul e minciună De ce să fiu eu ăla care să spună adevărul? Nici vorbă. Marinar. Iar marinarii au întotdeauna bani şi gagicile vin la ei ca albinele la zahăr“, se gândea el.

Restul era o mare plictiseală la şcoala de corecţie. Din când în când, instructorul îl ducea la el în birou şi încerca să afle ce se întâmplase în dimineaţa aceea pe terasă.

— Spune odată ce s-a întâmplat. Ajută-mă să-ţi rezolv cazul.

Nu putea să rostească niciun cuvânt, piu şi simplu nu putea. Ori de câte ori reuşea să-şi şteargă din minte scena aceea, venea fraierul ăla să-l bată la cap şi să-l oblige să-şi amintească.

— Nu, nu ştiu, nu ştiu.

— Cum să nu ştii, băiete?

— Nu. Nu ştiu.

Lunile se scurgeau în aceeaşi veşnică monotonie. Trecură trei ani, iar el împlini şaisprezece. Liniştit, fără să primească nicio vizită. Nu avea pe nimeni. Din pricina

caracterului său înveninat şi suspicios, nu avea nici prieteni. Era mereu singur. Într-o zi, şefii declarară sus şi tare că portocalii nu erau bine îngrijiţi. Se trecu la reorganizarea echipelor de lucru. Grupul care avea să obţină cele mai bune. rezultate urma să facă o excursie la mare. O excursie la mare? Ca să ce? El nu ştia să înoate. Nu-l interesa excursia aia la mare şi nu-şi ieşi din ritm: se lăsa purtat de inerţie, lucra cât mai puţin cu putinţă, făcea tatuaje şi fuma, când putea, cât mai multă marijuana. Într-o dimineaţă îi adunară pe toţi. Era felicitat grupul din care făcea parte Rey: cei mai harnici primiră ca premiu o plimbare sâmbătă seara prin Guanabacoa. Grozav. Un grup de salsa avea să vină la Casa de Cultură. Şeful grupului ceru voie să vorbească:

— Aţi zis că premiul e o excursie la mare.

— Nu. Asta o să fie altădată.

— Corect. Îmi daţi voie să iau loc?

— Ia loc.

Lui Rey îi era totuna. Nu ştia nici să înoate, nici să danseze, nu-i plăceau nici muzica, nici apa, aşa că puteau să se ducă dracului cu premiul lor cu tot. Un premiu de rahat. Dar trebuia să meargă, fiindcă era obligatoriu. Se gândi că avea să se aşeze

într-un colţ, aşteptând să se termine porcăria aceea. Câteva zile la rând, fu prost dispus. Sâmbătă, era încă şi mai cătrănit, dar nu voia să ceară voie să rămână în dormitor. Oricum, nu i-ar fi fost permis. Doar dacă ar fi avut diaree sau febră de patruzeci de grade ar fi putut să nu se ducă. Liniştit, urcă în autobuz. Îi însoţeau patru gardieni. Ajunseră la Casa de Cultură. Îi aşezară unul lângă altul, iar gardienii rămaseră pe holuri. Imediat sosi şi formaţia şi începu concertul. Cântau bine. O salsa trăsnet. Localul se ticsi de tineri. Toţi dansau, mai puţin ei. Erau douăzeci şi trei de interni îmbrăcaţi în gri. Băieţi între treisprezece şi optsprezece ani. Dansau aşezaţi în scaunele lor, plini de dorinţă, uitându-se la fetele cu fustele scurte şi cu buricul la vedere, cum mişcau din fund. Acum, moda era să-ţi arăţi buricul. Gardienii deveniseră mai relaxaţi şi dansau puţin, uşor, fără să piardă controlul şi fără să se mişte de la posturile lor. Erotismul dansului inunda sala, muzica neîntreruptă deştepta simţurile, dar Rey continua să fie prost dispus şi, în plus, îi venea să facă pipi. Aproape că nu se mai putea abţine, în

dreapta sălii, în spate, era WC-ul pentru bărbaţi. Ceru voie să se ducă la baie.

— Hai, du-te şi mişcă-te repede!

Rey se duse la baie. Făcu pipi. Se întoarse în sală. Grupul lui şi gardienii se aflau în partea din faţă, la vreo patruzeci de metri distanţă. Sala era plină de lume transpirată şi zgomotoasă. Toţi dansau. Nimeni nu se uita înspre baie. Liniştit, fără să se gândească la nimic, Rey ieşi pe uşa principală. Nimeni nu-l observă. Nimeni nu-l întrebă nimic şi continuă să meargă pe trotuar înspre nicăieri. Nu ştia încotro se îndrepta şi nici de ce făcea lucrul acela. Ieşi din orăşel şi traversă strada în faţa unui cimitir. Noaptea era compactă. Îi plăcea întunericul acela. Mergea încet, ca şi cum s-ar fi plimbat, fără nicio grabă. Dincolo de cimitir se găseau nişte case, de-o parte şi de alta a şoselei. Pe nişte sfori erau puse la uscat nişte cămăşi, un şort ş un tricou. Oamenii de-acolo se culcau devreme. „Mamă, nene, ăsta-i un cadou pentru mine.“ Luă hainele şi plecă. Ceva mai încolo se schimbă, îşi aruncă uniforma gri într-un şanţ. Acum era îmbrăcat civil, deşi avea părul tuns la zero. Dar mulţi bărbaţi purtau tunsoarea aceea. Continuă să meargă fără

nicio grabă pe şoseaua întunecată, în depărtare, pe partea stângă, se zărea flacăra de la rafinărie şi dincolo, mai departe, luminile oraşului. Oare porniseră pe urmele lui? în fine, dacă-l prindeau, avea să intre rapid în celula de pedeapsă. Asta, da, chiar că era ceva grav. Dar nu avea să fie aşa. Nu trebuiau să-l găsească. În plus, îi era totuna. „în fine“, se gândi, „aici, afară, n-am nimic de făcut şi nici acolo, înăuntru. Oare de ce ne-om naşte? Ca să murim? Dacă tot nu-i nimic de făcut. Nu înţeleg de ce trebuie să ne zbatem. Trebuie să trăieşti, să te lupţi cu ceilalţi ca să nu-ţi tragă ţeapă şi, într-un final, totul e un rahat. Ahhh, nu-mi pasă unde sunt, înăuntru sau afară.“

Merse până ce osteni. Se afla în apropierea portului. De acolo se vedeau vapoarele pline de lumini din mijlocul golfului. Era o zonă de fabrici, depozite, terenuri imense pline de fier vechi aruncat în boscheţi, caroserii de maşini lovite, containere din metal ruginit, totul abandonat. Peisaj dezolant. Nici ţipenie. Îi era somn şi se strecură printre bucăţile de fier putred şi arbuştii ce crescuseră pe locul acela întunecat şi tăcut. Se cuibări într-un

container vechi, departe de şosea. Acolo nu avea să-l vadă nimeni. Şi adormi.

Când se trezi, soarele era sus pe cer, dogoritor. Rămase liniştit, cu urechile ciulite, stând la pândă, nemişcat, încercă să recunoască sunetele: camioane care circulau pe şosea, zgomote amestecate ce veneau de la fabrică, un ciocan pneumatic, nişte ţipete. Totul venea din depărtare. Mult mai aproape, piuit de păsări. Poate că ciripeau, odihnindu-se în copacii stufoşi ce se aflau la câţiva metri de el. O rafală de aer proaspăt îl trezi din amorţeală. Se întinse, căscă şi se ridică în picioare. Foarte atent, privi împrejur şi-i plăcu ceea ce văzu: o întindere nesfârşită de fier vechi, ruginit şi îndoit, tufişuri, câţiva copaci, linişte şi tăcere deplină. La orizont se zăreau nişte fabrici minuscule, iar peste un povârniş, în faţa lui, golful cu câteva vapoare ancorate ce-şi aşteptau rândul să intre în port. Lumina strălucitoare a soarelui îl orbea, dar printr-un efort, văzu în depărtare câţiva oameni căutând prin gunoaie. Copii şi adulţi. Îi era foame şi se gândi că poate în grămada de gunoi ar putea să găsească ceva. Aşteptă ca cei de acolo să dispară, dar unii plecau şi alţii veneau. Se făcu noapte şi

văzu o luminiţă în direcţia gropii de gunoi. Poate că era cineva care i-ar fi putut da ceva de mâncare. Se apropie tiptil, fără să facă niciun zgomot. Erau trei bărbaţi şi o femeie, foarte murdari. Poate că erau cei care scormoniseră în timpul zilei prin gunoi. Păreau oameni cumsecade. Nu vorbeau, iar flacăra anemică a unei brichete le servea drept lumină în mijlocul întunericului. Nu-i fu uşor, dar în cele din urmă, se hotărî. Se apropie şi-i salută:

— Bună seara.

Îl priviră. Nu-i răspunseră. Erau foarte zdrenţăroşi şi nespălaţi. Rămaseră în aşteptare, încordaţi:

— Aveţi ceva de mâncare, să-mi puteţi...?

— Nu, îl întrerupse unul dintre bărbaţi.

Altul se ridică în picioare cu o bucată de tablă în mână. Îl ameninţă:

— Hai, mişcă-te, vezi-ţi de drum!

Rey se îndepărtă câţiva paşi, fără să se întoarcă cu spatele la bărbatul care îl ameninţase şi insistă:

— Mi-e foame.

— Şi nouă. Hai, marş, cară-te.

— Aşa le zici la câini.

— Păi, şi tu ce eşti .. Marş! Marş!

Ieşi pe şosea. Trecură două camioane să arunce încărcătura în groapa de gunoi şi-l împroşcară pe faţă cu praf. Se grăbeau. În spatele lor venea o dubă de poliţie. O văzu abia când era prea târziu ca să se mai ascundă. De frică fu cât p-aci să facă pe el, dar maşina trecu în viteză fără să se oprească. Răsuflă uşurat. Câteva secunde mai târziu, poliţia opri camioanele. Se băgă printre tufişuri ca să-şi facă nevoile. Era puţin constipat şi-l durea fundul. Nu se mai uşurase de câteva zile, aşa că îi prinse bine sperietura. Se şterse cu poalele cămăşii. Se întoarse în ascunzătoarea sa. De-acolo privi tot ce se întâmpla. După câteva minute, sosiră încă două maşini de poliţie. Percheziţie. Vociferări. Actele la control. Aşteptare. Din nou vociferări. În cele din urmă plecară. Fiecare în altă direcţie. Ce s-o fi întâmplat? Rey adormi. Când se trezi, îi era o foame de lup. Nu se luminase încă de ziuă. Se ridică şi o porni încet la drum. Niciodată nu se grăbea. De ce s-ar fi grăbit?

Se iveau zorii când văzu primele case de la marginea oraşului Regla. Vedea pentru prima dată orăşelul acela de dincolo de golf. Atâta timp cât trăise în San Lázaro, niciodată nu ieşise din cartierul său. Îi

auzea pe oameni vorbind de El Cerro, de Luyand, de Regla, de Guanabacoa, dar familia lui nu se mişcase niciodată din loc. Iar apoi, trei ani şi ceva, închis.

Oare-l căutau? În fine, îi era totuna. Se aşează în pragul unei uşi, aşteptând să se ridice soarele. Era obişnuit cu foamea. Dintotdeauna. Oare de cât timp nu mai mâncase şi nu mai băuse apă? Două nopţi şi o zi. Puţin ameţit, rămase sprijinit de perete. După un timp, la doar câţiva paşi de el, se deschise un chioşc cu alimente. Începu să treacă lume pe-acolo. Oamenii se îndreptau spre chioşc. Unii beau cafea. Alţii mâncau câte o plăcintă. Foamea, setea şi drumul parcurs îl epuizaseră şi avea ameţeli, dar făcu un efort şi se târî până în dreptul tejghelei. Întinse mâna: „Ajutaţi-mă cu ceva de mâncare“. Era privit cu scârbă, ca şi cum ar fi fost un câine râios. Patronul chioşcului îl izgoni: „Hai, marş de-aici“. Se îndepărtă puţin, dar continuă să ceară de pomană, cu mâna întinsă: „Ajutaţi-mă cu ceva de mâncare“. Un negru bătrân se opri în faţa lui şi-l aţinti cu privirea. Era îmbrăcat sărăcăcios, iar la gât purta trei şiraguri de mărgele colorate.

— Ce-ai?

— Daţi-mi ceva de mâncare, domnule.

— De ce nu munceşti, băiete, că eşti tânăr?

— Ajutaţi-mă, domnule, mi-e foame.

Bărbatul îi dădu câţiva bănuţi şi-şi continuă drumul. Rey îşi cumpără o plăcintă. O mestecă încet. Banii rămaşi nu-i mai ajungeau şi pentru un suc. Puse pe tejghea mărunţişul pe care-l mai avea:

— Daţi-mi puţin suc.

— Nu, costă un peso. Aici ai douăzeci de cenţi. Hai, cară-te. Ţi-am mai zis o dată să dispari.

— Daţi-mi puţină apă.

— Nu avem apă. Marş, n-auzi?

Se îndepărtă din nou şi continuă să cerşească. Nimeni nu-i mai dădu nici măcar o monedă. Soarele era deja sus pe cer. Observă că peste drum se găsea o cafenea. Acolo se vindeau chifle cu crochete, suc, rom şi ţigări. Se aşează pe trotuar, aşteptând să-i vină vreo idee. După puţin timp, sosiră doi cerşetori. Căutară prin tomberonul cu gunoi de lângă cafenea. Scormoniră până în fundul tomberonului. Nimic. Plecară cu mâinile goale. De pe străduţa dintre cafenea şi o altă clădire, apăru unul dintre chelneri şi aruncă resturi de mâncare într-o

găleată. Erau lături pentru porci. Puţea a mâncare stricată. În zeama aceea scârboasă, pluteau câteva bucăţi de pâine, resturi de crochete, coji de mango. Le adună şi plecă înghiţind porcăria aceea. Un băieţel îl văzu şi strigă către ospătar: „Unchiule, uite, ăsta fură lăturile“. Bărbatul din spatele tejghelei ţipă la el: „Hei, cară-te, şterge-o de-aici. Să nu mai calci pe-aici“. În ciuda faptului că ţipase la el, Rey îi zâmbi şi-i ceru un pahar cu apă. „N-avem apă, n-avem nimic. Ţi-am zis să dispari de-aici sau chem poliţia.“

Rey se îndepărtă în grabă şi-o porni spre chei. Se întinse într-un colţ şi privi un timp debarcaderul unde acosta vaporaşul de pasageri ce făcea legătura între Havana şi Regla. În faţă era o piaţetă şi biserica Fecioara din Regla. N-avea habar de biserici şi nici de religie. Nici mama lui şi nici bunica, nimeni, niciodată, nu-i vorbise despre astea. În cartierul lui multă lume purta mătănii, se auzeau ritmurile tobelor, existau tot felul de altare. Toate acelea le văzuse încă de pe vremea când era un copil, dar nu însemnau nimic pentru el. Oare de ce oamenii fac lucrurile astea? Lumea intra şi ieşea din biserică. Oare ce-or fi făcând

acolo, înăuntru? Se aşează pe zidul cheiului. Viaţa lui se depăna mereu cu lentoare. Ore în şir de aşteptare, fără să facă nimic. Zile, săptămâni, luni. Timpul se scurgea picătură cu picătură. Din fericire, el nu-şi prea bătea capul cu gândurile. Aproape că nu gândea. Observa lumea din jurul lui, mai ales femeile. Liniştit. N-avea la ce să se gândească.

Nişte beţivi bătrâni se apropiau, împleticindu-se pe trotuar, pasându-şi unul altuia sticla de rom. Foarte slabi, murdari, scârbiţi de viaţă, îmbrăcaţi în nişte zdrenţe, dar limbuţi. Vorbeau toţi trei în acelaşi timp, întrerupându-se unul pe celălalt. Se aşezară lângă el şi-şi continuară pălăvrăgeala de beţivani profesionişti. Unul dintre ei îi aruncă o privire şi, automat, Rey întinse mâna.

— Daţi-mi ceva de mâncare.

Atunci, beţivul se uită fix la el. Se îndepărtă puţin, ca să-l vadă mai bine şi - foarte pompos, convins că urma să spună ceva ce avea să intre în istorie - ridică mâna dreaptă, ca să-şi accentueze spusele. Silabisindu-şi cuvintele, zise:

— Pentru prima dată în istoria omenirii, pentru prima dată, să nu uitaţi asta, e

pentru prima dată când un muritor de foame îi cere de pomană altui muritor de foame.

— Ceva de mâncare, domnule.

— Tu nu vezi bine, ai ochii băgaţi în cur?

— Mi-e foame.

— Of, te-a răpus foamea. Nu mai vezi cum trebuie şi nici nu înţelegi nimic. Uite, fii atent la mine. Îl cuprinse pe după umeri şi îl strânse la piept cu prietenie. Trage o duşcă. Nu trebuie să mănânci. Trebuie doar să bei şi să uiţi de necazuri. Nenoroc în dragoste, pagubă la bani, necaz de sănătate. Venim pe lumea asta doar să suferim. Suntem pe Valea Plângerii.

— Eu n-am necazuri. Mi-e foame. Atât.

— Toţi suferim de foame, dar trebuie să bem. Vrei o ţigară?

— Nu fumez.

— Trage o duşcă. Bea.

— Nu.

— Bea.

— Nu.

— Ia, băiete, trage o duşcă. Nu fi prost crescut.

Rey apucă sticla şi bău puţin. Era ca otrava de şoareci, şi-i căzu ca o piatră la stomac.

— Vezi, aşa stă treaba. Acum ia o ţigară.

— Nu, nu. Dă-mi ceva de mâncare.

— Nu mă mai fute la creier cu mâncarea. Nu e nimic de mâncare. Doar rom şi ţigări.

Rey se sculă şi se îndepărtă câţiva paşi. Nu voia să asculte predicile unor beţivi sub soarele acela dogoritor.

— Vino încoace, vino încoace - îl strigară din nou.

Cei trei beţivani se căutară prin buzunare. Strânseră câţiva bănuţi şi-i dăruiră. El îi luă.

— Mulţumesc.

— Nu, nu. Fără niciun mulţumesc. Fii atent la ce-ţi zic: bărbaţii beau rom. Nu poţi să ceri bani pentru mâncare. Trebuie să bei, să bei şi iar să bei...

— Bine, am înţeles, las-o baltă.

Rey îşi târşâi picioarele până la cafeneaua din faţă, gândindu-se: „Ăştia-s mai nenorociţi decât mine. Mereu se găseşte cineva care s-o ducă mai greu decât altcineva. Măcar eu nu sunt beţiv.“ îşi cumpără un suc şi nişte chifle cu crochete. O pizza costa cinci peso. Nu avea atâţia bani.

În noaptea aceea nu avu putere să se întoarcă la groapa cu fier vechi. Se întinse

sub un copac din curtea bisericii. Şi adormi. Pe la miezul nopţii, îl treziră nişte împuşcături. Cu ochii înceţoşaţi de somn, văzu cum doi poliţişti alergau după un negru extrem de slab. Dispărură pe una dintre străduţe. În spatele lor, venea un bărbat gras, foarte alb, cu înfăţişare de străin, ce alerga anevoie. Adormi din nou şi se trezi dimineaţa. După un timp, îşi făcură apariţia nişte poliţişti. Plecă de-acolo şi se ascunse mai bine. Aproape pe negândite, intră în biserică, înăuntru era întuneric şi nişte păpuşi mari atârnau ici şi colo Oamenii nu făceau nimic. Îngenuncheau, se aşezau pe bănci, aprindeau lumânări, vorbeau în şoaptă. Intră o negresă tânără, îmbrăcată în albastru, se descălţă şi se târî în genunchi până la păpuşa neagră de pe cruce, ca să pună nişte flori. Şi rămase acolo o bună bucată de vreme. În fine, mare plictiseală. Nu-i plăcu. Nu înţelegea absolut nimic. Îşi amintea doar că mama lui repeta isterică: „Futu-ţi Dumnezeii mă-tii! Futu-ţi Dumnezeii mă-tii!“

Ieşi din biserică. Poliţiştii încă se aflau acolo, dar nici măcar nu-l luară în seamă. Un bătrânel, aşezat în uşa bisericii, cerşea. Ţinea în mână o păpuşă asemănătoare cu

cea din biserică, doar că era mai mică. Avea şi o cutiuţă de carton. Aproape toţi cei care intrau sau ieşeau din biserică îi aruncau în cutie câte-o monedă şi chiar bancnote. Bătrânul n-avea picioare. Lângă el se afla un scaun cu rotile. Rey, după ce stătu să-l observe o vreme, luă hotărârea să se aşeze lângă el:

— Auziţi, domnu', cum vine treaba asta? De unde faceţi rost de păpuşile astea?

— Care păpuşi, băiete?

— Asta pe care o ai dumneata.

— Ăsta-i Sfântul Lazăr, puştiule.

— Nuuu... Sfântul Lazăr e strada unde locuiam eu.

— Nu, nu... în fine, da, dar... Hai, nu mă zăpăci. Eu stau aici fiindcă mă rog la Sfântul Lazăr.

Bătrânul îşi văzu de-ale lui şi nu-l mai băgă în seamă. Rey rămase în picioare lângă el. Se uită la cutiuţă. Avea o grămadă de bani. Dacă i-ar fi smuls cutia şi ar fi rupt-o la fugă, nimeni nu l-ar fi putut prinde. Da. Însă javrele alea de poliţişti tot acolo se aflau. Bătrânul ghici intenţiile băiatului şi scoase un cablu electric, gros, cu un şurub în vârf. Era rigid. Îl ţinea ascuns sub el. Apucă cablul, piti cutiuţa şi-l privi pe tânăr.

Acum, Rey îşi dădu seama că avea faţă de jigodie. Bătrânul nu-i spuse nimic. Dar strânse cu şi mai multă putere cablul.

— Eu nu vă fac nimic.

— Cară-te.!— Daţi-mi-l cu împrumut pe Sfântul Lazăr când terminaţi treaba cu el.

— Nu mai mânca căcat şi cară-te!

— Dumneata nu vrei să mi-l împrumuţi, asta e.

— Sfinţii nu se împrumută. Dispari dracu' de aici.

Rey se întoarse cu spatele la el şi se îndepărtă. Se mirosi la subsuoară. Era plin de jeg, puţea a transpiraţie şi a murdărie. Îi plăcea mirosul acela. Îi amintea de casa lui. Dar nu voia să-şi aducă aminte de nimeni şi de nimic. Şterse totul din minte. În jur era plin de oameni ce vindeau flori şi lumânări. O bătrână obeză vindea mango. Toţi în faţa bisericii. Poliţiştii, ceva mai încolo. Îi era din nou foame. Ce porcărie şi chestia asta, să cauţi de mâncare şi iar să cauţi de mâncare. Soarele ardea deasupra piaţetei între biserică şi chei. Vaporaşul acostă şi din el ieşi o grămadă de lume grăbită. „De ce s-or grăbi dacă oricum or să moară?“, se gândi el.

Din grupul acela, se desprinse o femeie în vârstă, foarte neagră şi grasă, îmbrăcată cu o fustă lungă, o bluză largă şi un şal. Din cap până-n picioare în alb şi albastru, la fel ca mărgelele de la gât. Se îndreptă direct către un punct ce se afla foarte aproape de el. Îngenunche lângă un arbore de capoc stufos, se închină, spuse câteva rugăciuni, scoase dintr-o plasă fructe, porumb prăjit, o nucă de cocos, banane, statueta unui sfânt cu capul dezlipit de corp, monede, cuie, panglici colorate şi le stropi pe toate cu miere de albine. Şopti printre dinţi încă ceva, îşi făcu din nou cruce, se ridică în picioare şi intră în biserică.

„Ia uite, nene, ce chestie mişto!“, se gândi Rey. Imediat ce bătrâna intră în biserică, se repezi şi strânse tot ce lăsase acolo femeia. Mâncă fructele, chiar dacă erau aproape putrezite. Îşi puse banii la loc sigur, legă capul statuetei cu panglicile colorate şi-o puse în cutiuţa ce-o găsise primprejur. Se aşeză la câţiva paşi de uşa bisericii. De fiecare dată când cineva trecea pe lângă el, zgâlţâia cutiuţa cu bănuţi şi cuie şi murmura o jeluire de milog.

Şi aşa treceau zilele. Era bună şmecheria cu păpuşa. Bănuţ cu bănuţ, în fiecare zi

strângea câţiva peso şi nimeni nu-l deranja. Mânca o pizza caldă şi câteva chifle cu crochete. Pe zi ce trecea, devenea din ce în ce mai răpciugos. Din fericire, era aproape spân şi nu se vedea obligat să se bărbierească.

Uneori, îşi făceau apariţia şi alţi cerşetori. Se apropiau de el. Încercau să intre în vorbă. El îi privea şi nu le răspundea. Mai bine aşa. Credeau că era surdomut. Când deveneau prea insistenţi, se muta într-alt loc. Nu suporta lumea. Nu voia să audă pe nimeni. Se plictisea petrecându-şi toată ziua cu păpuşa şi cutiuţa în mână. Se ridică şi o porni înspre nicăieri, o luă pe şosea şi ajunse la groapa cu fier vechi. Începea o furtună de vară cu vânt puternic şi tunete. Pe-acolo nu se-ntâlneau prea mulţi oameni. Nu-l văzu nimeni când se strecură printre tufişuri. Ploaia se dezlănţui în rafale, vârtejuri şi fulgere. Se adăposti în vechiul container. Îi plăcea locul acela şi-l putea avea sub control. Îşi scoase hainele şi aşează într-un loc uscat cutiuţa, sfântul, banii şi nişte bucăţi de pâine. Ieşi în ploaie gol-goluţ. Cădea o ploaie torenţială. Se spălă puţin. Cel puţin se răcori. Apa nu-i plăcuse

niciodată. După câte ştia, era ceva ereditar în familia sa. Dar apa aceea rece îi trezi simţurile. Îşi frecă mădularul, testiculele, se spălă cât mai bine cu putinţă până ce avu o erecţie. Prima după multe zile. Nici nu-şi mai amintea că avea un penis care i se ridica. Ploaia, neîntreruptă, era asemenea unei perdele de jur împrejurul său. Singur în mijlocul grămezii de fier răsucit şi a tufişurilor. Mădularul nu i se mai culca. Se frecă şi vai... ce bine! Se masturbă, jucându-se cu ploaia. La fel ca atunci când era mic şi se juca împreună cu fratele lui: se jucau sub ploaie, pe terasă. Râdea masturbându-se şi amintindu-şi de vremea când era copil şi se juca pe terasă. Şi începu să stropească cu spermă. Multă spermă. Ah! Gata. Acum, după ce se spălase sub ploaie şi-şi aminti, era mai liniştit. De ani de zile, refuza să-şi amintească.

— La dracu', nu trebuie să-mi amintesc de nimic, de nimiiiiic! - strigă din toţi rărunchii, la adăpost, sub zgomotul ploii torenţiale.

Îşi spălă puţin şi hainele. Apoi se culcă dezbrăcat, în container. Când ploaia încetă, era un om nou, liniştit. Treptat, noaptea se aşternea şi se simţi mulţumit. Ieşi din

container şi în depărtare, dinspre oraş, un crepuscul splendid îmbujora cerul. Privi asfinţitul câteva clipe şi încercă o senzaţie de pace şi viaţă îndestulată. Dar asta dură doar câteva secunde. Imediat privi în jur. Nu se putea elibera de spaima că este urmărit. Poate că erau pe urmele lui. Nu era nimeni acolo. După un timp, adormi.

În ziua următoare se sculă, se îmbrăcă din nou în hainele lui răpciugoase şi încă umede. Şi plecă înspre nicăieri, cu statueta sfântului în mână. Nu se grăbea, petrecu un timp uitându-se liniştit la muncitorii care intrau şi ieşeau din fabrici, la femei, la hamalii ce descărcau lădiţe de peşte congelat. Încerca să se apropie de toţi, cu statueta în mână. Nimeni nu-i dădu nici măcar un bănuţ. Unii îi spuneau în bătaie de joc: „Apucă-te de muncă şi lasă-te de tâmpenii“. Unul dintre hamalii negri se apropie de el şi-i verifică muşchii braţelor.

— Eşti slab, dar puternic. Haide, că aici se caută hamali. Lasă dracu’ sfântul ăsta.

El se îndepărtă fără să-i răspundă. Negrul o dădea înainte cu predicile:

— Ce zici, e cretin sau mănâncă căcat? - îl întrebă pe unul din colegii lui.

Rey îşi continuă drumul: „Să muncească el, dă-l în mă-sa. Eu n-o să mai lucrez niciodată“, se gândi el.

O oră mai târziu, ajunse la Regla. Se opri în faţa debarcaderului unde acosta vaporaşul şi, fără să se gândească la nimic, în mod impulsiv, plăti şi urcă pe punte. Avea să navigheze pentru prima dată în viaţa lui. Îi era puţin frică. Ambarcaţiunea se umplu imediat de oameni. Rey crezu că aveau să se îndrepte direct spre Havana. Dar nu fu aşa. Vaporaşul ieşi prin gura de vărsare a golfului, făcu o manevră la dreapta şi se opri la Casablanca. Rey debarcă chiar acolo. Câţiva pasageri coborâră, urcară alţii, iar vaporaşul se puse din nou în mişcare străbătu golful şi acostă de partea cealaltă a ţărmului, la Havana. Rey îl urmări cu privirea. Îi plăcu să navigheze. Îi era teamă să se ducă la Havana. Fugise de la şcoala de corecţie cu multe zile în urmă. Nu credea să-l mai caute cineva, dar nu putea fi sigur. În Casablanca primi pomană. Multă lume aştepta acolo trenul electric Hersey. În momentul acela, sosi vechea locomotivă, trăgând după ea vagoanele rudimentare. Întârzia mult până să ajungă în Matanzas. O femeie îi spunea

unei fetiţe: „O să vezi ce călătorie frumoasă prin câmpie“. Singurul câmp pe care Rey îl cunoştea era cel plin cu portocali ce aparţinea şcolii de corecţie, şi nu-i plăcea. Dar câmpul pe care el îl ştia însemna soare, muncă, furnici veninoase, spini şi zgârieturi, foame continuă. „Oare există şi altfel de câmp? Nu cred“, se gândi el. Era tentat să se urce în tren şi să facă o călătorie până la Matanzas. Nu. Renunţă la ideea aceea. Îşi continuă drumul cu statueta în mână, străbătu câteva străzi, urcând o colină, o luă pe un drum de ţară cu buruieni şi, deodată, ajunse în faţa uriaşei statui albe a lui Cristos din Casablanca. „Oamenii creează păpuşi şi le pun peste tot. Oare cum or fi făcut-o pe asta aşa de mare?“, gândi el.

Prin jur nu era nici ţipenie de om. De-acolo, putea să vadă desluşit întregul golf. Se afla la o înălţime convenabilă. Îi plăcu să se simtă stăpânul a tot ceea ce-l înconjura, măcar în felul acela. Se afla acolo, sus, şi el era ochiul atoatevăzător. Se simţi însuşi Dumnezeu. Cu privirea putea să cuprindă întreg cheiul, oamenii mişcându-se ca furnicile, camioanele, bărcuţele pescarilor, mulţimea ce se plimba pe Malecón şi, în

depărtare, oraşul. Oraşul nesfârşit ce-şi pierdea conturul în ceaţa umedă şi-n strălucirea orbitoare a luminii solare. La dreapta, blocurile înalte şi dărăpănate din cartierul său. Cartierul Centro Havana era la fel de frumos şi veştejit, ca o bătrână ce aştepta ca altcineva să o fardeze. Involuntar, privirea lui căuta un bloc anume, un punct ceva mai departe de mare. La o sută de metri de Malecón. Acolo se afla terasa lui. Încă nu se prăbuşise. Inima începu să-i bată puternic, cât pe ce să explodeze. Îl năpădiră toate amintirile: mama lui, imbecilizată; dar era mama ui şi-o iubise în ciuda tuturor lucrurilor. Fratele lui care-şi pierduse minţile de furie şi se aruncase pe caldarâm fără să mai gândească, bunica lui ce nu mai putuse să îndure şi el stând în picioare în spatele coteţelor, neştiind ce să facă. Ochii i se umplură de lacrimi. „Groaznic! Ce-i cu mine? De ce mi s-o fi întâmplat tocmai mie una ca asta? Vreau să uit de ei şi nu pot. Futu-i Dumnezeii ei de viaţă! Vreau să uit şi nu pot. Terasa mea e tot acolo, iar eu am ajuns un vagabond, şi nu ştiu unde să mă adăpostesc. Oare ce s-o fi ales de porumbei, de câini şi de găini?“ Lacrimile îi cădeau

şiroaie şi nu se putea opri din plâns, ca un copil. Rămase acolo ore întregi, trist, vlăguit, gândindu-se la familia lui nimicită dintr-odată. Ghemuit, cu sfântul decapitat în mână. Un şuvoi nestăvilit de lacrimi. Pentru prima dată în viaţă, se simţea neajutorat, părăsit, singur. Şi-l cuprinse furia. I se isprăviră lacrimile. Şi începu să se lovească cu pumnii peste cap şi peste faţă. Autodistructiv. Nu voia să-și amintească de nimic. Nu şi-o poate îngădui. Şi continuă să se lovească îndârjit. Înşfacă o piatră şi se lovi cu şi mai multă putere. Simţi o durere violentă. Îşi pierdu controlul, înfuriat că plânsese, că-şi amintise, se lovi până la sânge.

Sfârşi epuizat, plin de răni şi de sânge. Frânt de durere. Încă mai simţea ură şi ranchiună şi gândul îl purtă la mama lui care-l ciomăgea, ţipând la el: „Nu mai plânge, bă, nu mai plânge. Bărbaţii nu plâng“, şi-l snopea în bătaie. „Când o fi să-mi mai amintesc, o să mă izbesc cu capul de-un perete până am să mor. Trebuie să uit“, se gândi. Oare de ce o fi atât de urgisit? Nu putea să priceapă. Pentru prima dată se gândea la toate acestea. Nu putea să plângă şi să se smiorcăie ca un copil. El

era un bărbat, iar bărbaţii nu lasă garda jos. Bărbaţii ori se bat, ori mor.

Se înnopta când, în fine, putu să se ridice, dar nu-i era nici foame şi nici sete. Şi nu coborî de pe deal. Rămase acolo, la picioarele statuii. Privea oraşul ce-şi aprindea luminile modeste. Era un oraş frumos. Terasa lui era cufundată în întuneric. N-o mai putea vedea. Cel puţin lacrimile îi secară. Plânsese mult, amintindu-şi. Şi nu mai era nimic de făcut. Nimic. Doar să-şi ducă zilele până ce-i va fi venit rândul.

În noaptea aceea, dormi chiar acolo. Dar nu se odihni bine. Se trezi de mai multe ori în timpul nopţii şi imediat îşi aţintea privirea asupra oraşului. În repetate rânduri. Privirea îi aluneca de fiecare dată înspre acel colţ de lume care fusese cartierul său. În ziua următoare, coborî în gară, apoi se plimbă puţin prin oraş. Înfulecă nişte resturi de mâncare pe care i le dădură într-o cafenea. Arăta jalnic: extrem de slab din pricina foamei ce-o îndura zi de zi, cearcăne enorme, părul lui creţ, de mulatru, crescut uimitor de repede, plin de lovituri, cu vână-tăi şi zgârieturi, răni pe obraji, buze şi frunte. Sânge uscat

peste tot, plus jegul şi zdrenţele. Era făcut zob. Părea un cotoi vagabond ce alerga după pisici în călduri. Oamenii se uitau la el cu un amestec de scârbă şi milă, dar nu-l lăsau să se apropie.

La asfinţit urcă din nou la statuia aceea a lui Cristos. Dar nu mai plânse. Cu ochii limpeziţi, îndreptaţi înspre casa lui, începu să plănuiască cum să ajungă acasă şi să descopere ce se întâmplase. Când îl luaseră de-acolo avea doar treisprezece ani. Acum împlinise şaisprezece. Îşi aminti că vecina lor, mama târfuliţei, era o femeie cumsecade, poate că ea l-ar fi putut ajuta.

Se hotărî să traverseze golful şi să se ducă la el acasă. În trei ani şi ceva, probabil că totul se schimbase mult. Poate că nu avea să-i fie uşor să recunoască locul. Nici pe prietenii lui din cartier. Oare încă mai creşteau porumbei? Timpul se scurge în mod diferit pentru cei sărmani. N-au bani şi deci nici maşină, nu pot să se plimbe şi nici să călătorească. Nu au combină muzicală, nici piscină, nu se pot duce sâmbetele la hipodrom şi nici nu pot intra în cazinouri. Omul sărac dintr-o ţară săracă nu poate decât s-aştepte ca timpul să treacă şi să-i sune ceasul Iar în acest interval, de când se

naşte până ce moare, cel mai bun lucru pe care-l poate face e să nu intre în necazuri. Dar uneori singur îşi atrage belelele. Îi cade necazul din cer. Aşa, gratuit. Fără să-l fi provocat.

Oricum, se hotărî să treacă dincolo. Dar una e să iei hotărârea să traversezi un golf şi alta e s-o faci cu adevărat. Se întoarse la vechiul său container, unde se simţea sigur şi protejat de singurătate.

Acolo rămase mai multe zile şi nopţi. Pentru prima dată în viaţă, se afla în faţa unei şovăieli. Până acum, ceilalţi luaseră decizii în numele lui. Într-o după amiază, se apropie de chei. Lăsă monedele pe care le avea în mâna casierului şi urcă pe vaporaş. Acolo-i făcea concurenţă un alt bărbat: un negru bătrân şi slab, tuns la zero, plin de tatuaje, ce cânta neîntrerupt la un mic bongos. Era un spectacol continuu. Bărbatul nu se oprea nicio secundă. Strângea monedele într-o şapcă, iar nişte turişti îi făceau poze. Câţiva se apropiau ca să vadă mai bine sutele de tatuaje ce le avea pe corp. Îşi scoase cămaşa şi-şi ridică puţin pantalonii ca să-şi arate desluşit tatuajele. Era un negru simpatic. Zâmbea fi cânta la tobă, se strâmba şi iar zâmbea.

Lumea îl privea şi se amuza, dar nimeni nu-i dădu nici măcar un bănuţ. În doar câteva minute traversară golful, iar Rey se trezi mergând pe bulevardul portului.

Era şapte după-amiaza, dar soarele încă ardea pe cer. Merse agale, ajunse în faţa hotelului Deauville şi se odihni puţin, rezemându-se de zid. Doar câţiva oameni prin preajmă. Noaptea locul acela se umple de târfe şi peşti, travestiţi, drogaţi şi ţărani bezmetici. Onanişti, vânzătoare de alune, traficanţi de rom şi ţigări false ori cocaină pură, curve recent aduse din provincie, cântăreţi ambulanţi cu chitare şi maracas, florărese, triciclete cu şoferi buni la toate, poliţişti şi viitori emigranţi. Câteva femei amărâte, câteva babe, câţiva copii, cei mai sărmani dintre cei sărmani, ce-şi petrec ziua cerşind neîntrerupt. Când un turist naiv şi visător aterizează în mijlocul acestei faune deloc agresive, dar pitorească şi ilustrativă, în general cade în capcană, fascinat, şi sfârşeşte prin a cumpăra rom sau tutun de mâna a treia, crezând că este autentic şi că el e un descurcăreţ plin de noroc. Uneori, luni mai târziu, se însoară cu una dintre acele minunate fete sau se

combină cu un băiat bine dotat. După aceste fapte de vitejie, turistul îşi convinge prietenii că acum, în fine, e fericit, că viaţa la tropice e minunată şi că i-ar plăcea să-şi investească banii aici şi să aibă o casă în faţa mării, unde să trăiască cu negresa lui mereu binevoitoare şi sexy, să lase în urmă frigul şi zăpada şi să nu mai audă de lumea educată, meticuloasă, chibzuită şi silenţioasă din ţara lui. În fine, cade hipnotizat în transă şi devine incapabil să perceapă realitatea.

Acum, în schimb, acolo nu se aflau decât doi beţivi, ce trăgeau conştiincios la măsea sub cerul liber El le aruncă o privire şi li se adresă cu statueta sfântului în mână:

— Daţi-i un bănuţ sfântului.

— Uite, o să-ţi dau tot ce am în buzunar Tot n-am niciun ban. Iar ăsta e Sfântul Lazăr, nu-i aşa? Da.

Beţivul era un bărbat cam de şaizeci de ani, extrem de slab, îmbrăcat cu o cămaşă zdrenţuită şi murdară, chiar dacă mai păstra un anumit aer de persoană onorabilă şi educată. Dar acum era prea cherchelit şi nu vedea bine. Scoase din buzunar câteva bancnote, nişte monede şi un breloc fără chei. Le aruncă pe toate în cutiuţă. Rey nu

scoase nicio vorbă. Vru să dispară cât mai repede înainte ca bătrânul beţiv să-şi ia banii înapoi. Dar celălalt beţiv îl prinse de mână şi nu-l lăsă să plece. Era un tip jegos şi vulgar.

— Nu, nu. Stai... Unde pleci? Cu ce-o să cumpărăm încă o sticlă? I-ai dat toţi banii?

— Da, dar sunt banii mei. Pe tine nu te interesează chestia asta.

— Bine... Ai dreptate, sunt banii tăi...

— În mine nu mai încape băutură. Sunt plin.

— Cum adică nu mai încape? Chestia asta nu se zice niciodată... Un bărbat nu spune niciodată aşa ceva.

— În fine, ar mai încăpea, dar trebuie să fac ceva... Tu eşti tovarăşul meu... Tu eşti tovarăşul meu.

Şi îl îmbrăţişă.

— Ce-i cu îmbrăţişarea asta? De ce m-ai îmbrăţişat?

— Eşti tovarăşul meu... La revedere.

Bătrânul îl luă pe Rey de braţ şi plecă. Celălalt beţiv rămas* ia locul lui, privind în gol. Bătrânul se sprijini de umărul lui Rey şi continuă să vorbească, cu limba împleticită. Era beat criţă, mergea pe două cărări, cât pe-aci să cadă. Nu se oprea din vorbă:

— Tu încă eşti tânăr. Eu nu mai rezist. Ajută-mă...

— Unde vrei să mergi?

— Ţi-am dat toţi banii pe care-i aveam... Uite... Toţi m-au părăsit... Toţi. Fetele mele, nepoţii, nevasta, ginerii. Toţi au plecat... Iar eu nu mai rezist...

Începu să plângă şi-l strânse cu putere de braţ pe Rey. Îl purta prin faţa caselor de pe Galiano.

— Acum am pierdut până şi camera pe care-o aveam, de zile întregi stau pe stradă... în fine, adevărul e că am vândut totul treptat, ca să fac rost de bani pentru rom şi ţigări. Ca să uit de necazuri... Dar nu pot să-i uit pe-ai mei. Nu m-au sunat niciodată, nu mi-au scris nici măcar un rând. Oare cu ce le-oi fi greşit eu? C-am băut un pahar din când în când? D-aia nu sunt eu un tată bun şi m-au dat la o parte? D-asta nu sunt un tată bun? îmi place romul. Ce să-i fac?

— Unde-au plecat? întrebă Rey.

— Au plecat afară, băiete, afară. Unde pleacă toată lumea.

— De ce nu te-ai dus cu ei?

— Nuuu... Eu n-am de ce să plec. Eu m-am născut în Cuba şi-n Cuba am să mor.

Din buzunarul de la spate, scoase o sticlă cu destul rom. Se abţinu din plâns şi, cu un zâmbet amar, îi spuse lui Rey:

— Asta e o rezervă specială, din pivniţa mea.

— De unde?

— Nu ştii nimic, eşti un incult. Cu inculţii n-ai ce vorbi. Ştii să citeşti?

— Of, moşule, lasă predicile. Mă car.

Bătrânul îl opri:

— Nu, nu. Nu poţi să pleci. Ţi-am dat toţi banii... Aşteaptă o clipă. Nu poţi să pleci. Ajută-mă să urc la mine în bloc, pe terasă.

— N-ai zis c-ai pierdut camera?

— Da, dar eu tot cam pe acolo stau... Haide, pe terasă.

— Unde e?

— La celălalt colţ de stradă. Haide, nu pot să urc singur scările.

Îşi continuară drumul. Intrară într-un bloc vechi, dărăpănat. Cândva fusese frumos şi elegant. Acum, în mijlocul holului, din fosa septica ţâşnea rahat, şi de acolo se înălţa o scară frumoasă din marmură albă, murdară şi distrusă, ca toate celelalte. Mirosea a marijuana. Rey trase aer în piept şi-i plăcu mirosul. Un negru şi o negresă foarte tineri fumau într-un colţ întunecat, se

sărutau şi se lingeau, bucurându-se unul de celălalt. Bătrânul nu-i luă în seamă. Rey îi privi şi se excită pe dată. Ahhh! începură să urce treptele. Rey îl împingea din spate pe bătrân şi îl sprijinea. Cu chiu cu vai, reuşiră să urce scara. Cinci etaje. Bătrânul izbucni în plâns.

— De ce plângi? Locuieşti aici, sus?

— Nu, nu. Hai, să mergem pe terasă.

Printr-o uşiţă pătrunseră pe terasa blocului. Lui Rey îi plăcu răcoarea ce se simţea acolo, după atâta efort. Era deja plină noapte şi aer rece. Îşi desfată ochii privind de la înălţimea aceea împrejurimile. Bătrânul se smiorcăia în continuare. Apucă din nou sticla şi trase o duşcă zdravănă. Îi întinse sticla lui Rey:

— Ia, ţine şi asta şi roagă-te la Sfântul Lazăr pentru mine.

Îşi trecu un picior peste balustradă şi se aruncă în gol.

— Doamne! Dar...

Rey făcu gestul de a se apleca să privească în jos, în stradă. Dar se opri. Se gândi numai cum să scape de-acolo. Tremurând de frică, coborî scara cât putu de repede. Foamea şi efortul fizic îl vlăguiseră. Când ajunse jos, luă moaca de

imbecil pe jumătate adormit, pe care o folosea ca să cerşească. Bătrânul zăcea acolo. Căzuse în cap, iar craniul lui se făcuse ţăndări. Rămase într-o postură grotescă, ca şi cum n-ar fi avut oase şi-ar fi fost de cauciuc. Vecinii şi trecătorii priveau de la o anumită distanţă. Încă nu sosise poliţia. Rey se îndepărtă, luând-o în sus pe strada Galiano. Deja apărură în goană doi poliţişti. Cineva îi sunase. Merse puţin şi se aşeză pe o bancă în parcul de la intersecţia străzii San Rafael cu Galiano. Scoase banii bătrânului şi-i numără. Optzeci şi trei de peso. Era bogat. În viaţa lui nu avusese atâţia bani. Când, în fine, pricepu cum stăteau lucrurile, i se făcu foame. Coborî pe Bulevardul San Rafael. Voia să mănânce ceva cald. O doamnă vindea în nişte cutii de carton orez cu fasole, muşchi afumat şi batat prăjit. Douăzeci de peso cutia.

În doar câteva minute, aşezat pe trotuar, înfulecă o cutie şi bău trei sucuri. Uf, ameţi şi se sprijini de perete. Toată mâncarea aceea dintr-odată, direct în stomacul lui. După un timp, putu s-o ia din nou la picior, pe bulevard, în jos. O coti pe strada Águila şi continuă să meargă până în Parcul Fraternidad. Era foarte întuneric. Când

ochii i se obişnuiră cu întunericul, descoperi că era plin de oameni aşezaţi pe bănci. Poponari. Se sărutau, îşi şopteau la ureche, se sugeau, oftau, gemeau. O maşină lumină zona pentru câteva secunde şi-l văzu pe imul în patru labe pe iarbă, penetrat prin fund. Îi era somn. Se întinse comod pe pământ, rezemându-se de un copac gros şi adormi.

După o vreme, ploaia-l trezi. O ploaie de vară cu vânt şi tunete. Era ud până la piele. Nu era nimeni prin preajmă. Toţi se adăpostiseră în holul clădirii din faţă. Somnoros, putu să se ridice şi să meargă până acolo. Se lăsă să cadă într-un ungher şi adormi din nou. În dimineaţa zilei următoare, hainele încă-i erau umede. Atunci îşi aminti de bătrânul beţiv din noaptea trecută. Poate că şi el într-o zi avea să ia aceeaşi decizie, să se arunce în cap, când n-o să mai poată rezista. Se ridică de pe jos şi făcu drumul întors pe strada Águila. Pe strada aceea, la intersecţia Dragones cu San Rafael, încă mai rămăseseră în picioare câteva blocuri abandonate şi în ruină. Era un loc potrivit să-ţi petreci noaptea. Coborî pe Águila şi se întoarse pe Malecón, în faţa hotelului

Deauville. Se odihni un timp, cocoţat pe zid. Puţin mai târziu, o porni iar la drum. Imediat ajunse la capătul străzii unde se afla casa lui. Se aşează din nou pe zidul cheiului şi lăsă timpul să treacă privind lumea din jurul său.

Nimic nu se schimbase. Totul era murdar, dărăpănat, oamenii stăteau aşezaţi pe trotuar, la palavre, bând câte-un suc, rom, în timp ce ascultau muzică. Nimeni nu muncea. Se câştigă mai bine din afaceri mărunte. E mai bine decât să-ţi rupi şalele pentru câţiva bănuţi pe zi. Rey traversă bulevardul şi se aşează în părculeţul din colţul străzii, amenajat pe locul unde, cu ani în urmă, se prăbuşise un bloc. Le cerea pomană tuturor trecătorilor. Nimeni nu-l recunoscu. Din punctul acela putea să vadă casa lui şi pe vecină. Rămase acolo o bună bucată de vreme. Nu se întâmplă nimic. Nimeni nu se apropia de balustradă. Fără să se gândească de două ori, părăsi locul acela şi se îndreptă cu pas încet spre bloc. Urcă cele patru etaje până ajunse pe terasă şi bătu la uşă. Îi deschise chiar vechea vecină. O recunoscu, deşi slăbise foarte mult. Tocmai ea, care mereu fusese grasă şi

cu sânii mari. Era piele şi os. Când îl văzu, îi spuse:

— Vai... Dumneata ai urcat până aici ca să ceri ceva de pomană? Aşteaptă puţin.

Intră în casă. Se întoarse imediat cu câteva monede, i le aruncă în cutiuţă şi dădu să-nchidă uşa. Rey o opri cu un gest:

— Fredesbinda, nu vă mai aduceţi aminte de mine?

Femeia îl cercetă cu privirea, fără să piardă prea mult timp:

— Nu-mi amintesc.

— Sunt Reynaldo, vecinul de alături.

— Vai, băiete, Doamne Sfinte! Intră, intră.

Îl invită să intre. Uşa dădea pe terasă. O străbătură ocolind troace vechi şi ruginite, coteţe de găini şi alte porcării adunate de-a lungul anilor. Ajunseră intr-o cămăruţă de trei pe patru metri, similară cu cea în care, odinioară, locuiseră şi ei. Chiar alături de aceasta. Fu nevoit să-i povestească Fredesbindei ce i se întâmplase în anii din urmă. Rezumă totul în două minute, ascunzându-i faptul că fugise de la şcoala de corecţie.

— Şi ce-au făcut cu mama, cu bunica şi cu fratele meu?

— Nu ştiu, dragul meu. I-au dus la morgă. Nu ştiu.

— Camera e închisă?

— Nu. A venit imediat o familie de chinezi şi stau acolo. Sunt oameni cumsecade, trebuie să recunosc. Nu mă deranjează cu nimic.

— Cine le-a dat camera?

— Au venit, au intrat şi acolo au rămas. Sunt şapte. Nu ştiu cum de încap toţi în cămăruţa aia.

Pe Rey nu-l interesa. Rămase pe gânduri un timp. Asta era tot? Fu gata să plece, dar îşi aminti de târfuliţa mulatră, fata Fredesbindei, şi-o întrebă:

— Şi fata dumitale?

— Mai bine să nu vorbim despre asta.

— De ce?

— Offff.., E în Italia.

— Chiar aşa?

— S-a măritat cu un italian.

— În fine, a curvăsărit destul pe-aici. Îţi aduci aminte? Acum cel puţin o duce bine.

— Nu vorbi aşa. Ea nu se prostitua, doar că era foarte veselă. Mereu mergea la petreceri cu străinii... Era foarte simpatică.

— Ţi-a trimis bani?

— Da, la început. De două ori. Dar nu mai ştiu nimic de ea de mai bine de un an.

— Aha... Poate că nu-i place să scrie.

— Nu, Rey. Eu îmi cunosc fata. Precis i s-a întâmplat ceva... Vai, nici nu vreau să mă gândesc.

Şi începu să plângă.

— Nu te gândi la rău, Fredesbinda.

— Nu vreau să mă gândesc, dar sunt disperată. Presimt eu ceva rău. Fata mea mă iubeşte prea mult ca să nu mă sune şi să nu-mi scrie un an de zile...

— Ea era fată deşteaptă.

— Eu ştiu ce vorbesc - spuse Fredesbinda, trăgându-şi mucii pe nas şi înghiţindu-şi lacrimile.

— Dumneata ce crezi? C-o fi murit?

— Băiete, nici nu pomeni una ca asta. Ferească Dumnezeu. .. Se zice că pe multe le obligă să muncească... Ştii tu... Curve de cabaret... Vai, Doamne.

Rey tăcu. Fu gata să plece. Fredesbinda nu avea decât cincizeci şi doi de ani, dar era veştejită, slabă şi tristă. Sânii aceia mari şi frumoşi, pe care el îi admira pe vremea când se masturba pe terasă, deveniseră nişte piei lăbărţate şi fleşcăite, ce-i atârnau până la buric, pe sub bluză. Chinuită de

gânduri, uitase de Rey. Privea în podea. Dar dintr-odată păru că-şi aminteşte de el:

— Eşti făcut praf. Arăţi mult mai rău decât atunci când locuiai aici.

Rey nu răspunse. Nu mai avea chef de vorbă.

— O să-ţi încălzesc ceva de mâncare. Dar mai întâi spală-te, ca să pot să-ţi arunc zdrenţele astea împuţite. Am nişte lucruşoare curate care ţi s-ar putea potrivi.

Femeia avea o baie minusculă chiar în cameră. Îi întinse o găleată cu apă rece, un săpun şi o cârpă. El se frecă pe tot corpul, fără să se grăbească. Nu-i plăcea să se spele, dar din când în când nu-i strica.

— Spală-te bine pe cap, ca să te duci după-amiază să te tunzi.

Rey nu-i răspunse. Se gândi: „Asta crede c-o să rămân aici?“

Femeia continuă să spună:

— Nu trebuie să pleci imediat, nu? Poţi să rămâi şi mâine mergem să vedem cum poţi să-ţi recuperezi camera. Eu cred că-i dreptul tău.

— Nu. Nu mă interesează chestia asta.

— Bine, nu te grăbi. Poţi să rămâi câteva zile.

„Of, baba asta vrea să i-o trag pe la spate, dar e o capcană, aici nu pot să rămân prea mult timp“, se gândi el.

În momentul acela, Fredesbinda trase perdeluţa de plastic a băii şi-i întinse nişte pantaloni decoloraţi, dar încă în stare bună. În acelaşi timp, privirea ei se fixă pe sexul lui Rey:

— Vezi, spălat şi curat e altă treabă. Ţine, ia nişte apă de colonie... Stai aşa, că te parfumez eu.

Imediat ce văzu că Fredesbinda îl priveşte, Rey simţi cum mădularul începe să i se umfle. Când ea îl atinse pe piept şi pe gât cu apă de colonie, penisul îi deveni tare ca o măciucă. Femeii îi străluciră ochii, chipul i se însenină şi păru că întinereşte într-o clipă. În loc de cincizeci şi doi de ani, părea să aibă minunata vârsta de douăzeci:

— Vai, ce sulă frumoasă!

I-o apucă cu amândouă mâinile şi i-o strânse. Îi pipăi ouăle. Era un mădular splendid, gros, de douăzeci şi doi de centimetri lungime, de culoarea scorţişoarei, cu păr negru şi mătăsos. Nu mai făcuse sex de mult timp. Îi regulase pe câţiva poponari la şcoala de corecţie. Dar nu întâlneai prea mulţi din aceia pe-acolo,

iar ca să pui mâna pe unul trebuia să te baţi cu ceilalţi, lucru care-i amuza teribil pe homosexuali. Le plăcea să-i vadă pe bărbaţii tineri cum se băteau între ei din cauza lor. Se bătu şi el de vreo două ori, dar apoi trase concluzia că nu merita osteneala. Se masturba în fiecare noapte, dar nu se putea compara cu sexul oral făcut de-o expertă, urmat de un vagin umed şi care să miroasă puternic, însoţit de respectivele ţâţe şi de un chip frumos, cu păr lung, căruia să i se adauge un cur opţional ca să mai schimbi din când în când gaura. Fredesbinda era regina sexului oral. Era mândră de capacitatea ei de a suge. Şi-o scoase o clipă din gură. Doar cât să închidă uşa, ca să se dezbrace, să-l împingă pe pat şi să se arunce peste el. Şi continuă să i-o sugă. Apoi şi-o băgă chiar ea înăuntru, nerăbdătoare. Avea un sex negru, dar cu aceeaşi capacitate de a sucţiona, musculos, puternic. Rey ejaculă de trei ori, fără să îşi piardă erecţia. Iar ea îi spunea să continue. În cele din urmă, terminară, transpiraţi, epuizaţi. Aţipiră puţin. Căldura devenise insuportabilă şi se sculară făcuţi leoarcă. Mâncară puţin orez cu fasole. Fredesbinda îi dădu doi peso şi se duse să se tundă. Se

simţea bine, îşi recăpătase încrederea în sine. Să te regulezi bine şi să poţi satisface o femeie e întotdeauna ceva stimulator. Rey se simţea un adevărat bărbat. Mai viril ca niciodată.

Când se întoarse de la frizer părea altul. Bărbierit, tuns corect, cu haine curate şi nişte şlapi aproape noi, din cauciuc. Chiar şi aşa părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Putea să treacă drept un tânăr de douăzeci şi doi, ba chiar de douăzeci şi patru de ani. Pe chipul lui se citea vitregia sorţii. Şi foamea. Foamea disperată. Astfel, petrecu o săptămână. Nici el şi nici Fredesbinda nu munceau. Stăteau în casă, făceau sex, mâncau şi beau rom. Perloaiele lui Rey o înnebuneau:

— Dragule, de unde-au apărut perlele astea în sula ta? Eu n-am văzut niciodată aşa ceva. Mare zăpăcit eşti, javră mică!

Rey învăţase să-şi folosească perlele, frecându-le de clitorisul Fredesbindei. Iar perlele îl transformară definitiv pe Rey în Bărbatul cu Măciuca de Aur.

Banii şi mâncarea femeii se terminară. Făceau sex de trei sau patru ori pe zi, iar bătrâna se veşteji şi mai mult, îi apărură şi mai multe riduri, avea gâtul plin de vânătăi

de la muşcături. Rom, ţigări, sex şi muzică de la radio. Muzică salsa, grozavă. Asta da viaţă! Asta da viaţă! Asta însemna viaţă. Ce mai putea să ceară de la Dumnezeu?

Fredesbinda îşi dădu seama de anumite lucruri şi, prevăzătoare, nu spuse nimănui cine era băiatul acela. Rey, uneori, ieşea noaptea pe terasă, privea înspre casa lui de odinioară şi nu simţea absolut nimic. Nu simţea nici nostalgie, nu avea nici amintiri, nimic. Viaţa îl înăsprise. Când îşi dădea seama de asta, avea chef să se apuce de box. Să pocnească o namilă de negru, în faţă, cu toată puterea. Să încaseze câţiva pumni, să primească şi să dea, să lovească în plin. Tare, din ce în ce mai tare, până ce-i va izbi una în ficaţi adversarului şi-l va trânti la podea.

În noaptea aceea, în pat, se comportă agresiv. O plezni de câteva ori pe Fredesbinda. Fără niciun motiv. Doar ca să prindă puteri. O apuca de ţâţele fleşcăite şi le răsucea. Ei îi plăcea:

— Oh, da, iubitule, pocneşte-mă, fa să mă doară... Apucă-mă de ţâţe... Of, ia, suge-mi laptele, jigodie mică, afurisitule...

Felul în care-i vorbea îl excita şi mai mult şi sfârşiră amândoi vlăguiţi. Dormiră ca doi

bolovani. În ziua următoare, nu mai aveau nici cafea şi nici bani. El porni în jos pe scară, cu stomacul gol. Se gândise că în piaţa de pe strada Ánimas ar putea găsi ceva de lucru. Nu-i plăcea deloc să muncească, dar nu-şi dorea să înceapă din nou să caute prin gunoaie şi să mănânce resturi de mâncare stricată, plină de viermi.

Se învârti puţin prin piaţă, întrebă pe unul şi pe Ly altul şi reuşi să găsească de lucru la descărcarea camioanelor ce aduceau banane. Câştigă douăzeci de peso. Fură câteva banane coapte, două-trei mango aproape putrede şi o mână de lămâi. Când se întoarse acasă la Fredesbinda cu fructele, ea se bucură:

— Vai, ţuţu, tu eşti Regele Havanei!

— Ha, ha, ha - se înroşi la faţă, mândru de sine şi de ceea ce făcuse.

— Regele Havanei! - repeta Fredesbinda, înfulecând din banane şi mango.

Şi zilele treceau în felul acesta. El, foarte disciplinat, se trezea cu noaptea-n cap şi se ducea să descarce camioanele din piaţă. Îi plăcea mirosul acela de fructe şi de legume, coapte ori putrede, şi se simţea bine murdar de pământ roşu de la cartofii dulci sau manioc, se distra ascultând bancurile

vulgare ale celorlalţi hamali ori ale ţăranilor buimaci ce soseau odată cu camioanele. Îşi perfecţionă arta de a fura. Avea un sac ascuns într-un ungher întunecat şi îl umplea puţin câte puţin. Înainte de a se întuneca lua sacul, ieşea pe uşa din spate şi i-l ducea Fredesbindei, care-l aştepta nerăbdătoare.

— A sosit Regele Havanei!

— Zi-mi Reynaldo, atât. Reynaldo, atât!

— Nu, dragul meu, nu. Tu eşti Regele Havanei.

Uneori, în sac avea doar castraveţi şi usturoi. Alteori, doar pepeni roşii şi dovleci. Oricum, Fredesbinda vindea marfa şi astfel câştigau nişte bănuţi. Rey devenea tot mai priceput. Şmecheria ţinu două săptămâni. Se înzdrăvenise, nu mai era atât de flămând, făcuse muşchi şi parcă era mai vesel. Îi pompa spermă Fredesbindei de două-trei ori pe zi. Şi femeia uitase de posibila tragedie a fiicei ei din Italia. Sedusă şi abandonată, sau sedusă şi exploatată?

Tot ce are un început are şi un sfârşit. Într-o dimineaţă, foarte devreme, îşi făcu apariţia la porţile pieţei un poliţist, exact în momentul în care Rey ieşea cu sacul lui plin

de legiune. Îl turnaseră. Poliţistul se apropie de el cu pas grăbit şi-i ordonă:

— Cetăţene, rămâi pe loc, actele la control.

Rey se îngrozi într-atât, încât reacţionă iară să gândească. Azvârli sacul înspre poliţist. Îl trânti la pământ, făcu stânga împrejur şi o rupse la fugă. Alergă ca un disperat, ajunse pe strada San Lázaro şi o luă prin parcul Maceo până ce ajunse pe Malecón. Speriat îngrozitor, se opri o clipă să vadă dacă era urmărit. Nu. Nu-l urmărea nimeni. Zorile se iveau, liniştit. După câteva minute, prin împrejurimi apăreau primii onanişti. Ieşeau să vâneze femeile singure ce se îndreptau grăbite înspre locurile lor de muncă. Îşi arătau mădularele şi se masturbau. Mereu se aşezau lângă vreo coloană sau în tunelul de sub bulevardul cheiului. Ştiau cum să procedeze. Erau profesionişti. Se masturbau până ce trecea vreuna mai deosebită şi îşi scuipau sperma în faţa ei. Apoi îşi ştergeau penisul şi plecau pe jos sau pe bicicletă.

Când soarele începu să ardă, Rey o porni la drum. Nu ştia încotro. Nu se putea întoarce în piaţă. Biserica Milagrosa era deschisă. Pe treptele de la intrare se aflau

câţiva cerşetori cu statuete în mână. Rey se aşează acolo, privind atent. „Cred c-ar trebui să-mi fac iar rost de un sfânt“, se gândi el. Staţia de autobuz era plină de lume. Autobuzele treceau frecvent, la câte zece minute. În fiecare se înghesuiau câte două sute de oameni, transpiraţi şi nervoşi, lipiţi unii de alţii. Sex, violenţă şi înjurături. Staţia era mereu ca o mare de oameni. Mereu la fel. Un potop de lume. Se uita atent la doi negri, hoţi de buzunare, care profitau de momentele în care autobuzul oprea în staţie. Toţi se îngrămădeau să urce, deschizându-şi drum cu coatele, împingându-se grăbiţi. Negrii îşi vârau mâinile în plasele oamenilor şi în buzunarele lor, dar nimeni nu-i simţea. Îşi făcură plinul. Reuşiră să fure cel puţin şase portofele şi dispărură. Erau foarte pricepuţi. Lui Rey îi plăcu şmecheria, şi se gândi: „E simplu, dar eu sunt prea bleg ca să mă fac şuţ. E un şmen mişto, fiindcă nu trebuie să-ţi rupi şalele cărând saci, dar...“

— Vrei alune?

O voce delicată de femeie îi întrerupse şirul gândurilor. Îi întinse o grămadă de comete cu alune. El o privi şi o plăcu. Avea pielea neagră, buze cărnoase, o faţă cu

trăsături frumoase, părul lung vopsit blond, cu rădăcina neagră, mult crescută. Înaltă şi foarte slabă. Deşi zâmbea, pe chipul ei se citea foamea. Era extrem de murdară. În mod cert, nu-i plăcea să se spele. Purta nişte haine vechi, decolorate, jegoase, ce lăsau să i se vadă provocator buricul, aşa cum era murdar de funingine.

— N-am bani.

— Îţi dau un cornet. Şi când o să poţi, o să mi-l plăteşti. Altcuiva nu i-aş da, dar ţie, da.

— Dă-mi.

Rey apucă cornetul şi începu să mănânce alune. Ea se aşează lângă el. În spatele lor, pe un panou al bisericii, pe un afiş mare scria în litere roşii: „Şi intrând în templu, a început să scoată pe cei ce vindeau şi cumpărau în el. Luca 19-45“. Şi ceva mai jos era scris cu negru: „Interzisă şederea pe scări. Lăsaţi calea liberă“.

— Şi de ce mie da, şi altuia ba?

— Ei, na, asta-i bună! - îi spuse ea cu asprime, fără să mai zâmbească.

— Asta ce vrea să zică?

— Ei, asta-i acuma, las-o baltă... Aşa am eu chef.

Rey nu răspunse. Vizavi, în parcul Maceo, doi băieţi înălţau zmeie cu desene japoneze, viu colorate, mari şi frumoase.

— Uite, ce frumos - spuse el.

— Da.

— Tu ai mai văzut aşa ceva?

— Da. Uneori înalţă zece, ba chiar douăşpe' în acelaşi timp.

— Zău?

Ea vându câteva comete. Timp îndelungat nu scoaseră nicio vorbă. Lui Rey îi plăcea fata, dar nu ştia cum s-o abordeze. Niciunul dintre ei nu era prea vorbăreţ. Ea vindea alune. Lui i-ar fi plăcut ca lumea să spună: „Vai, ea cânta bolerouri", dar nu era aşa. Ea pur şi simplu vindea alune. Îl privea cu coada ochiului, cu cochetărie, şi-şi zâmbeau. Se plăceau reciproc. Atât. După trei sau patru ore, ea termină de vândut toate alunele. Era miezul zilei. Ea luă iniţiativa:

— Mergem sau tu rămâi aici?

— Mergem.

O porniră pe strada Belascoaín.

— Vrei o pizza?

— N-am bani.

— Nu mai spune asta întruna. Ştiu.

Cumpără două pizze. Puţin mai sus, dintr-un bar, luă o sticlă de rom cu gust de otravă şi un pachet de ţigări. Fiecare trase câte-o duşcă. Rey se strâmbă.

— Ptiu, e al dracului de tare! Cum te cheamă?

— Magdalena. Dar mi se zice Magda. Şi pe tine?

— Rey. Dar mi se zice Regele Havanei.

— Ha, ha, ha! Asta trebuie s-o demonstrezi.

— Nu trebuie să demonstrez nimic. Chiar aşa mi se spune.

Râdea, scrutându-l cu privirea tăioasă, care ţâşnea din minunaţii ei ochii negri, conturaţi de sprâncene mari, întunecate. Era o ţigancă frumoasă, subţire, în veşnică tensiune şi vibraţie, ca lujerul trestiei de zahăr.

— Tu câţi ani ai, puştiule?

— Douăzeci. Dar tu?

— Nu, nici vorbă. Tu n-ai făcut încă douăzeci de ani.

— Şaişpe.

— Aha, eşti un copil.

Rey o privi serios şi-i răspunse:

— Da, un copil, dar cu o sulă uite aşa…

Şi arătă cu amândouă mâinile cât o avea de mare.

— Ascultă, de când te tragi tu de şireturi cu mine? Lasă-te de poante.

— Nu e nicio poantă. E adevărat.

Îşi continuară drumul tăcuţi. Traseră încă un gât. Rey îşi dădu drumul la vorbă.

— Şi tu?

— Ce zici?

— Tu câţi ani ai?

— Eu sunt o babă pe lângă tine.

— Ai vreo treizeci şi ceva, nu-i aşa?

— Douăzeci şi opt.

O luară pe Belascoaín, în sus. Coborâră apoi pe strada Reina, o cotiră pe Factoría şi se pierdură în cartierul Jesús María. Când ajunseră în dreptul unui bloc aproape complet dărâmat, Magdalena îi zise:

— Vino pe-aici.

Se strecurară printre dărâmături. Urcară scara fără balustradă. Odinioară, fusese o clădire frumoasă. Prin unele colţuri se mai vedeau cioburi de faianţă sevilianã ori bucăţi mari de marmură albă ce acopereau zidurile şi frânturi din splendidele balustrade din fier forjat de altădată. Acum era o adevărată ruină. Mai mult de jumătate se prăbuşise. În partea care încă se mai

ţinea în picioare, existau trei camere. Fiecare închisă cu o uşă şi un lacăt. Una îi aparţinea Magdalenei. Înăuntru nu se găsea decât o saltea ca vai de lume, aruncată pe jos. Într-un colţ, o oală, o cană, o lingură, o cutie de tablă plină cu apă, o maşină de gătit cu cărbuni şi trei cutii de carton: una, plină cu haine vechi şi zdrenţăroase, alta, în care se aflau nişte pachete de orez, fasole, zahăr, şi ultima, cu o pungă mare de alune crude şi o bună provizie de hârtie albă pentru făcut cornete. Magda bea rom şi fuma. Uneori, încerca puţină marijuana. Şi foarte puţină mâncare. Nu schimbară prea multe cuvinte. Aproape nu-şi spuseră nimic. Chiar nimic. El închise uşa şi deschise im gemuleţ ca să aerisească puţin încăperea. Se priviră în ochi şi se sărutară. Cuvintele erau de prisos.

Pe niciunul nu-l deranja jegul celuilalt. Sexul ei avea un gust acru, iar fundul îi mirosea a rahat. El avea o spuză albă şi urât mirositoare între capul membrului şi pielea care-l înconjura. Amândoi puţeau a sudoare la subsuori, picioarele le duhneau a mortăciune şi transpirau din plin. Şi toate acestea îi excitau. Când simţiră că nu mai

pot, tocmai se înnopta, iar ei ajunseră într-o stare de oboseală şi deshidratare extremă. Ea şi ceilalţi vecini locuiau acolo ilegal, fiindcă blocul se putea prăbuşi în orice moment. Aşadar, nu avea apă, nici gaze şi nici lumină. Nu avea nici măcar o lumânare. Se înnoptă şi ei stăteau în continuare pe acea saltea din paie, în întuneric, beţi, toropiţi de atâta sex neînfrânat.

— Rey, îmi arde fundul. Curul şi pizda. M-ai terminat.

— Fiindcă eşti o babă. Eu n-am nimic.

— Ah, da, n-ai nimic?... Stai aşa, că trebuie să-mi demonstrezi cine eşti: Regele Havanei sau Curul Havanei.

Căută ceva în fundul unei cutii. Păstra ascunsă printre zdrenţele murdare o jumătate de kilogram de marijuana. Răsuci două ţigări. Puse pachetul la loc şi-şi aprinseră ţigările. Traseră fumul adânc în piept. Cât pe ce să le explodeze plămânii. Ea începu să-l excite. Îi apucă mădularul fleşcăit şi-l băgă în gură. Iarba era de calitate. Îşi făcu efectul. Dihania se trezi la viaţă, vibrând în căutarea unei victime. O luară de la capăt. Rey era secătuit de sămânţă. Şi o făcură din nou, pe uscat, fără

să mai poată ejacula, încă trei ore. Apoi adormiră.

În ziua următoare se treziră târziu. Ea aprinse maşina d gătit şi începu să prăjească alune. Răsuciră o sută de cornete. Era miezul zilei, aşa că plecă să le vândă. Înainte de a ieşi, îşi făcu nevoile într-o bucată de hârtie, o făcu ghem şi o aruncă pe terasa blocului de alături. Coborâră scările.

— Tu ce-o să faci, Rey?

— O să strâng nişte sticle de plastic de la cafeneaua asta. Au tomberonul plin de pahare şi sticle.

— Cele mari se vând pe doi peso.

— Ştiu.

— Ţine - îi dădu cinci peso. Ia-ţi ceva de mâncare. Ai muncit pentru banii ăştia. Azi-noapte m-ai terminat.

— Ha, ha, ha... Vezi, nu-i aşa, că sunt Regele Havanei?

— Îhî.

— Pa. Ne vedem diseară.

Rey strânse din gunoaie paharele şi sticlele goale de coca-cola. Încercă să le vândă pe toate într-o fabrică de bere. Beţivii nu aveau pahare, nici sticle, dar tocmai de aceea Rey se afla acolo, ca să-i

aprovizioneze. În schimb, era prea împuţit ş: nimeni nu cumpără de la el. Şi alţi vagabonzi ceva mai puţin jegoşi vindeau pahare şi sticle adunate de prin preajmă, din gunoiul de la cafenelele unde se plătea în dolari. Era prea mare concurenţa în afacerea asta.

Enervat, supărat, Rey se întoarse la blocul Magdei. Era aproape nouă seara. Urcă pe întuneric, se apropie de uşă şi ascultă gemete şi suspine. Era Magda care şi-o trăgea cu altul. Se înfurie teribil. „Vai, curva asta îşi bate joc de mine“ - se gândi el. Bătu la uşă cu putere. Suspinele se opriră. Tăcere.

— Magdalena! Deschide!

Ea deschise şi încercă să nu-l lase să intre, dar el intră ca un tăvălug. Un bătrân, slab, murdar, zdrenţăros, încerca să-şi ridice pantalonii în grabă. Rey îl înşfacă de gât. Îl burduş un pic. Bărbatul era cam plăpând.

— Ce e asta, fa? Eşti o curvă!

Îl împinse afară pe bătrân. Amărâtul nu scoase niciun cuvânt şi o rupse la fugă pe scări în jos. Magda îi strigă:

— Ne vedem mâine, Robertico. Să nu dispari. Nu-ţi fie frică de ăsta, că e un căcăcios!

Rey se înfurie şi mai tare când auzi cuvintele acelea. Ea se răsti la el:

— Ascultă, bă, pulă bleagă, cine pizda mă-tii te crezi, ca să-mi faci mie una ca asta?! Te crezi bărbatul meu sau care-i treaba?

— Sunt bărbatul tău! Sunt bărbatul tău şi trebuie să mă respecţi.

— Eşti un căcăcios, un amărât nenorocit, n-ai nici unde să pici mort.

— Şi tu, ce? Eşti milionară?

— Tu ştii că boşorogii ăştia mă plătesc douăzeci, ba chiar treizeci de peso pe futai? Nici măcar nu li se ridică.

— Nu li se ridică? Dar te-am auzit gemând înnebunită.

— Teatru, băiete. Joc teatru ca să-i excit. Cu moşii trebuie să joci mult teatru. În plus, mă doare-n cot dacă li se ridică sau nu. Dacă mi-o bagă sau nu. Eu mi-am tras-o cu cinci sute de sule, de când aveam opt ani şi până azi. Iar până am să mor, o să mi-o mai trag cu încă cinci sute. Nu fă tu pe şmecherul cu mine, în pizda mă-tii!

— Eşti o curvă.

Magda schimbă tonul dintr-odată şi deveni dulce şi ademenitoare:

— Gata, iubi, gata. Nu te enerva.

— Ce puia mea să nu mă enervez?!

— Gata, scumpule, gata. Uite ce am aici - scoase o sticlă de rom. De fapt, eu te aşteptam pe tine, iubitule, dar s-a dat la mine boşorogul ăla şi am să-ţi zic adevărul, coboară şi tu pe pământ, ce dracu': dacă pot să câştig douăzeci de peso cu moşii ăştia, o să-i câştig. Îmi desfac picioarele şi treaba lor, să mă lingă sau să mă fută cu degetul...

— Bine, gata.

— Aha, vezi că eşti deştept, dar uneori te porţi ca un idiot. Hai, dă-mi un pupic.

Îşi scoaseră hainele şi se trântiră pe salteaua de paie. Timpul se deşiră în miros de iarbă şi gust de rom. Orele, zilele, săptămânile. Rey se obişnui cu babalâcii vagabonzi ce plăteau câţiva bănuţi ca să lingă vulva aceea acră şi urât mirositoare, s-o masturbeze cu degetele sau să încerce s-o penetreze. Uneori, el ieşea din cămăruţă şi se aşeza pe scară. Îi plăcea s-o audă cum juca teatru, suspinând şi gemând. Uneori mugea, gâfâia, urla şi ţipa la moşi: „Suge-mi laptele, bagă-mi degetul, bagă-l adânc. Vezi,

că ştii Ah, poponar bătrân, afurisitule, vezi că ştii? Suge-mă!“ Rey credea că totuşi era prea mult ca să fie numai teatru. Şi devenea gelos ca o fiară. Îşi dorea atunci să intre peste ei, să-i apuce de gât pe amândoi şi să-i dea cu capul de pereţi.

Într-o zi, o întâlni în faţa bisericii Milagrosa, vrăjindu-l pe un şofer de autobuz. Era un negru tuciuriu mare şi zdravăn. Rey se comportă prudent. Aşteptă ca autobuzul să plece şi se apropie de ea:

— Ăsta nu era boşorog, curva dracului!

— Aha, deci acum mă urmăreşti.

— Ăsta nu era moş.

— Dar e un negru frumos şi simpatic şi-i place de mine.

— Ce vrei să zici? Că-ţi plac negrii?

— Şi negrii, dar şi mulatrii ca tine, iubitule.

— Şi albii nu-ţi plac?

— Nu. Albii? Nu. De când eram mică m-am obişnuit cu negrii şi cu mădularele lor tuciurii, mari şi groase. Aşa ca a ta, iubi. Tu ai o sulă superbă. Şi e adevărat că eşti Regele Havanei.

— Eu nu sunt negru, nu mă confunda.

— Dar eşti un mulatru grozav şi-mi placi foarte mult. Eşti un mare nebun.

— Auzi, gata, taci, că mi se scoală.

— Ah, da, ce bine! Hai pe Malecón. De mult timp nu mi-am mai tras-o pe Malecón. Sus, cocoţată pe zid.

Străbătură parcul Maceo. Se aşezară pe un zid. Ea se sprijini de o coloană şi-şi desfăcu picioarele. Avea o fustă largă, ce-i ajungea până la glezne. Rey se aşează în faţa ei, îşi scoase dihania, care prinse viaţă imediat ce adulmecă vulva jegoasă şi acră a Magdei ş chiar acolo făcură sex cuprinşi de frenezie, muşcându-se de gât. Bineînţeles că imediat apărură şi primii voyeuri, veşnic prezenţi în parcul Maceo. Îşi scoaseră mădularele şi începură să se masturbeze ca nişte nebuni, bucurându-se de pasiunea protagoniştilor. Magdei îi plăcea lucrul acela. Trăgea cu ochiul la măciucile erecte şi nestăpânite ce-i înconjurau. De mică fusese o ţicnită. Dintotdeauna. Nebună după onanişti, îi plăcea să-şi bată joc de ei, de mutrele lor uneori obraznice, iar alteori speriate, alunecoşi ca nişte ţipari, parcă absenţi, dar cu mădularele în veşnică mişcare.

Nicio clipă nu lăsă să-i scape mănunchiul de cornete cu alune. Avură multe orgasme, ca de obicei. Ea aţipi, epuizată, dar şi în

somn trâmbiţa neîntrerupt: „Ia alune, ia alune, alune pentru copii, hai la alune“. Onaniştii terminară şi ei, şi-o scuturară şi se îndepărtară mergând cu spatele, ca racii. Niciunul nu cumpără alune. Îşi aprinseră câte o ţigară, în timp ce se odihneau.

— Auzi, Rey, că veni vorba...

— Despre ce?

— Despre negri.

— Aha.

— Am un băieţel de cinci ani. Cu un negru... Ivancito. A ieşit negru ca o cioară, la fel ca taică-său, de la mine n-a luat nimic.

— Şi unde e?

— La ţară, cu una din surorile mele.

— Şi de ce?

— Fiindcă ai mei zic că sunt nebună şi că băiatul ar muri de foame cu mine. Ce vrei să zic, eu de unde să ştiu? Au venit şi l-au luat.

— Demult?

— Da. E mai mult de un an de când nu-l văd. Acolo o duce mai bine.

— Şi tu chiar eşti nebună?

— Da, de la buric în jos. Sunt nebună după sule, nebună să mi-o trag cu toţi. Dacă tu eşti Regele Havanei, eu sunt Regina, dragule, Regina Havanei.

Afacerea cu sticlele şi paharele de plastic era un mare rahat. Rey rătăci zile întregi pe-acolo, fără să ştie ce să facă. Magda îl întreţinea. Rom, marijuana, ţigări, sex din plin şi câţiva bănuţi în fiecare zi. Rey slăbise, era doar piele şi os, la fel ca şi Magda. Ei îi plăcea să-l întreţină.

— Îmi place, dragule. Îmi place să fiu curva ta şi să-ţi dau bani... Of, dac-aş putea să curvăsăresc şi să fac rost de dolari ca să te ţin ca pe un rege de-adevăratelea. Până şi un lanţ de aur ţi-aş cumpăra.

— Eh, las-o baltă, nu mai visa cai verzi pe pereţi.

— De ce?

— Fiindcă tu eşti împuţită şi slabă şi zdrenţăroasă din cauza boşorogilor jegoşi.

— Auzi, ia mai du-te tu în pizda mă-tii!

— Auzi, las-o pe mama în pace, că e moartă.

— Ah, iartă-mă!

— Da, e moartă de râs, că s-a căcat pe mă-ta.

— Ha, ha, ha!

Magdalena, uneori, dispărea o noapte întreagă. Dar mereu se întorcea la vizuina ei şi asta îl înnebunea pe Rey, Când ea

lipsea, el nu putea să doarmă: n-avea bani, nici mâncare, nici rom şi nici marijuana. Nimic. Nu putea nici măcar să intre în cameră. Şi se culca pe o treaptă a scării, iar gândacii şi şoarecii treceau peste el. Vechii pantaloni pe care Fredesbinda i-i dăduse erau acum rupţi şi împuţiţi. Printr-o gaură la cusătura dintre picioare îi ieşeau ouăle şi penisul. Într-o noapte, întins pe o treaptă, aşteptând ca Magda să se întoarcă, măcar în dimineaţa următoare, adormi ca un bolovan. În somn, simţi cum o mână delicată îl masturba. El avea o erecţie teribilă şi cineva îl pipăia prin gaura aceea dintre picioare. Nu, nu visa. Din contră, se trezi. Deschise puţin ochii şi-şi dădu seama că era real. Nici vorbă de vis, chiar dacă viaţa e vis. Se trezi dintr-odată şi se frecă la ochi. În ciuda întunericului, îl recunoscu pe poponarul ce locuia în camera de alături şi-l surprinse masturbându-l, zâmbind. Făcu un gest brusc ca să-l dea la o parte pe omul acela care, cu multă fineţe, îşi ceru scuze:

— Iartă-mă, dar n-am putut să rezist tentaţiei. O aveai erectă, parcă aştepta o mângâiere...

— Ce mângâiere, în mă-ta?

Rey se ridică în picioare, dintr-o săritură. Ca un tigru. Slab, dar tigru. Îi trânti poponarului câţiva pumni, iar acum acela striga, cerând ajutor:

— Gata, gata, profitorule, nu mă mai lovi! De ce nu te iei de un bărbat ca tine?

Rey îl apucă de gât şi fu cât pe-aci să-l arunce pe scări în jos, când, deodată, văzu că era deghizat în femeie. Avea un chip foarte frumos şi purta o perucă blondă. Încremeni. Se priviră în ochi. Era superbă. O femeie cinată, cu o piele fină, parfumată. Purta o fustă scurtă. Se priviră fără să rostească niciun cuvânt. Travestitul se tot atingea acolo unde fusese lovit:

— Futu-ţi pizda mă-tii, m-ai nenorocit!

— Eu sunt bărbat, băi! Cine te-a pus să mi-o iei în mână?

— Vai, băiete, n-o lua aşa. Parcă m-ar fi aşteptat pe mine, erectă, în mijlocul scării. Trupul e păcătos.

— Dar eu sunt bărbat, nu mă mai fute la cap.

— Of, da, toţi suntem bărbaţi... Din nefericire... Ce plictiseală!

— Ce mă-ta zici că-i o nefericire?! Mie-mi place că sunt bărbat.

— Nu te mai da mare, că prostul, până nu-i fudul, parcă nu e prost destul. Vino cu mine...

— Unde?

— Vino cu mine şi nu mai întreba atâta. Ce cauţi tu acolo, părăsit, pe jos? Curva asta te ţine în mizerie. Vino încoace.

Nu ştia ce să creadă despre acel poponar pursânge şi totuşi Rey, neîncrezător, îl ascultă şi îl urmă. Mai bine aşa, decât să zacă pe scară. Fără îndoială, Magda n-avea să se întoarcă curând.

Când Rey intră în camera acestuia, rămase trăsnit. Acolo, tipul avea de toate! De la lumină electrică până la televizor, frigider, perdele din dantelă, un pat mare şi, pe el, jucării din pluş, o toaletă plină cu sticluţe de parfum şi creme. Totul extrem de curat, imaculat, fără un fir de praf, pereţii vopsiţi în alb, decoraţi cu postere mari, colorate, ce reprezentau superbe femei goale. Intr-un colţ, avea un altar pe care trona un crucifix şi triada nelipsită din Cuba: Sfântul Lazăr, Fecioara din Cobre şi Sfânta Barbara. Şi flori, multe flori. Peste tot păpuşele din plastic şi sticlă. Mici statuete ale lui Buda, elefanţi, bibelouri

chinezeşti, dansatoare de mambo, indieni din gips. Totul amestecat. Kitsch desăvârşit.

Travestitul aprinse un beţişor parfumat. Luă câteva fire de busuioc şi alte plante, se duse în colţul unde ţinea un mic coş. Atinse lemnul, sărută talismanele, cu mănunchiul de ierburi alungă spiritele rele, stropi totul ca parfum şi ţuică, apoi zdrăngăni un clopoţel. După ritual, reveni ca să se ocupe de invitatul său.

Rey îl vedea mai bine, acum, în lumină. Îl lovise straşnic. Avea obrajii plini de vânătăi. Era frumos. Sau frumoasă? într-adevăr, era splendid. Părea o femeie superbă, dar, în acelaşi timp, părea şi un bărbat superb. Rey nu văzuse niciodată ceva la fel. Cel puţin, nu văzuse de aproape, în detaliu. Stătea tolănit, aşa zdrenţăros cum era el, în singurul fotoliu care se afla în încăpere. Nu ştia ce să spună.

— Eşti fascinat?

— Îh?

— Te întreb dacă eşti fascinat... de mine.

— Ce înseamnă fascinat?

— Nimic... Vrei să mănânci ceva?

— Da.

— Nu vrei să te speli mai întâi?

— Să mă spăl? Aici nu urcă apa. Cum de ai tu curent şi toate celelalte?

— Nu cerceta aceste legi... Abia m-ai cunoscut şi începi să mă verifici... Ca să mă ai sub control... Copilaş, tu ca soţ trebuie că eşti groaznic.

— Băi, ce tot măcăni, soţul cui?

— Mă numesc Sandra. Reţine! San-dra. San-dra. Nu-mi spune mie „băi“. Nu-mi place să mi se vorbească vulgar. Şi nici să fiu tratată urât. Eu sunt aşa, un fel de prinţesă.

— Ah, atunci e bine, că mie mi se zice Regele Havanei.

— Lucrul ăsta trebuie să-l demonstrezi. Ăsta e un titlu de viţă nobilă... Trebuie s-o demonstrezi.

— Asta-mi zice şi Magda.

— Băieţel, nu mai pomeni de femeia aia nenorocită, împuţită, curvă, muritoare de foame şi clevetitoare. Nu vezi ce te mai îngrijeşte... Eşti făcut praf. Iar tu o suporţi. Aşa, aiurea în tramvai, fiindcă în fond...

— Adică ce?

— Adică, ce are ea ce n-am şi eu? Hai, zi! Eu, cel puţin, mă spăl în fiecare zi, iar când am un bărbat lângă mine, îl ţin ca pe un prinţ. Să nu-i lipsească nimic. Nimic. Eu,

da, chiar am grijă de bărbaţii mei. Sandra profită de moment ca să se îndrepte din şale, punându-şi sânii ei mici în evidenţă. Era mândră de ei. Erau mici, dar aparte. Nici vorbă de silicon. Îi crescuseră luând Medrone, un anticoncepţional pe bază de hormoni feminini, cu efect regulator asupra menstruaţiei.

Rey observă sânii Sandrei şi i se părură frumoşi, dar îşi reţinu cuvintele. Sandra simţi privirea lui Rey:

— Deci vezi că nu-mi lipseşte nimic. Nimic. Şi, oricum, sunt mai simpatică decât femeia aia. Mai bine ar fi botezat-o Amărăciune.

— Băi, nu mai vorbi aşa de Magda. Las-o în pace.!— Pe deasupra îi mai iei şi apărarea, prostovanule. Hai, spală-te şi aruncă-ţi hainele astea. Of, băiete, unul poate fi sărac, dar nu sărac împuţit.

Rey nu răspunse îl duru expresia „sărac împuţit“, dar imediat se gândi că, de când s-a născut, a fost mereu un sărac împuţit. „Sandra asta e o viperă. Poponarii de la şcoala de corecţie erau mici copii în comparaţie cu ea“, se gândi el.

Într-un colţ al camerei se găsea o gaură de scurgere. Cândva existase acolo o baie adevărată. Încă se mai vedeau urmele. Se spălă. Sandra îi întinse un prosop şi-i dădu un şort şi un tricou. Apoi îi pregăti o omletă, pâine şi un suc rece. Sandra îl privea cu neruşinare.

— Nici să nu te gândeşti să te culci în patul meu. Precis că eşti plin de căpuşe şi păduchi laţi.

— Băi, ce puia mea zici că am păduchi?!

— Bine, gata, ţi-am zis că nu-mi place s-aud lucruri vulgare... Of, nu găsesc şi eu un bărbat fin, elegant, un cavaler care să-mi aducă flori. Nu. Toţi sunteţi la fel de grosolani, murdari şi porcoşi la gură.

— Lasă-te de fandoselile astea...

— Bine. Azi o să dormi pe jos şi mâine o să te caut în cap şi peste tot, fiindcă nu am chef să ţin aici un păduchios.

Rey nu-i răspunse. Nu era nimerit să protesteze. Sandra îi dădu o pernă şi se culcă pe jos. Fără să facă mutre. Dimineaţa, când se trezi, Sandra pregătise deja cafeaua. Deschise fereastra şi pătrundea o lumină orbitoare. Purta alte haine. Acum era îmbrăcată într-un şort mulat, care lăsa la iveală linia feselor. În sus purta un top

minuscul din bumbac, ce-i acoperea sânii. Era un mulatru foarte deschis la culoare, cu o piele frumoasă, catifelată, de culoarea scorţişoarei. Zvelt, cu un fund tare, provocator, părul scurt şi negru, un profil splendid, cu buze cărnoase, picioare şi braţe lungi şi subţiri. Era o combinaţie de supleţe şi gingăşie, ce transmitea o cuceritoare delicateţe feminină. În clipa în care deschise ochii, îi şi întinse cafeaua.

— Nu trebuia să-ţi fac una ca asta... Bietul de tine.

— Adică, ce?

— Să te las să dormi pe jos.

— Aaaa, nu-i nimic, sunt obişnuit.

— Bea-ţi cafeaua.

Sandra se aplecă pe fereastră, fuma cu eleganţă în timp ce privea splendoarea în ruină a cartierului Jesús María: blocurile de numai două-trei etaje, foarte vechi şi prăpădite. Curţile enorme, cu copaci bătrâni: arbori de capoc, mango şi litchi. Se auzea zgomotul amorţit al cartierului pe unde nu trecea nicio maşină. Lumina intensă a dimineţii. Căldură şi umezeală înăbuşitoare încă din zori. Miresme senzuale. Sandra se îndreptă către aparatul

de radio şi dădu drumul la muzică. Se auzea bine.

— Vai, totul e perfect. Ce înseamnă să ai un bărbat alături. Cu ce te ocupi, Reynaldito?

— Eu?! Cu nimic.

— Te întreţine Magda?

— Nu.

— Dar ţi-o da bani, că dacă nu, mori de foame, după câte văd.

— Ah, da.

— Vino încoace. Vino la geam, că e mai multă lumină.

Sandra îi luă capul în mâini. Îi sprijini fruntea de sânii ei mici şi începu să-l caute de păduchi. Rey abia dacă se împotrivi:

— Eu n-am păduchi.

— Văd eu dacă ai sau nu, şi am să te caut şi jos de păduchi.

— Băi, băi, auzi...

Rey simţi apăsarea sânilor şi-i plăcu. Sandra era altfel. Mirosea a curăţenie. Magda mirosea mereu a murdărie. Avu o erecţie ce nu putea fi tulburată de nimic. După câteva minute, Sandra îl împinse uşor:

— N-ai păduchi. Ce ciudat! Acum, hai, să te caut jos, fiindcă... Vai, băiete, mă sperii,

ce-i asta?! Tot timpul o ai erectă şi te mai şi superi dacă se uită omul la tine... Vai, nu pot să vă înţeleg pe voi, bărbaţii. N-am să vă înţeleg niciodată.

Rey încercă să-şi ascundă mădularul ca un băţ, strângându-şi-l între picioare dar era deja prea târziu. Sandra i-l văzuse deja şi făcea ca de obicei un spectacol din orice.

— Bine, gata, lasă-mă în pace.

— Nu te las, fiindcă eu sunt foarte curată şi mă îngrijesc. Nu admit. Nu suport păduchii.

Îi trase în jos şortul. Dihania dintre picioare, erectă şi viguroasă, deveni încă şi mai vitală. Sandra încercă să caute păduchi în părul pubian, dar nu rezistă tentaţiei:

— Vai, Rey, nu pot să mă abţin.

Şi o luă în gură. Rey încercă să se împotrivească, dar se ştie cât de lipsit de voinţă şi cât de păcătos este trupul. Aşadar, o lăsă să-şi vadă de treabă. Sandra, îngenuncheată în faţa lui, îşi scoase bluziţa şi-şi descoperi sânii superbi, perfecţi, tari. Rey îi atinse sfârcurile ce se înviorară. Sandra se opri o clipă. Se ridică. Îl sărută. Oh, da. Afurisita! Ce gură, ce sărutare, ce limbă, ce fiinţă! Sandra se apucă din nou de treabă, acolo jos, în timp ce-şi scotea şortul,

rămânând goală. Rey deja luase foc. Sandra se întoarse cu spatele. Avea un fund superb, pofticios. Ea însăşi conduse mişcarea. Şi fu penetrată cu patimă. Rey ejaculă, dar ea voia tot mai mult. Era lacomă şi nu-l lăsa să se oprească, începu iar să-l sărute şi să-l masturbeze. Rey o avea în continuare erectă. Ea luă o batistă umedă. Îi curăţă puţin membrul, apoi şi-l băgă în gură.

— Nu te grăbi, iubitule, iubeşte-mă.

Dar Rey nu putu să reziste prea mult. În doar câteva minute ajunse la orgasm. O făcură de trei ori la rând. Lui Rey chiar îi plăcea. Îi plăcea la nebunie. Sandra ştia să se mişte şi să-l provoace, ca o profesionistă. Când o făceau pentru a treia oară, Rey îşi dădu seama că şi ea avea o dihanie erectă între picioare. Aproape la fel de mare ca a lui. Dar el era bărbat şi nu-i plăcea să i-o vadă! Se uită în altă parte. Sandra se masturbă încet. Şi ajunseră amândoi la orgasm, gemând şi sărutându-se. Rey păru că nu bagă de seamă climaxul Sandrei. Se făcu că plouă. Şi se îmbrăcă să plece.

— Vai, băiete, de ce te grăbeşti? Unde pleci? Te-ai răcorit şi-acum pleci, ca animalele, of, bărbaţii ăştia, toţi sunt la fel... D-asta-mi plac... Ha, ha, ha!

Gluma îl făcu pe Rey să zâmbească. Era simpatic poponarul ăla... Sandra... Era simpatică.

— Rey, nu ştiu de ce, dar... vreau să te ajut. Aşa simt eu. M-ai prins în fază bună.

Scoase dintr-o ascunzătoare cinci pachete de ţigări, calitatea întâi:

— Ţine, se vând cu şapte peso bucata. În dolari sunt mai scumpe. Nu trebuie să-mi dai nimic. Să nu dispari, iubitule, că te ştiu în stare de una ca asta.

— Te găsesc aici la noapte?

— Nu, scumpule, eu lucrez noaptea. Dacă nu muncesc, mor de foame. Pe mine nu mă întreţine nimeni... Ah, dacă ar fi s-apară în viaţa mea un milionar, aşa ca-n filme. Un bărbat cărunt, înalt, elegant, cu un castel în inima Europei şi care să mă facă Lady Di-Sandra. Cu iahturi, bijuterii şi şampanie. Un milionar nebun după mine. Iar eu nebună după milionar, făcând înconjurul lumii... Ah...

— Ah, ai înnebunit!

— Sunt nebună dintotdeauna. Nebună de legat. Din naştere.

— Da, văd. Am plecat.

— Vino în timpul zilei şi sunt a ta. Cel puţin, până o să apară milionarul, sunt a ta.

Dar vino întotdeauna ziua, căci noaptea sunt o pasăre de pradă, un fluture de noapte, o floare fără frăgezime, o mercenară a iubirii.

— Ce tot măcăni, ce înseamnă asta?

— Nimic, nimic, Regişorule, Regele meu, Regele Regilor, Rege nebun, Pulă Mare. M-ai lăsat... vai, dacă mă mai regulezi aşa, o să mă îndrăgostesc de tine pentru totdeauna, pentru totdeauna, aiuritule...

— Gata, gata. Nu fi mieros.

— Mieroasă.

— Mieroasă.

Se sărutară pe gură. Lui Rey îi plăcu. Ba nu-i plăcu. Ba îi plăcu. Luă ţigările şi plecă.

Rey o luă încet pe strada Reina, apoi pe Carlos Tercero şi Zapata. Când ajunse în faţa cimitirului Colón, îi mai rămăseseră doar două pachete de ţigări. Stătu acolo o vreme. Trecură câteva cortegii mortuare. Puţină lume îndoliată. Pe zi ce trece, oamenii se duc din ce în ce mai puţin la înmormântări. E normal, viaţa e mai interesantă decât moartea. Şi aşa totul e o porcărie, de ce să-i mai adaugi şi lacrimi? Rey nu pusese piciorul niciodată într-un cimitir. Nici nu-şi imagina cum ar putea

arăta pe dinăuntru. Le întindea trecătorilor pachetele de ţigări. Reuşi să le vândă. Era gata de plecare, când se apropie de el un bătrân îngrozitor de urât, scund şi puţin cocoşat, de parcă ar fi avut şira spinării făcută arşice. Cu o figură furibundă, îi strigă:

— Bă, băiete, mai ai ţigări?

— Nu. S-au terminat.

— Fir-ar al dracu'!

— Dumneata lucrezi aici?

— Da.

— Pot să mă duc să mai iau şi-o să ţi le aduc.

— Du-te la barul La Pelota. Pe mine mă găseşti la lucru, acolo... Acolo unde o să vezi o grămadă de oameni la înmormântare. Chiar acolo.

Câteva minute mai târziu, Rey se întorcea cu ţigările. Bătrânul, împreună cu un alt tip, coborau un coşciug într-un mormânt. Bătrânul părea, acum, încă şi mai acrit de viaţă. Cinci persoane erau atente la cum lucrau. Nimeni nu plângea. Imediat ce sicriul ajunse în fundul gropii, oamenii plecară. Se grăbeau. Unul îi dădu nişte bani bătrânului şi-i mulţumi, iar apoi grăbi pasul, ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi. Destul de

aproape, la cincizeci de metri pe alee, un alt mort îşi aştepta rândul. Era însoţit de patru-cinci persoane în doliu. Groparii munceau repede şi cu pricepere. Băgau trei sicrie în fiecare groapă, o acopereau cu o lespede grea din ciment. Imediat după aceea, deschideau mormântul următor. Trei morţi în groapă. Punerea lespezii. Deschiderea altei gropi. Încă trei înăuntru. Şi aşa toată ziua. Uneori, între o înmormântare şi alta, aveau o pauză de zece-cincisprezece minute. Iar ei erau doar doi. După ce- dădu ţigările moşului şi primi banii, inclusiv un mic bacşiş, Rey rămase să privească cu atenţie tot ce se întâmpla.

— Vrei să munceşti aici? îl întrebă bătrânul.

— Nu, nu.

— De ce nu?

Nu-i răspunse. Făcu doar un gest care voia să zică „Mi-e totuna“.

— Vrei sau nu vrei?

— Bine... Cât se câştigă?

— Eu te plătesc. În funcţie de ciubucurile pe care le fee. Pot să-ţi dau zece, douăzeci de peso pe zi.

— Bine.

— Pune-ţi şapca aia şi haide, c-avem mult de lucru. La prânz e mai linişte. Dar după-amiaza o luăm de la capăt până în jur de ora şase.

Rey îşi petrecu toată ziua îngropând morţi. Într-o pauză, la prânz, mâncară un sendviş ş fumară o ţigară. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Toţi trei se gândeau la ale lor. Lui Rey îi trecu prin cap să zică:

— Ar trebui să-i ardă. La ce bun atâţia morţi... Eu i-aş arde.

— În alte ţări, cei care vor simt incineraţi - spuse bătrânul.

— Chiar aşa? Aţi auzit asta?

— Douăzeci şi nouă de ani petrecuţi aici. De luni până duminică. Nici măcar o zi de odihnă.

— Cum dracu', nicio zi de odihnă?

— Niciuna.

— În fine, poate că dumitale îţi plac morţii... Te simţi bine printre ei.

— Nu, nu. Din contră. Eu am fost fericit în ziua nunţii mele. După două zile, nevastă-mea m-a părăsit. Şi cu asta, basta. De-atunci n-am mai avut nicio zi fericită.

Celălalt bărbat nici măcar nu-şi ridică privirea din pământ. Imediat după aceea,

începură să bage din nou morţii în gropi. La şase seara se terminară înmormântările.

— Puteţi pleca.

— Dar trebuie să închidem lespezile cu ciment şi nisip. Sunt multe, spuse Rey.

— De asta mă ocup eu. Căraţi-vă. Să fiţi aici mâine, la opt, zise bătrânul, întinzându-i fiecăruia câte o bancnotă de douăzeci de peso.

Ieşiră împreună din cimitir. Amândoi cu acelaşi gând:

— Te invit la un pahar de rom.

— Hai, la Pelota.

La ora aceea şi alţi vagabonzi mişunau pe acolo. La scurt timp îşi făcură apariţia două femei murdare, urâte, beţive, zdrenţăroase. Ei le invitară la un pahar şi ele acceptară. Băură. Femeile erau vesele şi trăgeau zdravăn la măsea. În două ore, se cherchelіră toţi patru. Nu cine ştie ce, doar puţin abţiguiţi. Se excitaseră, pipăindu-se. Şi plecară împreună ca să facă sex. În spatele cimitirului, pe o alee foarte întunecată, cu puţine case şi copaci. Tipul celălalt, colegul lui, o luă de mână pe una dintre femei, o sprijini de un copac şi începu s-o reguleze. Ea râdea, iar el gâfâia. Rey făcu la fel. Nimic ieşit din comun. În

realitate, fu o porcărie. Lui Rey nici măcar nu i se scula cum trebuie. Terminară. Femeile primiră câţiva bănuţi şi se îndepărtară, râzând. Încă mai aveau ceva rom în sticlă. În întunericul nopţii, aşezaţi pe jos şi sprijinindu-se de un copac, mai traseră o duşcă. Colegului îi veni o idee:

— Auzi, bă, hai să sărim gardul, să vedem ce face moşu'.

— E aproape miezul nopţii. Babalâcul ăla ciufut o dormi la ora asta.

— Eu cred...

— Ce crezi?

— De-o săptămână sunt ucenicul lui... Moşul ăsta învârte ceva şi pe mine mă ţine deoparte. Are sigur un şmen.

— Ce şmen să aibă ăsta-n cimitir? Ce crezi că face, vinde morţi?

— Nu, nu. Eu ştiu ce vorbesc. În fiecare seară e la fel. Rămâne el singur şi nu vrea să-l ajut să sigileze mormintele.

Săriră gardul. Merseră câtva timp printre morminte, apropiindu-se de zona morţilor recent îngropaţi. Bătrânul încă se afla acolo. Ca să vadă, se folosea de un felinar. Acesta arunca o lumină slabă. Se apropiară tiptil şi se aşezară la pândă. Moşul deschidea sicriele. Îi despuia de haine pe

morţi. Îi controla în gură. Dacă aveau dinţi de aur, îi smulgea cu un cleşte. Lângă el ţinea un sac în care punea hainele şi pantofii. Pe unii îi îngropau cu cravată şi costum. Rey se uită cu atenţie la acele cadavre palide, în timp ce bătrânul le despuia. Dezbrăca mort după mort. Fără nicio grabă. După o vreme, colegul săltă în picioare şi o rupse la fugă înspre bătrân, înjurându-l.

— Bă, boşorog nenorocit, mie de ce nu mi-ai zis? N-ai vrut să mă bagi în afacere.

Bătrânul rămase surprins, fără să ştie ce să facă. În penumbră, tocmai despuia un leş livid. Imediat reacţionă. Ţinea o lopată în mână.

— Hai, vino.

Se îndreptă spre bărbat, cu lopata ridicată şi cu o mutră de jivină dezlănţuită. Rey nu voia să mai vadă cum se moare. Treaba lor. Bătu în retragere, dar încă ameţit de băutură, ceva îl ţintui în vizuina lui. Îşi dorea să vadă.

Bătrânul îl izbi pe bărbat peste cap cu lopata. Şi îl trânti la pământ. Nu irosi timp. Îl lovi de mai multe ori cu muchia lopeţii. În cap, doar în cap. Până ce-i făcu ţeasta zob. Era un bătrân cocoşat şi mărunţel, dar

puternic. O bucată de creier împroşcă pământul şi ţâşniră cheaguri de sânge. Bătrânul ridică leşul. Făcu un efort şi-l urcă pe umăr, ca pe un sac. Îl aruncă în fundul unei gropi abia săpate. Cu mâinile lui uriaşe strânse bucăţile vâscoase şi le azvârli în groapă. Şterse cu piciorul petele de sânge ce rămăseseră pe pământ. Curăţă şi lopata. Gata. Aici nu s-a întâmplat nimic. Continuă să dezbrace cadavrul care părea c-aşteaptă liniştit să i se scoată pantalonii, ciorapii şi pantofii.

Tiptil, cu multă atenţie, Rey se furişă fără să facă zgomot, gândindu-se că moşul acela era teribil. „Ăsta, da, omul dracului. Al dracului om.“

Se întoarse alene. N-avea de ce să se grăbească. Îi plăcea să hoinărească dimineaţa devreme, să vagabondeze fără nicio ţintă. Mai bine uita de cimitir. În plus, trebuia să muncească prea mult pentru doar douăzeci de peso. Ajunse foarte devreme în faţa blocului. Urcă scările. Bătu la uşa Magdei. Ea îi deschise somnoroasă.

— Hei, în fine ai apărut.

— Asta zic şi eu.

Magda se lăsă să cadă pe salteaua de paie. Iar el lângă ea. Adormiră imediat. Când se treziră trecuse deja de miezul zilei. Ca de obicei, se sculă cu o erecţie incredibilă. Magda întinse mâna. Îl pipăi încă ameţită de somn. I-o luă în mână. El îşi vârî mâna în sexul ei. Se mângâiau iară să deschidă ochii. El se apropie de ea. De Magda, de Magda lui. Care puţea a jeg, la fel ca el. Îi linse fundul. Îi mirosi subsuorile împuţite. Lucrul ăsta îl excita grozav. Se aşează peste ea, o penetră şi se simţi fericit. Chiar fericit. Oare asta însemna dragoste? Nici nu-şi mai amintea de curva beţivă din noaptea trecută. Nici de Sandra. Făcură sex cu inima, adică simţind ceea ce făceau. Nu se opriră după primul orgasm, ci continuară în delir. Ahhh, cât e de bine!

— Mă iubeşti, dragoste?

— Da, scumpule, îmi place mult de tine... mă simt foarte bine cu tine.

Trupurile lor, unite, îşi şopteau cuvinte de dragoste. Se mângâiau, se doreau cu fiecare nerv al fiinţei lor. Apoi, după ce dorinţa se potolea, se simţeau trişti de atâta iubire. Subtilitatea iubirii le este îngăduită numai celor aleşi. A te bucura de ea

reprezintă o lipsă de cumpătare nefirească pentru stoici.

Se ridicară de pe saltea la trei după-amiaza. Magda îl servi cu rom. Mai rămăsese ceva într-o sticlă.

— Nu. Mi-e foame.

— N-avem nici mâncare, nici cafea şi nici ţigări. Nimic. Doar rom.

— Eşti groaznică.

— Tu eşti şi mai groaznic, Rey. Dacă nu fac eu rost de bani, murim de foame.

— Bine, hai, mişcă-te. Du-te să faci rost

— Stai puţin, scumpule, am aici nişte bănuţi.

-— De la boşorogi?

— Nu contează de unde, dragă. Nu începe să mă foţi la cap. Ţi-am mai zis de `jdemii de ori că scot mai mulţi bani cu babalâcii decât cu alunele. Hai să mergem să cumpărăm ceva de mâncare.

— Nu, eu te-aștept aici. Du-te tu. Să nu vii târziu.

— Rey, eşti cel mai mare tupeist. Nu Regele Havanei, ci Tupeistul Havanei!

Magda plecă. Rey se întinse din nou pe saltea. Şi adormi. Când se trezi, nu găsi nimic. Nici pe Magda şi nici mâncare. Se repezi la cutia cu zdrenţe. Găsi puţină

marijuana. Se întuneca. Tocmai momentul potrivit ca să-şi răsucească o ţigară şi să se masturbeze cu poftă. Dar nu găsi nicio bucăţică de hârtie în cameră. Nimic. Se îndreptă către odaia Sandrei. Ea se bucură când îl văzu:

— Te-ai întors?! Slavă Domnului! Credeam c-ai muşcat din mărul Vrăjitoarei din Albă ca Zăpada.

— Ce tot măcăni acolo? Cine-i Albă ca Zăpada? Habar n-am.

— Eşti un incult. Nu poate să vorbească omul cu tine. În fine, aşa eşti tu, necioplit. Eşti un bădăran. Ştii doar să te regulezi, să ejaculezi şi gata... Băieţaş, când Dumnezeu o să te civilizezi?

— Niciodată. Aşa suntem noi, bărbaţii. Nu măcănim aiurea, aşa ca tine. Gura închisă, să nu intre musca.

— N-ai nicio scăpare. Suferi de mitocănie masculină acută. Şi aşa o să mori.

În momentul acela sosi Yamilé. O târfă superbă de optsprezece ani, îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră, sandale albe cu platformă de zece centimetri. Părea un manechin, fragilă, elegantă, ir minată. Dar când deschidea gura, părea că ai de-a face cu o cloacă pestilentă. Îşi dădea drumul

fără frâu. Oriunde s-ar fi aflat. Intră buimacă, aiurită ca de obicei.

— Ce puia mea e aici? Pizda mă-tii de curvă, nu ţi-am zis să fii gata la opt?

— Yamilé, lasă-te de fiţe. Hai să-ţi prezint un prieten.

Yamilé îl privi dispreţuitor. Se vedea de la o poştă că era un vagabond. Şi drept salut, se strâmbă.

— Îhî.

— Fată, salută politicos, nu fi prost crescută. Tot încerc să-ţi arăt, dar tu nu înveţi să te comporţi în societate. .. El e bărbatul meu.

— Jegosul ăsta? Ţi-am zis eu că tu dai înapoi ca racul.

Rey se uita la ea. Atât. Nu răspunse. Sandra începu să fredoneze melodia „El Pichi“ şi se retrase într-un colţ al camerei ca să se spele.

— Rey, am făcut nişte plăcinte. Pune-ţi tu de mâncare, iubitule, eu mă grăbesc, că altfel curvele îmi iau pâinea de la gură.

— Aha, deci acum găteşti pentru bărbăţel. Săraca de tine... Sandra, parcă te şi văd gravidă, cu patru plozi, şi pe post de gospodină, spălând şi curăţând rahat şi pe maimuţa asta deasupra ta, ha, ha, ha!

— Of, Yamilé, ce n-aş da eu! Dacă Dumnezeu ar fi mai bun cu mine şi m-ar lăsa să-i fac copii bărbatului meu... Vai... Ce frumos... Să fiu mamă şi gospodină şi să am pe cineva care să mă protejeze.

— Aşa e viaţa, Sandra. Fata mea, Dumnezeu îi dă cui nu-i trebuie. Eu am un sterilet în mine de la treişpe ani şi chiar şi aşa am rămas gravidă de trei ori. Iar să avortez a fost mai rău decât să nasc.

— Vai, Yamilé, eu în locul tău aş fi născut... întotdeauna un copil...

— Las-o baltă, Sandra. Pentru ce să nasc? Aici? Să murim amândoi de foame? Nu. E suficient că sufăr eu de foame. Dacă o fi să am un copil vreodată, o să-l am cu un bărbat deosebit şi departe de Cuba.

Rey nici măcar nu auzea conversaţia. Îşi puse două farfurii cu plăcinte. Le înfulecă pe nerăsuflate. Dacă lui Yamilé i-ar fi trecut cumva prin cap să mănânce, era deja târziu. Ah! Stomacul plin, inima veselă. Sandra, în chiloţi şi cu ţâţele la vedere, începu să se fardeze. Mai întâi, se bărbieri bine pe faţă, la subsuoară şi pe picioare. Creme de faţă şi corp, fond de ten, pudră, ruj, perucă blondă, farduri de pleoape, gene false, unghii false. Îi luă mai mult de-o oră. Acel

mulatru frumos, cu aspect androgin, splendid, se transformă treptat într-o mulatră extrem de atrăgătoare, cu un pronunţat sex-appeal. Rey nu făcu decât să privească, fără să scoată o vorbă. Îi plăcea. Luă ţigara marca Popular, pe care i-o dădu Yamilé, îi scoase tutunul, o umplu cu marijuana, o lipi şi o aprinse. Când Yamilé simţi mirosul, îi zise:

— E tare. Nu te joci!

Rey i-o întinse ca să tragă un fum, dar ea îl refuză.

— Asta-i bună să-ţi omori timpul ziua. Noi noaptea o dăm pe ceva mai tare.

Scoase un pliculeţ cu cocaină. Încălzi o farfurioară, pregăti patru doze. Scoase o bancnotă nouă de zece dolari şi o răsuci. Priză o doză pe fiecare nară. Sandra făcu acelaşi lucru cu dozele ei şi... Ah, ce minune... în două minute se transformară în vedetele cele mai simpatice din Havana. Euforie. Râzând în hohote, începură să danseze în faţa lui Rey, chicotind provocatoare şi sărind ca la cancan, în stil Moulin Rouge, şi prezentându-se:

— Pentru dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, direct din Caraibe, de la Havana... Fetiţele Piper.

Piper măcinat, calitatea întâi!
Piper fierbinte, rupt din soare!
The Pepper Girls!

Yamilé începu un striptease insinuant, dar abia dacă-şi ridică fusta şi-şi coborî puţin chiloţii, ca să-şi arate părul pubian. Sandra reveni la fardurile ei. Rey îşi pierdu minţile: „Femeia e femeie. Oricum ar fi. Ăsteia chiar aş putea să i-o trag, zi şi noapte“, se gândi el şi pe loc avu o erecţie grozavă. Şi-o mângâie puţin. Iarba îşi făcuse efectul. Toţi trei erau excitaţi. Îşi scoase măciuca şi începu să se masturbeze în faţa lui Yamilé.

— Sandra, uită-te ce face animalul ăsta, ha, ha, ha! Ce pulă are! Sandrita, tu chiar ştii să-i alegi. Niciodată nu pui laba pe un puţă bleagă, ha, ha, ha!

— Yamilé, nu te mai da la bărbatul meu, că nu e jucăria ta.

Rey, în picioare, se masturba în faţa lui Yamilé. Ştia că mădularul lui avea un efect hipnotic. Neruşinat, stătea cu ochii întredeschişi, parcă dus pe altă lume.

— Lasă-mă să te văd goală, scumpo. Lasă-mă să te văd goală.

— Nu, nu. Gata. Eşti un porc.

— Da, dar cu puia mare.

— Ei, na, de parcă asta ar conta. Peste tot găseşti din astea, ba chiar şi mai mari... Ş-apoi, mie nici nu-mi plac aşa, fiindcă îmi irită pelvisul. Nu-mi pasă de ce faceţi tu şi Sandra.

Sandra terminase sesiunea de machiaj şi se amuza:

— Yamilé, afurisită mai eşti. Săracu', după ce l-ai provocat... Vino, iubitule, vino şi ia. Ia ce-i al tău.

Şi-şi bombă fundul spre el. Gluma aia îl enervă pe Rey. Puse mâna pe Sandra şi-i pocni câţiva pumni în plină faţă:

— Futu-ţi pizda mă-tii, dă curu' încoace, că nu mai pot!

Sandra îşi trase în jos, repede, şortul şi chiloţii, şi zise aproape plângând:

— Violatorule, mitocanule, mereu te porţi la fel. Faci din mine ce vrei... Afurisitule, aşa nu, că mă doare. Nu pot aşa pe uscat. Dă-i cu salivă, vai, scumpule, dă-i cu saliva... Aşa, nu ejacula pe jos, dă-i, că o ai gata să explodeze. .. Vezi, de asta mă ai pe mine, iubitule.

Yamilé privea din dreptul ferestrei, râzând. Când ei terminară, era şi ea excitată la culme, umedă, îi curgeau balele după acel spectacol şi îi spuse lui Rey:

— Dacă te speli, îţi dau pizdă. Aşa împuţit să nu te apropii de mine.

Atunci interveni Sandra:

— Nici să nu visezi! Sula asta e a mea! Şi n-o împart cu nimeni. Rey, stop! S-a terminat. Hai, Yamilé, că eu sunt gata.

Rey se simţea satisfăcut. Şi nu insistă. Sandra purta un şort minuscul, negru, strâns pe fund şi o bluză albă, brodată. Din satin cu sclipiri. Pantofi din piele naturală, cu platformă înaltă. Perucă platinată, cu reflexe aurii, buze cărnoase, apetisante, conturate cu creion negru-argintiu. Era o adevărată doamnă a iubirii. Yamilé nu era atât de sofisticată, purta doar o rochie lungă, neagră. O tânără decentă şi fermecătoare, brunetă, cu părul lung şi lăsat liber pe umeri, fără bijuterii, machiată discret, foarte naturală, ispititoare. Părea o liceană naivă în căutarea unui logodnic cuminte, ca să se mărite îmbrăcată în alb, într-o biserică catolică, de cartier. Sandra îi dădu lui Rey trei dolari şi-i şopti la ureche:

— Pe zi ce trece, îmi placi mai mult. Cred că mâine o să-ţi propun o afacere. Să nu

dispari. Eu sunt fiica lui Ochún[1] şi cu mine o să-ţi meargă bine.

Şi plecară. Rey se aşeză pe o treaptă, liniştit, cu cei trei dolari în mână.

Când Magda apăru, el dormea pe scară. Se crăpa de ziuă. Ea ţinea în mână o pizza. Îl trezi. Nu schimbară nici măcar două vorbe. El începu să mănânce. Se trântiră pe saltea şi adormiră buştean. După toate aparenţele, şi Magda îşi făcuse de cap. Era la fel de epuizată ca şi Rey.

Astfel trecură mai multe zile. Magda vindea alune. Uneori, dispărea cu câte un moş libidinos. Reapărea după un timp. Sandra se evaporase şi ea. Rey îşi petrecea vremea fără să facă nimic. Stătea ghemuit la colţul străzii. Aşteptând să-i cadă din cer, ceva. Fireşte, nu cădea nimic. Nu se simţea în largul lui. Îi plăcea să se agite. El singur căzuse în pânza de păianjen ţesută de Sandra şi Magda. Se gândi să dea o raită prin spatele portului. Să se întoarcă la containerul său. Să schimbe peisajul. Tocmai când îşi făcea planul, o maşină se opri în faţa lui. Şoferul îi spuse că, dacă

[1] Ochun - în cultura afro-cubaneză reprezintă zeitatea apelor dulci, a senzualităţii, a sexualităţii feminine, a iubirii şi a fertilităţii. (N.t.)

spală maşina cum trebuie, îi dă zece peso. Era plină de noroi. Rey făcu din ea o bijuterie într-o jumătate de oră. Şi rămase să se învârtă pe-acolo cu găleata cu apă şi cârpa, oferindu-şi serviciile. Pierdu două zile cu asta. Nimeni nu voia să dea un ban ca să i se spele maşina. Oamenii nu cheltuiau banii pe asta. Şi-o spălau singuri.

El şi Magda făceau sex şi mai pătimaş pe zi ce trecea. Poate cu mai multă gingăşie sau cu mai multă dragoste. Se plăceau. Dragoste şi dezmăţ, pe saltea. Indiferenţă şi nepăsare, odată îmbrăcaţi. Fiecare avea grijă de sine. Nu se dăruiau întru totul. Îşi vorbeau, uneori, cu dispreţ, dar amândoi ştiau că n-o spuneau din inimă.

Într-o dimineaţă, Rey o luă înspre vechiul lui cartier, spre San Lázaro. Oare ce s-o fi întâmplat cu Fredesbinda? Trecuse mult timp de când plecase de-acolo. Nimic schimbat. Fredesbinda îi deschise uşa. Pe faţa ei se citea tristeţea:

— Vai, Rey, credeam c-ai murit. Ai plecat fără să-ţi iei la revedere. Rey străbătu terasa până la camera lui Frede şi nici măcar nu-şi mai aducea aminte că, pe terasa de-alături, îşi petrecuse copilăria. Nici nu-şi îndreptă privirea înspre locul

acela. Şi-l ştersese din minte. În odaie se afla fiica Fredesbindei. Târfuliţa aceea inimoasă, care-i făcea să se masturbeze pe el şi pe fratele lui. În mijlocul mizeriei şi al eternului miros pestilenţial de rahat de pui, ea era impecabil de curată, splendidă şi bine îmbrăcată. Purta nişte ochelari negri şi asculta muzică. Când el intră în cameră, ea nu întoarse capul ca să-l privească.

— Tatiana, salută-l pe băiat. E Reynaldito, vecinul de-aici, de alături. Nu-ţi aduci aminte?

Fata întinse o mână în aer şi aşteptă salutul. Cu un zâmbet fin, Rey îi strânse mâna:

— Bună ziua.

— Tatiana, nu-ţi aminteşti de el? De accidentul acela. .. C-a venit poliţia şi l-a luat şi.. Nu-ţi aduci aminte?

— Ba da, cum să nu.

Tatiana continua să privească în gol. Rey pricepu că se întâmplase ceva. Printr-un gest, o întrebă pe Fredesbinda, iar aceasta îi făcu semn că Tatiana nu vedea. Ieşiră din nou pe terasă, ca să stea de vorbă, fără ca fata să-i audă. Fredesbindei îi curgeau lacrimile pe faţă:

— Vai, Rey, asta-i pedeapsă de la Dumnezeu.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întors oarbă. Cu orbitele goale.

Fredesbinda se îneca în plâns.

— Linişteşte-te puţin, Frede. Cum s-a întâmplat?

— Vai, o să mi-o plătească... O să le fac de rău... Chiar dacă o fi să mor. Au nenorocit-o pe fata mea.

— Frede, calmează-te, că nu înţeleg ce s-a întâmplat.

— Vai, Rey, Doamne Sfinte...

Suspina şi plângea. Încerca să-şi înăbuşe vaietele, făcând tot posibilul ca Tatiana să n-o audă. Rey tăcea. Îi venea să se ducă dracului. Dacă nu-i spunea repede ce se întâmplase, avea să se care. Dădu să plece. Fredesbinda îl apucă de mână:

— Nu pleca, Rey... Vai, Rey, lasă-mă să-mi descarc sufletul. Nici măcar nu ştiu ce trebuie să fac.

Rey îşi încrucişă braţele | aşteptă. După alte suspine şi lacrimi, Fredesbinda reuşi să se liniştească puţin.

— Au făcut-o să semneze o hârtie şi i-au scos ochii.

— Şi-a vândut ochii?

— Nu. Pe hârtia aia scria că ea îi dona ochii fiicei acelui bărbat. Documentul era în altă limbă şi ea n-a ştiut ce semnează... Vai, ce nemernic! Şi părea un om atât de cumsecade, atât de educat şi de fin.

— Unde e hârtia aia? Du-te la poliţie.

— Ea o are, dar nu se înţelege nimic. E în altă limbă.

— Dar... eu o văd destul de liniştită.

— S-a întors cu minţile rătăcite. Au urcat-o într-un avion şi mi-au trimis-o pachet acasă. Of, Rey, omul ăla trebuie să plătească... Era un om cu bani. De ce-o fi făcut asta? I-a scos ochii fetiţei mele. Şi-a bătut joc de ea.

— Ia-ţi un calmant, Frede, eşti foarte agitată.

— Am făcut rost de nişte diazepam, dar i-l dau ei, că s-a smintit. Nici măcar nu mai pot să dorm, Rey. De când a început cu chestia aia... să iasă noaptea cu străinii, eu îi spuneam să aibă grijă, dar niciodată nu m-a ascultat. Vai, copiii ăştia, Dumnezeule!

Fredesbinda plângea disperată. Se liniştea o clipă şi o lua de la capăt. Rey se apropie tiptil de Tatiana şi o privi cu atenţie. Era la fel ca odinioară. Superbă. Dacă el ar fi avut bani şi o casă, ar fi luat-o

cu el, ba chiar s-ar fi căsătorit legal cu ea. Dacă ar fi putut să-l prindă pe nemernicul care-i făcuse lucrul acela, i-ar fi scos ochii cu vârful cuţitului. Se întoarse la Fredesbinda:

— Adevărul e, Frede, că oamenii cu bani sunt mai nemernici decât noi. .

Fredesbinda încuviinţă din cap. Rey plecă fără să-şi ia la revedere. Se îndreptă spre ieşire. Lăsă uşa deschisă, ca să nu facă zgomot şi coborî scările încet.

O luă pe jos spre Malecón. Butoaie cu bere. Havana se pregătea de carnaval. Îşi cumpără o halbă de bere ieftină. Avea gust de oţet. O înghiţi cu sete. Ceru încă una. Bău din nou. Se chercheli. Spre seară locul se umplu de oameni. Nu mai avea bani. Voia să bea în continuare. Lumea se îngrămădea în jurul unui butoi ca să cumpere bere. Dar nu era îndeajuns cât să ajungă la toţi. Nimic nu era îndeajuns. Voiau bere cu orice preţ. Se strecură printre oameni. Erau transpiraţi, miroseau urât. Majoritatea negri, puternici, agresivi. Se împingeau unii pe alţii, eliberându-şi energia cu violenţă, puţeau a sudoare şi toţi purtau eşarfe roşii şi mărgele de vrăjitori. Rey, şi el, în mijlocul

acelui balamuc, strivit de mulţime. Îl călcau în picioare. Îl înghesuiau. Ca într-o izbitură de tobă. Există forţă şi caracter. Muşchi şi sudoare, şi căldură, şi miros acru. Negri bătându-se pentru o halbă de bere ieftină, proastă, oţetită. Lângă butoi, pe o tejghea alăturată, scoaseră la vânzare o tavă cu aripioare de pui prăjite. Doar aripioare. Mai mult de o sută de negrese se năpustiseră să cumpere. Şi patru-cinci femei albe, ca vai de capul lor. Se încăierară. Bărbaţii se băteau pentru bere, femeile pe aripioarele de pui. Fireşte, femeile ţipau mai tare ca bărbaţii. O negresă voinică o înşfacă pe alta de păr şi urlă la ea:

— Tu n-ai stat la rând. Cară-te!

Cealaltă nu voia să plece. Negresa voinică deveni şi mai arţăgoasă. Cu mâna stângă o prinse de ceafă, iar cu dreapta îi trânti un pumn teribil în gură. Îi rupse buzele şi câţiva dinţi. Sânge. Nimeni nu pleca de-acolo. Toată lumea voia să cumpere aripioare de pui. Cu orice preţ.

În plin scandal, Rey îi întinse vânzătorului o sticlă de plastic. Acesta o umplu, i-o înapoie spunându-i că-l costa zece peso. El nu avea niciun sfanţ.

— Ţi-am dat banii - urlă el la vânzător şi dispăru. Bărbatul îi răspunse ceva, dar negrii formaseră o masă compactă. Nu putu să plece de-acolo. Se aplecă puţin şi ieşi din mulţime, furişându-se repede.

În fine, se văzu eliberat din acea carceră umană, violentă şi urât mirositoare. Grăbi pasul şi se îndepărtă imediat de locul acela. Se făcuse deja noapte. Îşi bău berea duşcă după duşcă. Parcă nu mai avea gust de oţet. Aşa e viaţa. Omul se obişnuieşte cu toate. Dacă în fiecare zi i se bagă pe gât rahatul, linguriţă cu linguriţă, la început o să-i vină să vomite, dar apoi chiar el o să ceară cu nesaţ să i se dea linguriţa lui cu rahat şi-o să inventeze tot felul de şiretlicuri ca să poată să înghită două linguriţe în loc de una. In depărtare, lumea dansa în costume de carnaval. Dansul Scorpionului.[2] Tobele şi trompetele chinezeşti răsunau în întuneric. Oamenii se distrau, râdeau cu poftă. *Panem et circenses*[3] vorba romanilor. Iar dacă spectacolul e stropit cu băutură, şi mai grozav. Rey, atras de jocul de lumini

---

[2] Tradiţia Dansului Scorpionului ia fiinţă în cartierul Jesús María din Havana în anul 1908 şi are la bază legenda unei prinţese ce a fost muşcată de un scorpion. Ca aceasta să supravieţuiască, trebuie căutat scorpionul şi omorât, iar apoi celebrată victoria.

[3] Pâine şi jocuri, în limba latină în text. (*N.red.*)

colorate, fu gata să se alăture dansatorilor. Dar acolo era plin de poliţie. Bariere de fier şi dube. Se apropie puţin, dar se gândi că, fără buletin şi în starea în care se afla, era mai riscant, aşa că mai bine renunţă. Nu, nu era un loc potrivit pentru el. Bău ce-i mai rămăsese în sticlă şi se făcu nevăzut pe o străduţă ce ducea înspre cartierul Jesús María.

Când ajunse acolo, totul era cufundat în întuneric şi linişte. Probabil că lumea se afla la carnaval. Merse în continuare spre gară. Îi plăcea să se învârtă prin zona aceea plină de ţărani. Veneau încărcaţi cu sacoşe şi de cele mai multe ori nu erau atenţi. Niciun poliţist prin preajmă. Probabil că făceau rondul de seară la carnaval. Zona era puţin luminată. Putea să aştepte liniştit sosirea unui tren. Se aşeză pe o bancă din părculeţul de lângă gară. Era mahmur. Aţipea un pic, dar deschidea ochii din când în când, să vadă dacă se zărea vreun tren. În cele din urmă adormi. Somnul îl răpuse.

Îl trezi zgomotul unui ţignal. Un tren se apropia de peron. Somnul îi pieri şi începu să pândească. Dădu o raită prin parc. Nu erau poliţişti pe-acolo. Iar ţăranii începură să iasă pe uşa gării. Toţi veneau încărcaţi şi

agitaţi. Nimeni nu poate să pună piciorul în Havana fără să aducă o cutie cu alimente. Orez, fasole, carne de porc. De-ale gurii. Era floare la ureche. O mai făcuse şi altă dată. Se strecură prin turma de ţărani ca să-şi aleagă victima. O văzu imediat. O femeie singură cu trei copii şi şase cutii grele de carton. Nu făcea faţă situaţiei şi se vedea că era nervoasă, disperată. Copiii plângeau de oboseală şi nesomn. Aproape douăzeci de ore de la Santiago, într-un tren hodorogit, cu scaune din lemn. Femeia nu mai putea. Rey se apropie de ea, politicos:

— Doamnă, permiteţi-mi să vă ajut. Am un căruţ afară şi nu vă iau mult. Chiar şi copiii se pot urca în căruţ.

— Da, da, mulţumesc. Trebuie să ajung pe strada Cuba, colţ cu Amistad.

— Aha, e aproape. Vă iau doar cinci pesos.

— Bine.

— Daţi-mi două cutii, . Staţi să văd. Nu, nu. Dumneavoastră nu puteţi să căraţi. Uitaţi cum facem, aşteptaţi-mă aici cu copiii şi eu o să car cutiile, două câte două. Colegul meu păzeşte căruţul. Nu-i nicio problemă.

— Ah, vă mulţumesc. Slavă Domnului. Nu ştiam ce să mai fac...

Rey apucă două cutii, cele mai mari şi mai grele. Aproape că nu putea să le ducă. Dar chiar şi aşa, glumi cu copiii:

— Şi voi trei o să vă urcaţi în cărucior. Să vă plimbaţi prin Havana.

Ieşi în stradă cu cele două cutii... şi adio şi n-am cuvinte.

În câteva minute ajunse la blocul Magdei, epuizat din pricina acelor cutii teribil de grele. Urcă scările în goană. Bătu la uşă. Magda îi deschise, somnoroasă.

— Trezeşte-te, fă, c-am venit cu mâncare.

— Bă, Rey, nu mă fute la cap, că dorm...

— Scoală-te, fato! Să vedem ce e în cutii.

— De unde le-ai mai găsit şi p-astea?

— Lasă, n-are importanţă de unde le am.

Rey era euforic. Deschise cutiile. Una era plină cu orez. Cealaltă cu fasole neagră.

— Oaaa! Magda, aici e haleală pentru două luni.

— Dacă găteşti tu. Că dacă e să aştepţi după mine...

Se întinseră pe saltea. Rey încercă... Magda îl refuză.

— Ce-ai, mă?

— Mi-e somn. Dă-te-n pizda mă-tii şi lasă-mă să dorm. Ţie ţi se scoală mereu, iar eu sunt moartă de oboseală.

— Da, de la atâta regulat cu boşorogi scârboşi.

— Bine, hai, las-o baltă.

— Nu, n-o las baltă. N-o las baltă. Uite cum mi s-a sculat. Ce vrei, să mi-o iau în mână?

— Da, ia-ţi-o în mână, bagă-ţi un deget în cur, fa ce vrei.

Magda adormi. Rey se masturbă. Era nevoit să şi-o frece singur. Cu mâna stângă pipăia fesele Magdei. Îi fu de ajuns ca s-o ia razna. Magda dormea profund, pe burtă. Nici nu-şi dădu seama. Rey ajunse imediat la orgasm. Atunci se linişti şi putu să adoarmă.

Când se trezi în dimineaţa următoare, Magda plecase deja. Uşa era deschisă. „Ce-o fi cu nebuna asta? Oare e băgată în vreo şmecherie şi nu vrea să aflu?“, se gândi el. Rămase trândăvind pe saltea, cu stomacul lipit de şira spinării, ca întotdeauna. Asta era distracţia lui preferată: să zacă fără să facă nimic, să hoinărească, să lase timpul să se scurgă în voia lui şi să sufere de foame. „Singura avere a celui sărac este foamea“,

spunea bunica lui pe vremea când încă vorbea. Încă de când era foarte mic, îl învăţaseră să nu dea nicio importanţă acelei „averi“. Să n-o bage în seamă. „Nu te mai gândi la foame, că nu-i nimic de mâncare“, ţipa la el în fiecare zi maică-sa. Ţipa mereu, îşi aminti şi-şi spuse:

— Dă-o dracului de treabă, Rey, ce tot te vaiţi!

Sări imediat în picioare şi se duse acasă la Sandra. Uşa era deschisă, muzică la radio, iar ea spăla podelele, ca o veritabilă gospodină:

— Hei, frumosule! Stai, nu intra, că am dat cu petro-sin pe jos şi poţi să aluneci. Nu te mişca.

După câteva minute pe jos era deja uscat:

— Rey, ia-o pe margine, iubitule. Să nu murdăreşti pe jos, dragoste. Şi aşază-te în pat. Vrei o cafea?

— Da.

Sandra îi aduse cafeaua şi-şi văzu de treburi. Ştergea praful, curăţa păpuşile din pluş şi obiectele decorative, spăla nişte chiloţi şi o rochie roz. Jumătate din încăpere se sprijinea pe nişte pari groşi. Pe-acolo, tavanul şi pereţii erau crăpaţi şi se infiltra apa. Arăta jalnic. Sandra încerca să

mascheze acea zonă cu bucăţi de plastic şi perdele, o lampă roşie agăţată deasupra unei mese ciudate cu trei picioare care, în realitate, era o cutie mare de biscuiţi acoperită cu o cârpă. În fine, o veritabilă scenografie. Un decor ce reprezenta o căsuţă de jucărie, sub care se ascundeau dărâmăturile şi care lăsa la vedere doar kitschul.

— Sandra, ţie nu ţi-e foame?

— Acum pregătesc prânzul, scumpule. Doar pentru tine şi pentru mine. Noi doi. O să vezi ce bun... Ţine...

Îi dădu douăzeci de peso. Rey plecă să aducă bere. Când se întoarse, Sandra deja începuse să gătească pui cu orez.

— Bagă berea la frigider.

— Ce bine trăieşti tu, Sandrita. Tu ştii să trăieşti.

— Da, ştiu. Aşa e.

— Ieri seară am făcut rost de nişte orez şi fasole. Stai, mă duc să-ţi aduc...

— Nu, nu, lasă-i-le vrăjitoarei ăleia. Aici, tu nu trebuie să aduci nimic, dragule. Nimic. Te întreţin eu, iubitule... Mai bine du-te să te speli.

— Nu. Nu sunt murdar.

— Rey, iubitule, trebuie să te speli în fiecare zi, să te bărbiereşti, să-ţi dai cu deodorant şi să te îmbraci curat. Nu fi împuţit. O să iei râie şi o să mă molipseşti şi pe mine.

— Ah, eşti la fel ca gardienii de la...

— Gardienii de unde? Termină ce voiai să spui.

— Nimic.

— Uite care-i treaba, băieţaş, când tu te jucai cu puţulica-n ţărână, eu învârteam lumea pe degete. Porumbelul ăsta pe care-l ai tatuat pe braţ şi perla asta din pulă, care mă înnebuneşte atât... simt semne de puşcăriaş. Tu ori ai stat la zdup, ori ai fugit.

— Nu te ambala, Sandra. Nu te da mare ghicitor şi lasă-mă-n pace.

— Nu mă dau mare ghicitoare, iubitule. Doar că tu, pentru mine, eşti ca o carte deschisă. Nu trebuie să-mi răspunzi, fiindcă am să-ţi spun eu ce cred: tu ai stat la zdup. Cum ai scăpat, nu ştiu. Oi fi eu curist, defilez ca travestit, dar în mine poţi să ai de mii de ori mai multă încredere decât în curva aia jegoasă, care nu se spală niciodată, te ţine muritor de foame şi te pune să-i ciuguleşti din palmă. Aia, pentru douăzeci de peso, e în stare să-i facă laba

unui poliţist la colţul străzii şi să te toarne, ca să te bage din nou la pârnaie.

— Bă, băiete, de ce nu poţi tu s-o suferi pe Magda?

— D-aia. Şi nu-mi mai spune băiete, ci fată. Fa-tă. Fa-tă.

Îi puse lui Rey găleata cu apă în colţul care adesea era folosit drept baie. Chiar ea îl spălă pe spate, pe picioare, pe cap, îi frecă testiculele. Îl frecă peste tot. Îl excită, ştergându-i penisul cu prosopul. Şi sfârşiră în pat. Se doreau. O făcură în toate poziţiile imaginabile. Sandra era o expertă, chiar dacă niciodată nu citise Kama Sutra. Rey făcu tot posibilul ca Sandra să nu-i pună mâna pe fese, iar el nu atinse falusul erect al travestitului. Nici nu vru să-l privească. Cel puţin nu făţiş.

— Eu sunt bărbat. Nu te atinge de curul meu - îi spuse.

Sandra era obişnuită cu asta. Iar atunci se purta cu şi mai multă feminitate. Lucrul acela îl înnebuni. În cele din urmă, epuizaţi, goliţi de spermă şi fericiţi, băură puţină bere. Îşi reveniră. După atâta transpirat şi ejaculat, se spălară din nou ca să se împrospăteze. Sandra stropi prin cameră cu spirt şi apă de colonie şi aprinse beţigaşe

parfumate. Îşi puse o bluziţă transparentă şi vaporoasă şi nişte chiloţei provocatori din dantelă. Totul alb. Din chiloţeii fini ieşea în evidenţă umflătura dată de testicule şi membru. Imaginea aceea era de o senzualitate şocantă. Rey îl privi şi se excită peste măsură la vederea acelui contrast atât de atrăgător, dar imediat îşi dădu seama că trebuia să-şi domine instinctele şi îşi alungă gândurile: „Eu sunt bărbat, frate!“, se gândi el.

Şi mâncară puiul cu orez şi băură berea. Totul delicios. Sandra făcu o cafea şi-i oferi lui Rey un trabuc excelent, marca Lancero:

— Ia, iubitule, învaţă să fumezi trabuc. Îmi plac bărbaţii care fumează trabucuri, ţigările nu au acelaşi buchet

— Ce n-au?

— Nimic, nimic. Dă-mi voie să ţi-l aprind şi fumează-l cu plăcere, aici, în faţa mea.

Fumau tihnit. Sandra pufăia din ţigările ei mentolate cu filtru auriu. Rey trăgea din trabucul lui uriaş. Satisfăcuţi amândoi, leneviră tăcuţi un timp. Dar pe Rey îl obseda răbufnirea Sandrei împotriva Magdei.

— Până la urmă nu mi-ai zis.

— Ce nu ţi-am zis, iubitule?

— Ce-ai cu Magda. De ce nu poţi s-o suferi?

— D-aia.

— Hai, mărturiseşte.

— D-aia, n-auzi?

— Ce ţi-a făcut?

— Nimic.

— Hai, spune.

— Of, iubi, da’ mai lasă-mă, frate! Nu-ţi zic nimic.

— Ba da, o să-mi zici.

Pe neaşteptate, Sandra se ridică în picioare, îşi prinse cu mâinile ditamai sexul, pe deasupra chiloţeilor din dantelă albă. Începu să şi-l agite ca un macho şi-i spuse:

— Vezi asta, uite de asta. Dacă aş putea, mi l-aş tăia. Nu vreau să fiu bărbat! Singurul lucru pe care mi-l doresc într-adevăr e să fiu femeie. O femeie normală. Din cap până în picioare. Cu vagin umed şi care să răspândească un miros puternic. Ţâţe mari şi frumoase şi un cur generos. Să am un bărbat care să mă iubească şi să mă protejeze, să mă lase gravidă şi să-i fac trei sau patru plozi. Aş vrea să fiu o mulatră frumoasă, harnică, gospodină. Dar uite ce am aici: un penis şi testicule. Iar curva aia jegoasă de Magda nu ştie să aprecieze ce i-

a dat Dumnezeu. Dacă n-ar fi din pricina sulei ăsteia, eu aş putea fi o femeie ca şi ea. Aş fi o femeie curată, aş fi mamă.. Vai, e groaznic! Yemayá[4] şi Ochún of, cât de mult o invidiez! Alungaţi-o din calea mea.

Sandra deveni întru câtva isterică şi începu să tremure. Gâfâia cu mici sforăituri. Cu ochii întredeschişi. Rey se sperie. Sandra îşi ridică pleoapele. Avea ochii daţi peste cap şi intrase în convulsii. Rey nu văzuse niciodată pe nimeni intrând în contact cu spiritele. Spasmele erau şi mai intense acum, iar Sandra căzu pe jos. Spiritul ce o bântuia era o sclavă negresă extrem de vorbăreaţă. Sandra se transformă într-o bătrână cu o figură plăcută şi simpatică. Vorbea într-o spaniolă stricată, amestecată cu dialectul congolez. Aproape că nu se înţelegea ce spune şi cerea ţuică şi tutun. Îşi ţuguia buzele, ca şi cum ar fi vrut să sugă: „moa, moa, moa“. Se îndreptă spre Rey, îi puse o mână pe umăr şi-l rugă să o ajute să ajungă până la tavan. Se duse la micul altar al Sandrei. Acolo se găsea o sticlă cu ţuică şi două trabucuri. Bău. Îşi aprinse un trabuc cu mâinile

[4] Yemayá - în cultura afro-cubaneză reprezintă zeitatea feminină a apelor sărate. Este stăpâna mării, izvorul vieţii şi al credinţelor. (***N.t.***)

tremurânde. Începu să fumeze. Trase adânc în piept. Bău încă o duş-că şi spuse:

— Tomasa o să vorbească pentru tine... Mmmmm, moa, moa, moa, moa... Acuma, poate... Mmmmm.

Dintr-o singură sorbitură, goli sticla până la jumătate. Tomasa era însetată. Trase de câteva ori din trabuc, înainte de a continua.

— Tomasa o să vorbească... Tomasa vine să dea o mână de ajutor,.. Femeia aia albă a ta nu te iubeşte. Are pe altul. Are copil cu alt bărbat. Tu o iubeşti, dar ea nu. Ea e sânge şi moarte. De când s-a născut, aduce cu sine sânge şi moarte. Şi o să te târască după ea... Mmmmm... moa, moa, moa, moa... Mmmmm...

Încă puţină ţuică şi tutun. Aşteptă liniştită, cu ochii închişi. Straşnică babă. Apoi continuă.

— Tu te-ai născut blestemat, un blestem de generaţii, dar a picat pe tine. Nu-i o simplă făcătură, e un blestem greu, pe toată viaţa. A picat pe tine. Blestem greu. Mmmmm... moa, moa, moa, moa...

Bău ţuica până la ultima picătură. Ochii i se mijiră. Şi fumă în continuare.

— Mmmmm... Şi Sandra?... Mmmmm... Să aibă grijă. Belea cu justiţia de la o albă,

prietenă a ei. Nu e prietena ei. Tribunal, puşcărie şi zăbrele. O bagă pe Sandra în bucluc. Yemayá şi Ochún se spală pe mâini şi nu vor s-audă, vai, vai, cum se mai spală pe mâini amândoi... Şi Sandra e singură. Mmmmm... moa, moa, moa... Mmmmm....

Din nou spasme şi respiraţie grea. Se prăbuşi pe jos şi începu să se lovească. Se răni. Rey, în fine, reacţionă şi o apucă de umeri. Sandra era leoarcă de transpiraţie. Încet, încet, îşi reveni în fire şi deschise ochii. Rey o mângâia pe frunte. Când putu să se exprime, ceru apă. Rey îi întinse un pahar. Sandra era epuizată. Cu chiu cu vai, reuşi să se aşeze pe un scaun. Sorbi din apă. În cele din urmă, îşi reveni complet:

— Vai, Rey, Doamne Sfinte, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. .

— Precis a fost Tomasa. Of, uite ce-mi face negresa asta hodoroagă! Ce-a zis?

— Nu înţeleg nimic... Tu ai spus „Tomasa o să vorbească...“ şi-ai început să zici o grămadă de lucruri despre Magda.

— Eu nu ţi-am zis nimic. Nu ştiu nimic. Era Tomasa.

— Cine-i Tomasa? Ce-i chestia asta?

— Ce-a zis, ce-a făcut? Precis că nenorocita a băut toată ţuica. Beţivă nenorocită.

— Da. Tu nu eşti beat? Ai dat peste cap ţuica în cinci minute şi ai fumat un trabuc.

— Ea a băut. Eu n-am băut nimic. Bleah, a fumat un trabuc? Ce scârbos! Tomasa face mereu la fel. Hai să-ţi explic ceva ca să poţi să m-ajuţi. Când tu mă vezi aşa, că am convulsii, înseamnă că a venit Tomasa. Dar nu pot s-o las să facă ce vrea. Eu nu pot să vorbesc cu spiritele ori de câte ori vrea ea. Fiindcă mă epuizează. Lucrurile nu sunt simple şi trebuie s-o ţin în frâu. Dacă sunt cu tine şi încep să am spasme şi să mă treacă transpiraţii reci, mă freci pe frunte cu alcool sau apă de colonie, mi-o treci pe la nas, ca s-o pot mirosi, şi mă strigi uşor cu alt nume. Nu Sandra. Îmi spui altfel.

— De ce?

— Ca s-o derutăm pe Tomasa. Astfel va crede că a confundat materia... Vai, băiete, cât eşti de neştiutor, Dumnezeule! Tu nu eşti cubanez? Nu te-ai născut la Havana? Doar te-ai născut aici, în San Leopoldo, nici mai mult, nici mai puţin, în clocotul lumii. Uneori, am senzaţia că ai căzut de pe lună. Mai dă-mi apă. Baba asta afurisită mă

stoarce de puteri de fiecare dată când pune stăpânire pe mine. Rey îi întinse încă un pahar cu apă.

— Ah, Tomasa a zis să ai grijă cu justiţia. Că e rost de puşcărie. Şi să ai grijă cu o prietenă de-a ta, albă, care de fapt nu ţi-e prietenă.

— Yamilé?

— N-a zis niciun nume.

— Vai, Dumnezeule!

— Ah, şi că Yemayá şi Ochún se spală pe mâini.

— Asta mai lipsea. Să-mi întoarcă spatele Yemayá şi Ochún. Acum chiar mi s-a futut norocul. Tomasa asta nu vine decât să aducă veşti proaste şi să mă fută la creieri. Ce porcărie! Niciodată nu m-ajută cu nimic. Nu mi-a dat numărul de la loterie, nici nu mi-a găsit vreun milionar. Nimic!

Se ridică de pe scaun. Luă sticla goală şi apucă între degete ce mai rămăsese din trabuc. Se duse furioasă la altar.

Bătu cu nodurile degetelor în lemn şi spuse:

— Tu, m-auzi? Chiar ş-aşa beată cum eşti, ştiu că m-auzi. Apucă-te de treabă şi ajută-mă, că, dacă nu, fac un scandal de-o să se-audă până-n Guantanamo. Şi o să vină toţi

negrii aia-ncoace, şi n-o să-ţi cadă prea bine. Eu nu pot s-ajung la puşcărie şi tu ştii foarte bine asta! Ajută-mă, chestia asta se rezolvă uşor: nu-ţi mai dau ţuică, nici ţigări, nici miere, nimic, absolut nimic. Doar flori şi apă, până ce-o să rezolvi lucrurile. O să mori de foame. Aşa că treaba ta ce faci. Ce pizda mă-tii, vii să te-mbeţi pe seama mea şi să fumezi trabucuri de marcă?! Tu ştii ce-ai fumat? Un Lancero special. De marcă. Fă, nu mă mai enerva! Şi mai şi zici că nu poţi să rezolvi nimic. Ai văzut c-am eu faţă de proastă? Poate nu ştii cine-i Sandra Cubaneza. Apucă-te de treabă, Tomasa, că te joci cu Sandra Cubaneza şi asta înseamnă să te joci cu focul!

Când Sandra termină, puse din nou de cafea. Se aşezară împreună să bea cafea şi să fumeze. Ea căută muzică la radio. Muzica dintotdeauna. Son şi salsa. Tăcuţi, ascultau muzică şi fumau. Sandra, meticuloasă, începu să-şi pilească şi să-şi dea cu ojă pe unghiile de la picioare.

— Sandra, ce afacere ziceai c-o să-mi propui?

— Ah, da. Stai să termin şi mergem să vorbim cu Raulito. E aproape.

— Despre ce e vorba?

— Nu întreba. Ţi se potriveşte.

După scurt timp, ieşeau din casă. Sandra, ca întotdeauna, târfuliţa cartierului, mergea cu pas săltat, bombându-şi fundul acoperit doar cu un şort foarte scurt, ce lăsa să i se vadă o parte din fese Le zâmbea tuturor vecinilor, veselă şi voluptoasă. Rey se simţea puţin complexat. Dar după scurt timp, nu-i mai păsa. Raulito era un bătrân dezertor, cu tatuaje pe braţe, scund, cu burtă, bot de porc, dinţi de aur şi zâmbet de jigodie. Purta mărgelele lui Oggún[5]. Rey nu deschise gura. Omul acela nu era deloc de încredere. Travestitul se juca cu focul. Sandra îl salută pe Raulito cu multă cochetărie, îl sărută pe obraz:

— Uite, Raulito, ăsta-i băiatul.

— Încântat, spuse Raulito fără să se uite la Rey.

— Poate să înceapă chiar azi? întrebă Sandra.

— Ai răbdare, Sandrita, lucrurile nu merg aşa, cu una cu două.

— Bine, atunci spune-mi.

— Vino încoace.

---

[5] Oggún - în cultura afro-cubaneză reprezintă divinitatea războinică. Dominată de un caracter irascibil şi violent faţă de duşmanii săi, este zeitatea armatei şi a războaielor. ***(N.t.)***

O luă de-o parte:

— Cine-i băiatul ăsta?

— Bărbatul meu. Eu răspund pentru el. Vrei să-ţi dau un avans?

— Bineînţeles. La început îmi dai o mie de peso şi apoi o sută în fiecare zi.

— Nu. Îţi dau în avans cinci sute şi apoi optzeci pe zi. Nu te da mare cu mine!

— Nu, treaba nu merge aşa...

— Ba da, Raulito, şi n-o să mă păcăleşti tu pe mine, fiindcă am vorbit cu toţi taximetriştii pe care-i ai, ba chiar şi cu ăia ai lui Roberto. Cu toţi. Şi la început se dau cinci sute şi apoi optzeci.

— Bine, ştoarfă mică, bine.

— Când poate să înceapă?

— Să vină mâine, la şapte, cu buletinul.

— Bine. Vin cu el şi-ţi aduc banii.

Şi plecară. Odată ajunşi în stradă, Sandra începu să-i explice:

— E vorba de o tricicletă. Un taxi. Omul ăsta are zece-doisprezece oameni ce lucrează pentru el, plus un restaurant privat şi trei apartamente pe care le închiriază. E un magnat... Un şmecher, ştii tu, nimic legal.

— Şi ce trebuie să fac?

— Lucrezi cum vrei tu. Şi-i dai lui în fiecare zi optzeci de peso. Plus cinci sute în avans, care trebuie plătiţi mâine.

— Nu pot să mă bag în chestia asta.

— De ce?

— De unde să scot eu cinci sute de peso?

— Te împrumut eu, iubiţel. Mâine-dimineaţă, înainte de şapte, ne prezentăm aici. Să vii cu buletinul.

— Nu, nu.

— Nu? Ce?

— Ăăăă...

— Ăăă, adică ce?

— N-am buletin.

— Îmi imaginam.

— Aşa că uită de chestia asta.

— Nici vorbă. Vrei să lucrezi ca taximetrist sau nu?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Hai să-ţi faci o poză. După-amiază o să ai un buletin nou-nouţ.

Doar o şmecherie. Nişte bani. Iar la patru şi jumătate după-amiaza, Rey avea buletinul lui nou-nouţ, pe numele unui oarecare José Linares Correa, în vârstă de nouăsprezece

ani, născut în Sibanicú şi cu domiciliul în Havana. Gata.

În ziua următoare, începu să conducă tricicleta-taxi. Câştigă o sută cincizeci de peso. Destul de bine pentru prima zi de lucru. După-amiaza, aproape pe seară, se duse s-o vadă pe Sandra. Ea era băgată până-n gât în nesfârşita ei sesiune de machiaj şi scenografie nocturnă, cu sclipici din plin. Yamilé fuma aşteptând apatică, fără chef, ca întotdeauna. Fiţele la modă în centrul Havanei cereau să ai aerul acela de „eu sunt şmecheră şi nu-mi pasă de nimic“. Rey apăru entuziasmat. Sandra îi spuse să aştepte:

— Aşteaptă-ne şi ne duci tu. Eşti obosit, iubitule? Spală-te mănâncă şi odihneşte-te puţin. Mâncărica e gata... Dar mai întâi spală-te şi îmbracă-te curat. Ţi-am pus acolo hainele. Le-am spălat şi le-am călcat.

Rey se strâmbă, dar nu avea altă soluţie decât s-o asculte. Profită de moment şi se spălă întors cu faţa spre ele. Voia să-i arate penisul lui Yamilé. Îl obseda ideea să i-o tragă albei ăleia. Şi-l frecă, ca să i se umfle şi să-i crească. Voia s-o atragă cumva pe Yamilé, dacă tot părea ea că dispreţuieşte orice pe lume. Yamilé nici nu-l băgă în

seamă. El se şterse şi se îmbrăcă. Sandra îi puse masa: orez, fasole neagră, carne tocată cu cartofi prăjiţi, salată de aguacuate, apă rece, pâine. Ca desert, şarlotă de ciocolată, cafea şi un minunat trabuc Lancero. Yamilé privi cu coada ochiului, până ce nu mai putu să suporte şi explodă:

— Băi, Sandra, ce face ăsta ca să te exploateze? Ce puia ta ai cu jegosul ăsta, maţe fripte?

— Vai, Yamilé, lasă-mă-n pace. El este Regele Havanei şi e bărbatul meu, aşa că eu sunt Regina Havanei, ha, ha, ha... Regele şi Regina...

N-o zărise pe Magda. Stătea în cadrul uşii, în semiîntunericul holului, şi auzise totul. Se năpusti ca o leoaică:

— Ascultă, curist împuţit, treci în cameră, că-ţi crăp capul! Iar tu, poponar bătrân, nici să nu te gândeşti să te uiţi la bărbatul meu, că-ţi iau gâtul. Cine eşti tu bă, ca să-i faci lui de mâncare?

— Vrăjitoarea dracului, lasă ciocul mic, că n-am chef să te-aud.

Rey se uita ba la una, ba la cealaltă şi mânca în continuare liniştit, ca şi cum nimic

nu s-ar fi întâmplat. Yamilé îşi freca mâinile, bucuroasă să asiste la scandal.

— Rey, tu n-auzi? Termină, nu mai mânca. Asta face vrăji şi o să te beleaască.

— Magda, du-te-n cameră, că vin şi eu imediat.

— Nu fii obraznic! Ce, acum te-ai făcut curist? Curist de doi bani şi trăieşti cu scârbosul ăsta. Dacă măcar ţi-o trăgeai cu străinii, ca să le scoţi verzişorii, dar nu... tu o ţii p-a ta, curist de doi bani, înhăitat cu scârba asta de negresă.

— Mori de invidie, tu eşti o vrăjitoare jegoasă, iar eu o *vedette,* o adevărată *madame.*

— Eu să te invidiez pe tine, poponar de căcat ce eşti?!

— Vai, cine vorbeşte... Toată lumea ştie că te fuţi cu toţi boşorogii, pe două lulele, două surcele. D-aia arăţi în halul ăsta, jegoasă şi răpciugoasă, eşti blestemată, fa!

Magda se repezi la Sandra. Vru s-o apuce de păr, dar purta perucă. Sandra, sărind şi miorlăindu-se ca o pisică, profită de moment şi- trase câteva palme. Magda o lovi cu putere cu pumnii. Îi sparse buzele. Încăierarea dură un timp. Yamilé era încântată de scandal. Rey le lăsă să se

răcorească. Când crezu că era destul, interveni:

— Bine, hai, gata! Magda, am zis gata! Dă-i drumu' şi marş în cameră. Ajută-mă, Yamilé. Ţine-o pe Sandra.

Yamilé nici nu se mişcă. Murea de râs pe seama lor. Magda şi Sandra o ţineau înainte cu bătaia şi înjurăturile. Erau prea aprinse. Greu să le opreşti. Rey se băgă între ele şi, în cele din urmă, reuşi să le separe.

— Dacă mai calci pe-aici, cur ă bătrână, vrăjitoare împuţită, îţi iau gâtul - urlă Sandra.

— Nu te mai da la bărbatul meu, bulangiu de căcat! Lasă-l în pace, că-ţi sparg faţa şi curul! Mă jur că te tai şi-ţi pocesc faţa, nenorocitule!

Rey reuşi s-o ia de-acolo, târând-o până în odaia ei, în hruba aceea întunecată ce mirosea a umezeală şi mizerie. Lui Rey nu-i mai plăcea locul acela. Sandra avea mereu camera aerisită şi mirosea a apă de colonie, beţigaşe parfumate şi a ierburi aromatice. Locul acela era cu mult mai atrăgător.

— Dacă te mai prind cu pederastul ăsta, zău că te omor, Rey! Chiar dacă e să ajung în puşcărie, vă ciopârţesc faţa la amândoi şi vă nenorocesc.

— Eu fac ce vor muşchii mei, Magdo! Tu nu eşti şefa mea şi n-o să tai pe nimeni.

— Futu-ţi pizda mă-tii, eu sunt nevastă-ta şi n-o să mă-nşeli tu pe mine cu homosexualul ăla! Chiar aici sub nasul meu. N-ai să mă înşeli, că aşa vor muşchii mei! N-ai să mă-nşeli nici cu bulangiul ăla, nici cu nimeni!

— Ah, ce mă mai fuţi la cap, Magda! Tu eşti aia care dispari două-trei zile, să ţi-o tragi cu alţii. Lasă teatrul ăsta de soţie devotată.

Dintr-odată, toată isteria Magdei se spulberă. Se întristă brusc şi începu să plângă:

— Nu-ţi bate joc de mine, Rey, te rog... Pe zi ce trece, te iubesc mai mult. Nu-mi face una ca asta... Eu nu voiam să mă îndrăgostesc. De ce, Doamne, de ce?

Plângea şi suspina. Rey se uita la ea, neîncrezător:

— Astea-s lacrimi de crocodil. Nu mă impresionez. Plec. Am de lucru.

Magdalena, care plângea ca Sfânta Magdalena, se prăbuşi cu faţa-n jos, pe saltea. Rey ieşi şi se duse direct în camera Sandrei. Masculul triumfător.

— Uite, vezi ce mi-a făcut megacurva aia de vrăjitoare - îi zise Sandra, arătându-i vânătăile şi zgârieturile ce-i umpleau faţa şi gâtul şi pe care încerca să le ascundă cu un strat de fard. Slavă Domnului că nu mi-a spart nici-un dinte! Asta ştie să se bată ca un bărbat... E un animal, n-are nimic feminin, eu nu ştiu cum poţi să ţi-o tragi cu ştoarfa asta de căcat, cu bestia asta de boxer.

— Sandra, termină, scumpete, că între soţiorul ăsta venit cu pluta, fardurile care nu-ţi mai ajung, peruca distrusă, curva de vecină, scandalul şi zgârieturile... arăţi ca dracu', soro! - îi zise Yamilé.

— Voiaţi să vă duc undeva? Haideţi, mişcarea, că n-am chef de balamuc în noaptea asta cu Magda.

— Staţi aşa, spuse Sandra, că de nervi nu pot să-mi pun genele. Yamilé, ajută-mă!

Câteva minute mai târziu, Rey pedala grăbit pe strada Reina, ducându-le pe cele două târfe ce stăteau comod în spatele său, bucurându-se de răcoarea nopţii şi fumând. Le lăsă aproape de Riviera.

Făcu drumul acesta trei nopţi la rând. În cea de-a patra noapte, Sandra îi spuse:

— Aşteaptă-ne aici. Dacă într-o jumătate de oră nu ieşim, pleacă.

Ele intrară în *Café Rouge.* Câteva minute mai târziu, Yamilé ieşi, îi întinse douăzeci de dolari şi-i dădu adresa la care trebuia să se ducă. După douăzeci de minute, Rey se întorcea cu două pliculeţe de cocaină. Sandra veni după ele. Îi dădu cinci dolari şi intră din nou în eleganta cafenea, unde nu acceptau decât valută. Rey înşfacă bancnota verde şi se gândi: „Uau, asta-i altă treabă, aşa da viaţă“.

Se obişnui să facă pe cărăuşul. Cărăuşul biciclist al cocainei. În timpul zilei lucra puţin, iar noaptea făcea câteva curse. Cinci peso la fiecare drum. În viaţa lui nu avusese atâţia bani. Dar e lucru cunoscut: la omul sărac, nici boii nu-i trag. Într-o noapte făcu două curse. La fiecare aducea cinci doze la *Café Rouge.* Sandra le lua şi le ducea înăuntru. La a treia cursă, venea cu şapte pliculeţe. Afacerea mergea strună. Era două dimineaţa. Prin preajmă nu era nici ţipenie de om. Se zăreau doar doi taximetrişti ce moţăiau, aşteptând vreun muşteriu rătăcit în noapte şi nişte târfe prost îmbrăcate, care n-aveau acces în cafenea şi, prin urmare, aşteptau ultimii clienţi în stradă.

Rey îi întinse pliculeţele Sandrei, ascunse în două pachete de ţigări. Dintr-o maşină parcată în apropiere, aparent goală, ieşiră doi bărbaţi cu pistoalele în mână:

— Nu mişcă nimeni! Poliţia! Nu mişcă nimeni!

Într-o clipă, poliţiştii puseseră deja mâna pe ei. Rey îi dădu un brânci Sandrei şi o aruncă în braţele lor. Astfel, câştigă câteva secunde şi o rupse la fugă pe o stradă lăturalnică. În spatele lui se auziră două împuşcături. Alergă şi mai repede. Se auzi încă o împuşcătură. Ajunse la colţul străzii şi o luă pe o alee întunecată. Alerga de parcă-l văzuse pe dracu'. Două străzi mai jos se afla şantierul unui bloc ce avea câteva etaje ridicate deja. Intră în clădirea aflată în construcţie. O maşină trecea în viteză. Rămase un timp ascuns în spatele unui zid, stând la pândă cu urechile ciulite şi ţinându-şi respiraţia. Nu se auzea nimic. Doi jandarmi se plimbau prin faţa blocului. „Nu-i bai, doar trebuie s-aştept puţin", se gândi el. Începu să facă socoteli. În fiecare noapte câştiga zece-cincisprezece dolari, parcurgând doar cinci străzi. „Futu-i mama ei de treabă, ce repede mi s-a bulit afacerea". Câteva minute mai târziu,

jandarmii dădeau o raită prin spatele blocului. Rey ieşi liniştit şi-o luă la picior pe Bulevardul Vedado. Acum avea cartea lui de identitate, pe numele José Linares Correa. Poliţia îl verificase în vreo trei rânduri şi mereu ieşise basma curată. Mergea liniştit, cu buletinul şi treizeci de dolari în buzunar, îmbrăcat mai bine ca niciodată. „Era cât p-aci să-mi cumpăr un lanţ de aur... în fine, să vedem cum o scot la capăt acum“. Din fericire, nu devenise amator de cocaină. O încercase de vreo două ori. Dar prefera romul şi iarba.

Îşi aminti că-i mai rămăsese ceva marijuana în buzunar. Se simţea foarte sigur pe sine. Ştia că Sandra n-avea să-l toarne, dar, dacă o prinseseră şi pe Yamilé, atunci chiar că se putea aştepta la orice. „Gândeşte-te bine, Rey. Gândeşte-te bine cum să fii în continuare Regele Havanei şi să n-ajungi iar la zdup.“ Se aşează pe zidul de pe Malecón. Era trei dimineaţa şi briza puternică avea să împrăştie imediat fumul. Îşi răsuci o ţigară şi începu să fumeze. Nu trecea nimeni pe-acolo. Iarba-l ameţi zdravăn şi atunci putu să gândească limpede: „Reynaldito, dragă, ăia ţi-au văzut mutra. Cine ştie de când te filează, iar tu, ca

prostul, te fâţâiai cu bicicleta aia în sus şi-n jos. Aşa că, dacă te laşi văzut prea mult prin Havana, te-aşteaptă puşcăria din nou. Trebuie să te faci nevăzut câteva zile şi apoi s-o pui în temă pe Magda“.

Şi aşa făcu. O luă încet pe Malecón, pe bulevardul portului, pe Tallapiedra, pe podurile de peste calea ferată, trecu prin port. Era încă lumină când ajunse la groapa de gunoi şi fier vechi. Două camioane enorme lepădau resturi şi mizerii peste gunoiul din jur. O luă pe cărarea bine ştiută. Containerul ruginit şi putred îl aştepta. Rey privi către el cu dragoste: „Of, căsuţa mea, ce liniştit şi fericit sunt aici“, spuse în sinea lui. Se simţea bine acolo. Foarte bine. Şi se culcă peste nişte cartoane putrezite. Era ca un pui la el în cuib.

Când se trezi, se simţea ca nou-născut. Îi era foame şi se gândi: „O iau spre Regla, acolo sunt puţini poliţişti şi acum am bani. Aşa că nici vorbă de pomană şi nici de sfinţişori. Dă-l în mă-sa de Sfânt“. Şi plecă. Se înnoptase şi era frig. Când ajunse la Regla, în parc era o mare petrecere. Pe un afiş mare, scria: „An Nou Fericit!“ Iar pe celălalt se citea: „Bun venit 1998! Nu

precupeţim niciun efort în apărarea cuceririlor revoluţionare“.

„Fir-aş al dracu’, pe şapte ianuarie împlinesc şapteşpe ani. Mai bine îmi serbez ziua azi, odată cu Revelionul, şi dacă mâine mă înhaţă, mi-am trăit traiul, mi-am mâncat mălaiul, vorba bunicăi“. Îşi cumpără bere. La scurt timp, se şi combinase cu o negresă tuciurie ca noaptea, cu fund şi ţâţe generoase. Era veselă şi simpatică, plină de sclipici pe piept şi pe spate, ca s-o apere de deochi. Când Rey scoase fişicul de treizeci de dolari să plătească berea, negresa îl privi cu coada ochiului şi-și spuse: „Mi-am făcut plinul noaptea asta“ Când Rey îi arătă banii, gândi: „Ai muşcat momeala, toanto. O să te fut până şi-n urechi. Perloaiele cer carne“.

Şi aşa a şi fost. Au dansat. S-au pipăit. Rey îi cumpără încă o bere. O duse pe o străduţă în spatele bisericii. Chiar acolo, în mijlocul nopţii, o puse să i-o sugă şi-i scuipă primul jet de spermă pe piept, o mozoli pe ţâţe. Ţinea adunată-n el sămânţa de câteva zile. Multă sămânţă. Şi-i spuse:

— Nu te şterge. Las-o să se usuce acolo. Ăsta-i sigiliul Regelui Havanei. Aşa o să fii mereu excitată.

În fine, Rey începu foarte bine anul 1998. Îşi cheltui cei treizeci de dolari pe rom, bere şi o *paella* mare, dansă şi făcu sex toată noaptea. La şase dimineaţa era stors de puteri, ţinea în mână sticla cu rom pe jumătate goală. Alături, negresa, extenuată de atâta pasiune carnală, dormea cu capul culcat pe pulpele sale. Privi răsăritul, aşezat pe treptele lui preferate, din faţa bisericii Regla, ce dădeau înspre mare. „E întâi ianuarie. Cum m-am mai schimbat! Am ajuns să ştiu să dansez şi să-mi placă muzica.“ Era vesel şi mulţumit de cum petrecuse noaptea. Se sprijini pe spate şi adormi. Se trezi când soarele era sus pe cer, arzător. În stânga lui, vaporaşul de pasageri traversa într-un du-te-vino golful. Se trezi şi negresa. Îşi întinseră oasele, căscară şi se priviră. Ea îl sărută, neaşteptat de veselă şi pusă pe şotii:

— Vai, cu ce tip mişto încep anul! Un mulatru şmecher. Cum te cheamă, c-am uitat?

— N-ai uitat. Nici nu ţi-am zis.

— Ba mi-ai zis, aseară.

— Nu ţi-am zis nimic. Pe tine cum te cheamă?

— Katia.

— Pe mine mă cheamă Rey.

— Aha.

— Aha, ce?

— Ia-mi un suc. Mi-e sete...

— Stai să văd... Se caută prin buzunare. Nu, nu mai am niciun ban şi cred că... Vai, Doamne...

— Cee?

— Cred că mi-am pierdut buletinul.

— Nasol.

— Fără bani şi iară buletin.

— Lasă, Rey, nu te mai omori cu firea, că tu eşti şmecher. Aseară aveai o grămadă de verzişori. Ia-mi un suc şi păstrează romul. Nu mai pot să beau.

— N-am bani, nu mă fute la cap cu sucul tău. Unde stai?

— Aici.

— Bine, cară-te, că s-a terminat bairamul.

— Hai, mă, iubi, nu-mi spune asta. Eşti însurat?

— Nu.

— Păi, atunci putem să rămânem împreună. Nici eu nu-s măritată şi n-am nici copii.

— Eu n-am nici unde să pun capul, femeie! Hai, cară-te, c-o să ieşi în câştig.

— Nu plec. Îţi place de mine?

— Da, normal. N-ai văzut cât te-am futut azi-noapte? Perloaiele din pulă mi-au luat foc.

— Da, mă, iubi, ai dreptate. Mi-ai futut şi neuronii.

— Tu la tine acasă ai ceva de mâncare?

— La mine acasă? Ce, nu ţi-e bine! Noi suntem paişpe şi stăm toţi într-o cameră, într-o casă mare cu o groază de chiriaşi, aici, aproape, cam la două străzi.

— Atunci, mai bine nu ne mai ducem.

— Nu, nu! Ca să ce?

O porniră înspre nicăieri. Katia, fericită, veselă, ţinându-l pe Rey de după mijloc, se gândea cum să se roage mai bine la Yemayá, la Fecioara din Regla, ca mulatrul acela, Bărbatul cu Măciuca de Aur, să n-o părăsească şi să se îndrăgostească de ea pe veci. Rey, pe de altă parte, se gândea s-o ducă la groapa cu gunoi şi fier vechi şi să trăiască acolo, la el în container, împreună, un timp. Negresa era toată numai fibră şi muşchi. Oricum, nu merita să stea acolo singur şi trist. „Ce-o fi cu Magda? Ce-o fi făcând acum, trista şi gingaşa mea Magda? Magda-trestie. Magda-boboc.“ Unde o fi auzit chestia asta? Oare la şcoală?

Înspre ei venea un mulatru înalt, slab, vesel, cu o şapcă arătoasă de la Regia de Curăţenie a oraşului Chicago şi la gât cu un lănţişor de aur gros, de care atârna un medalion al Fecioarei din Cobre. O sărută pe Katia.

— Văd c-ai început bine noul an!

— Ha, ha, ha... Uite, Rey, el e Cheo, unul dintre fraţii mei.

— Încântat.

— Îhî.

— Ce faceţi?

— Nimic.

— Am un şmen în noaptea asta, vă băgaţi?

— Unde?

— În cartierul Nuevo Vedado.

— Hm, cam departe.

— Katia, vino încoace. Iartă-ne o secundă, Rey.

Cheo şi Katia se îndepărtară câţiva metri:

— Auzi, e un şmen cu nişte străini. Doi moşi şi două babe, plătesc bine. E vorba de un trio. Care-i treaba cu tipul ăsta? Dacă-i naşpa, dă-l dracu'.

— Nu, nu. E perfect pentru asta. Are ditamai animalu' şi cu două perle în cap. Azi-noapte m-a înnebunit. Cât scoatem la

afacerea asta? Să nu care cumva să-mi tragi ţeapă, că tu eşti mare escroc...

— Nu, totul fairplay. Cincizeci de verzişori, fiecare.

— Dă-mi adresa'. E ca şi făcut.

Katia îl convinse pe Rey, imediat ce-i pomeni de cei cincizeci de dolari. La zece seara, aşezaţi comod în salonul unei vile tihnite de două etaje, beau cu plăcere o bere rece. Mobilele, perdelele şi covoarele puţin ponosite şi decolorate, cele câteva obiecte decorative fuseseră noi cu patruzeci de ani în urmă. Pe pereţi, atârna un amestec eclectic de picturi: de la Lam, Mariano Portocarrero şi alţi maeştri ai modernismului cubanez, până la Romañach şi mulţi alţi europeni mediocri ai secolului nouăsprezece, o acuarelă de Dali şi o gravură de Picasso. Cheo îi făcu să aştepte o oră, aşezaţi pe canapeaua aceea prăfuită, în faţă doar cu o bere pe care-o băură în două minute. Celelalte cincizeci şi opt de minute şi le petrecură înspăimântaţi, stând încremeniţi pe canapea, respirând praf şi umezeală, în acea vilă impunătoare. Nu îndrăzneau nici măcar să vorbească între ei. Un bătrân pederast îşi făcu de câteva ori

apariţia în salon. De fiecare dată, se uita la ei şi le zâmbea. La unsprezece noaptea, sosiră invitaţii: doi bărbaţi de şaizeci de ani, burtoşi, puţin efeminaţi, ce purtau ceasuri şi lanţuri de aur. Îi salutară. Se îndreptară spre o altă încăpere. Tăcere. Rey devenise neliniştit:

— Katia, eu cred că am să plec. Aici e ceva necurat, nu-mi place chestia asta.

— Nu mă lăsa baltă acum, că e vorba de cincizeci de verzişori.

În acel moment, reapăru Cheo cu şapca lui cu emblemă de Chicago:

— Am stabilit ce-o să facem. Punem muzică, tragem ceva la măsea, stăm de vorbă şi când îţi spun eu, tu începi să faci im număr de striptease ca să-l provoci pe Rey. Iar tu îţi scoţi măciuca şi începeţi spectacolul voi doi. Apoi, mi-o scot şi eu şi... înţelegi...

— Ce să înţeleg? Eu sunt bărbat. Nu vreau să te apropii de mine.

— Bine, atunci cu Katia... I-o trag doar Katiei.

— Păi, Katia nu-i sor-ta?

— Eh, lasă chestia asta.

Totul ieşi ca la carte: muzică, rom, bere, conversaţie banală, câteva grame de

cocainã prizatã. Pederastul amfitrion şi ceilalţi poponari erau insipizi. Dar de asta se afla Katia acolo, ca sã muşte din fructul pãcatului. Cocaina îi aduse într-o stare euforicã, iar negresa se transformã într-o vedetã porno. Se comporta ca o veritabilã profesionistã. Rey intrã în erecţie şi îşi eliberã animalul. Entuziast, Cheo îşi scoase pantalonii. Îi era totuna dacã-l penetrau pe el sau el pe alţii. Poponarii priveau. Atât. Cheo încercã de mai multe ori sã joace un rol fie activ, fie pasiv dar ei îl refuzarã. Se temeau de bolile tropicale. Spectacolul nu dinã mult. Atmosfera nu era tocmai cea potrivitã. Strãinii plãtirã şi plecarã. Stãpânul casei cãzu în capcana lui Cheo şi se retraserã într-o altã cameră. După câteva minute, Cheo ieşi, puse mâna pe micul Picasso, îl bãgã într-o pungã de plastic, i-l dãdu Katiei şi îi spuse:

— Du-mi tabloul ãsta acasã şi pune-l la loc sigur.

— Ce-ţi trebuie ţie porcãria asta urâtã şi veche?

— S-o am ca ornament.

— Ornament? în camera aia împuţitã? Eşti nebun!

— Ai grijă de tablou, nu care cumva să se piardă. Îţi mai dau zece dolari pentru serviciul ăsta.

— Ah, bine, aşa da!

— Căraţi-vă, că eu mai am ceva de făcut.

În plină noapte, Katia şi Rey o porniră pe jos, fără nici-o grabă. Fiecare cu cincizeci de dolari în buzunar. Rey, fără buletin, se gândea la ce s-o fi întâmplat în Café Rouge. Îi spuse Katiei:

— Auzi, eu aş tăia-o pe-aici. Nu vreau să dau nas în nas cu poliţia. O iau pe una din străduţele astea şi mâine mai văd eu.

— Ah, bine, cum vrei tu.

Intrară pe aleea întunecată şi străjuită de copaci, de lângă grădina zoologică. Îşi continuară drumul pe-acolo. Era un loc pustiu, aproape neluminat, cu puţine case şi cu mulţi arbori. Aleseră un copac stufos, se aşezară sprijinindu-se de trunchi şi adormiră ascultând urletele, ţipetele, mugetele, răgetele elefanţilor plictisiţi, ale leilor somnoroşi, ale maimuţelor şi păsărilor de pretutindeni, ce se trezeau în mijlocul nopţii, sfârtecate de dorul junglei, animale sfâşiate de tristeţea gratiilor, de mirosul greu al mizeriei tuturor şi de lipsa alimentelor, oricum fără niciun gust.

Când se crăpă de ziuă, porniră mai departe, iar mulţimea de maimuţe şi păsări rămase în urmă. Atunci îşi aduseră aminte că aveau bani şi că puteau să ia un taxi până la debarcaderul de lângă biserica Regla, acolo unde acosta vaporaşul.

O jumătate de oră mai târziu, coborau dintr-un taxi pe bulevardul portului, în faţa cheiului. Erau istoviţi şi murdari, dar cu nimic diferiţi de ceilalţi. Un poliţist se apropie de ei şi-i ceru lui Rey actele la control. Alţi trei ofiţeri făceau acelaşi lucru, alegând la întâmplare trecătorii. Controlau sacoşele şi pachetele şi cereau explicaţii despre cutare şi cutare lucru. Dacă găseau ceva în neregulă, atunci îl arestau pe cetăţean şi-l duceau la închisoare. Prin expresia „ceva în neregulă“ se înţelegea carne de vacă, ouă, lapte praf, brânzeturi, conserve de ton, languste, cafea, cacao, unt, săpun, în fine, produsele care circulau pe piaţa neagră la un preţ mai bun decât cel din magazinele pe dolari şi care, firește, nu existau în prăvăliile unde era acceptată doar moneda cubaneză.

În timp ce îi cerea buletinul lui Rey, poliţistul îi făcu un semn Katiei să deschidă

punga şi să arate ce avea în ea. Ea îi arătă tablouaşul lui Picasso.

— Ce-i asta?

— Un tablou, o podoabă pentru casă.

— Îhî.

Fu gata să-i ordone din nou lui Rey să scoată buletinul, dar imul dintre colegii lui prinsese un traficant, cu o cutie ce conţinea mai multe kilograme de lapte praf. Poliţistul îşi chemă camarazii ca să-i dea o mână de ajutor la arestarea acelui infractor atât de periculos. Rey respiră uşurat şi se grăbi să ajungă la debarcader. Peste câteva zile, avea să facă şaptesprezece ani şi-şi dorea să-i împlinească în libertate, chiar dacă era complicat. Pe zi ce trecea, pe străzi, erau tot mai mulţi poliţişti care verificau pe toată lumea. Oare urma să trăiască mereu ca un şobolan ascuns în gaura lui? Katia îl scoase din marasmul gândurilor.

— Era cât p-aci să mă piş şi să mă cac pe mine din cauza poliţistului.

— De ce?

— Păi, tu fără buletin şi eu cu tabloul ăsta de căcat. Nu înţeleg de ce-a furat Cheo porcăria asta. Îmi vine să-l arunc în apă.

— Ţi-a zis să ai grijă de tablou, că-ţi dă zece dolari. N-o faci gratis.

— Păi, d-aia nu-l arunc.

Vaporaşul traversa golful încet, strecurându-se printre vapoarele ancorate. Puţine la număr, mute şi pustii. Pe chei, nu se zărea nicio mişcare. Portul părea paralizat de grevă sau de recesiune, ori de singurătate. Debarcară la Regla. Din nou poliţie. Intrară în biserică. Katia profită ca să îngenuncheze în faţa altarului şi să se roage cu ardoare. Rey, aşezat pe o bancă, o privea distant, în timp ce se gândea: „Dacă m-aşez iar cu un sfânt în mână să cer de pomană, o să mă lase-n pace. Numai dacă fac pe cerşetorul n-o să-mi ceară buletinul la fiecare două minute“.

Katia îşi termină rugăciunile închinate lui Yemayá şi, furişându-se, o porniră înspre casa ei. Cheo îi aştepta. Smulse tabloul din mâna soră-sii.

— Cheo dă-mi banii.

— Mai târziu, acum n-am.

— Nu fi tâmpit, Cheo, dă-mi ăia zece dolari. Eram gata să arunc în apă rahatul ăsta. De ce l-oi fi vrând?

— Hai, ia banii, Katia. Şi nu mă mai întreba.

— Precis c-o să-l vinzi. Nu degeaba îmi dai zece dolari.

— Să vă ţineţi fleanca. Tabloul ăsta face o grămadă de bani, în dolari. Îl am ca şi vândut la un tovarăş de-al meu străin.

— Şi cât o să-ţi dea?

— Mă rog, el a zis două sute, dar eu o să mă las greu, să văd dacă pot să-i scot trei sute, ha, ha, ha! Trei sute de dolari pe căcatul ăsta.,. Nu-i aşa că sunt tare la afaceri?... Mânărelile sunt viaţa mea, Rey. Schemele, învârtelile, combinaţiile.

— Nu cred să-ţi dea atâţia bani pe chestia asta jalnică.

— Bă, Rey, am bătut palma deja. Omu' ăla a luat-o razna când i-am zis. Şi el poate să-l scoată din ţară fără probleme. Oamenii cu bani trăiesc bine, moşule. Bani şi iar bani. Fără bani eşti mort. Hai cu mine afară, frate. Hai să punem de-o afacere.

Ieşiră din casă şi se aşezară pe bordură:

— Bă, Rey, eu nu ştiu cine eşti, dar eu zic că tu n-ai nici după ce bea apă fiindcă aşa vrei tu, frate. Şi dacă te-ai combinat cu soră-mea, asta e, trebuie să te-ajut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eşti tânăr. Bine dotat. Şi culoarea asta a ta atrage.

— Ce tot măcăni?

— Bă, ascultă la mine, străinele sunt nebune după negri şi după mulatri. Ca mine şi ca tine. Şi tu ai o pulă valoroasă. E aur ce ai între picioare! Aur curat!

— Băi, tu eşti curist sau ce mă-ta vrei de la mine?

— Stai, stai, nu te ambala. Încerc să te ajut.

— Să m-ajuţi? Aşa, gratis, de-a moaca, de bun ce eşti tu... Cu faţa asta a ta de mafiot, hai, las-o baltă.

— Stai, frate... Fii atent la mine. Eu am trăit şase luni în Finlanda, mă combinasem cu o tipă de-acolo, chiar din capitală şi a fost o aiureală. Frig şi zăpadă de te căcai pe tine, nu-nţelegeam nici limba, dar ce mai tura-vura, se trăieşte, frate... Acolo se trăieşte regeşte.

— Şi atunci de ce te-ai întors?

— Aaa, fleacuri, am avut ceva probleme cu poliţia. Dar s-au rezolvat. Uite, Rey, îmi fac planuri de viitor, m-am combinat cu o norvegiană. Vine în februarie ca să se căsătorească cu mine. Aşa că mă car.

— Unde?

— În Norvegia.

— Ş-asta pe unde-i?

— La mama dracului. Ea zice că seamănă cu Finlanda. Că e un frig groaznic, multă zăpadă şi că vorbesc o limbă ciudată, trebuie să fie aceeaşi aiurealã, ca şi dincolo, dar acum plec însurat, cu acte, şi de întors nu mă mai întorc, nici măcar să iau viteză.

— Succes, moşule!

— Stai, frate, să-ţi zic. Gagici mea are vreo două-trei prietene. Când or să vină, îţi fac lipeala şi te combini şi tu cu una ca s-o ştergi de-aici. După aia, îi găsim un norvegian Katiei. Deci, ca să mă-nţelegi, asta-i treaba. Scapă cine poate Dar eu pot să v-ajut pe voi, pe tine şi pe soră-mea…

— Nu, nu, pe mine să nu te bazezi. Mie mi-e frică de avioane şi n-am ieşit niciodată din Havana. Nici nu-mi trebuie. Viaţa mea e aici.

— Nu fi tâmpit, Rey. Tu eşti încă tânăr şi ai o sulă ce poate să-ţi deschidă multe uşi, ascultă la mine.

— Ete, na! Las-o moartă. Hai, că mă car.

— O să rămâi un amărât toată viaţa.

— Eu sunt obişnuit să mă lupt cu viaţa, moşule, şi niciodată n-am murit de foame. Spune-i Katiei c-am plecat. Mai trec eu pe aici.

Cheo rămase aşezat pe bordură, convins că tipul acela era un idiot. Intră în casă şi-i strigă Katiei:

— Fă, uită de mulatrul ăsta maţe fripte, că omul sărac nu mănâncă niciodată să se sature.

Rey trăia cu frică. Îşi cumpără câteva chifle cu crochete, nişte suc şi ceva dulciuri. Se ghiftui şi refăcu drumul obişnuit. Ieşi din Regla. Lăsă în urmă silozurile. Când soarele de ianuarie începu să coboare, el ajunsese deja la containerul său. Îl chinuiau prea multe gânduri. Poliţia, Magda, Sandra, posibilitatea ca Yamilé să-l fi turnat. Era epuizat şi-l durea capul din pricina celor întâmplate cu o noapte-n urmă. „Oricum, bine că cel puţin am câştigat o groază de bani, fără să mă sforţez prea mult“, se gândi el şi adormi imediat. Dormi ne-întors douăzeci de ore. Nimic nu-l făcu să se trezească. Când, în fine, deschise ochii, în ziua următoare, era deja prânzul şi-l mistuia o foame îngrozitoare. Reuşi să se stăpânească. Ştia cum să procedeze. „Nu te mai gândi că ţi-e foame, că oricum nu-i nimic de mâncare.“ Fraza asta mama lui o repeta automat, iar lui îi dispărea senzaţia

de foame. Devenise un reflex condiţionat. Simplu ca bună ziua. Moţăi un timp. Îi era lene. O lene infinită. Ştia că trebuia să plece de-acolo şi să se ducă la Regla, s-o caute pe Katia. Sau să se ducă la Havana şi s-o caute pe Magda. Oare ce să facă?... Vai, nu-i plăcea deloc să ia decizii. Niciodată nu-şi proiectase gândurile stăruitor, cu acurateţe, coordonare, sistematizare şi efort susţinut. În depărtare lătrau nişte câini. O haită de câini. Mintea îi zbură într-acolo. Ascultă lătratul câinilor o bună bucată de timp. Atunci îşi dădu seama că se făceau auzite până la el şi cântatul cocoşilor, şi scrâşniturile produse de un camion. Iar mult mai aproape, vântul mişca iarba într-un murmur. În fond, nimic din toate astea nu-l interesa. Dar ce-l interesa? Nimic. Nu-l interesa absolut nimic. Totul se părea inutil. Şi adormi din nou. Liniştit.

Când se trezi, se înserase deja. Foamea era atât de puternică, încât nici n-o mai simţea. O porni din inerţie înspre Havana. Fără să se gândească. Era extrem de slab şi gălbejit. Avea bani în buzunar, dar nici nu-şi mai aducea aminte. O luă pe ocolite prin afara cartierului Jesús María şi ajunse în parcul Maceo. Era foarte târziu. Nu se

aştepta s-o găsească pe Magda vânzând alune la acea oră, în staţia de autobuz. N-o găsi. Doi bărbaţi discutau aprins. Pe neaşteptate, unul înşfacă o păpuşă de plastic pe care-o ţinea într-o plasă şi-l lovi pe celălalt în cap:

— Nu mai profita de mine! Nu mai profita de mine! Ajunge, gata!

Celălalt tip pară lovitura cu o mână, iar cu cealaltă îl apucă de braţ, Bărbatul se smulse din strânsoare şi continuă să-l lovească cu păpuşa, căreia-i căzuse capul şi se rupse în bucăţi. Atunci aruncă ce mai rămăsese din păpuşă şi începu să-l lovească cu pumnii. Îl lovea ca o fetiţă neajutorată şi hămesită de foame, în timp ce urla la el:

— Niciodată n-am avut un bărbat atât de violent. Niciodată!

Bărbatul continua să se apere cum putea, fără să scoată nicio vorbă, până ce, la un moment dat, apucă braţul celuilalt, i-l răsuci brusc şi-ntr-un acces de furie dezlănţuită îi rupse mâna, frângându-i-o cu uşurinţă, printr-o izbitură cu genunchiul. Privi grozăvia satisfăcut şi sarcastic: cel cu braţul rupt, zvârcolindu-se pe jos de durere, îl privea cu stupoare. Durerea era atât de intensă, încât amuţise. Mai mulţi oameni, ce

asistaseră la spectacol, înlemniră şi ei. Singurul care reacţionă, spărgând tăcerea, fu un bătrân beţiv, care privea scena atent, în timp ce repeta:

— Lumea asta-i un infern... Uitaţi-vă ce se întâmplă... Lumea asta-i un infern... Uitaţi-vă ce se întâmplă...

Cel cu braţul rupt rămase întins pe jos. Iar celălalt plecă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Oamenii din jur, indiferenţi, îşi văzură de-ale lor. Rey îşi continuă drumul trecând prin parcul Maceo şi se opri lângă zidul de pe Malecón. Să fi fost poate miezul nopţii sau două-trei dimineaţa. Nu conta. Aproape că nu era nimeni pe-acolo. Două-trei cupluri beau rom şi făceau sex pe bănci. Doi-trei onanişti se uitau la ei şi-şi frecau sculele ritmic, parcă duşi de pe lume. Perfect. Nicio problemă.

Atunci, Rey îşi aminti că avea nişte dolari în buzunar. Privi înspre cafeneaua de la firma Fiat şi, dintr-odată, foamea mugi în el, ca un tigru ce-i muşca din rărunchi. Exact aşa. Lucrul acesta se întâmplă de foarte puţine ori în viaţă. Ţi se face frică, pentru că ajungi să crezi că, într-adevăr, tigrul îţi poate sfâşia maţele, ca mai apoi să te înghită pe de-a-ntregul. Iar gândul acesta îl

poate înnebuni de spaimă şi pe cel mai puternic dintre bărbaţi. Ăsta-i adevărul, ce mai tura-vura. Şi trebuie să cauţi repede ceva de mâncare, ca să potoleşti sălbăticiunea din tine. Rey o porni din loc, grăbit. Se strecură prin fauna obişnuită locului, prin mulţimea de turişti neprihăniţi, veniţi în căutare de sex ieftin, dar de cea mai bună calitate şi prin grămada de curve şi gigolo, ce-şi doresc nespus să găsească turistul inocent care să-i ceară-n căsătorie. Mişunau pe-acolo şi câţiva homosexuali şi lesbiene cu mutre acre şi aspect extrem de masculin, traficanţi de rom de mâna a paişpea, dar îmbuteliat cu multă artă, ce putea trece drept marcă originală. În două minute, Rey înfulecă deja trei crenvurşti cu bacon şi bău două beri. De data aceasta, ascunse bine dolarii care-i mai rămăseseră. Îşi cumpără un pachet de ţigări şi se duse pe Malecón să fumeze. Nu-i era somn. De două zile, nu se mai bărbierise şi nici nu se mai spălase, dar încă nu avea înfăţişarea unui cerşetor. Era doar puţin ponosit, murdar, ciufulit, încât părea integrat organic în apocaliptica ambianţă citadină de sfârşit de mileniu. Homosexuali efeminaţi şi senzuali, lesbiene grosolane şi

beţive îi cereau neîntrerupt ţigări. Astfel împărţi în stânga şi-n dreapta, din pachetul proaspăt cumpărat, până ce reacţionă: of, se aşezase pe Malecón, tocmai în faţa cafenelei de la Fiat, acolo unde se strâng toţi popo-narii şi lesbienele în căutare de aventuri. Of, tocmai la porţile raiului. Se îndepărtă de locul acela, până ce ajunse-n parcul Maceo, teritoriul iubirii heterosexuale şi al voyeurilor nelipsiţi. Fără îndoială, mult mai puţin agresivi şi mai concentraţi pe problemele lor.

Nu-i era somn. Ce să facă? Nimic. Să fumeze cele două ţigări care-i mai rămăseseră. Îşi aprinse o ţigară şi privi către marea de început de an, întunecată şi înspumată. Simţi răcoarea nopţii şi-şi aminti de ziua lui de naştere. Ce dată o fi azi? Privi în jur. La câţiva metri, un negru se masturba, uitându-se la un cuplu care făcea sex, puţin mai încolo. Aşezaţi cu faţa pe zidul lat al Malecónului, se mişcau cadenţat, iar negrul, fascinat de spectacol, şi-o freca în ritm cu ei. Rey nu stătu nicio clipă pe gânduri.

— Pâs, pâs, băi, băi... pâs, pâs, băi!

Negrul fu luat prin surprindere. Speriat, îşi băgă repede membrul în pantaloni şi, în

mod sigur, erecţia îi dispăru într-o secundă, gândindu-se că un poliţist îl prinse *infraganti* - *manusfalus,* în piaţa publică. Privi cu coada ochiului înspre locul de unde veneau fluierăturile. Atunci Rey îl întrebă:

— În câte suntem azi, moşule?

— Ce?

— În câte suntem azi, moşule?

— Ce, ce? Ce, mă?

— Ce dată e? Ce dată e?

— Oh, nu! Futu-ţi pizda mă-tii! Nu ştiu. De unde să ştiu eu, futu-ţi pizda mă-tii, că m-ai terminat!

Negrul se enervă teribil. Nu-l mai băgă în seamă pe Rey şi încercă să se concentreze din nou asupra ocupaţiei sale favorite, să recupereze timpul pierdut şi să ajungă la orgasm. Rey sări de pe zid şi o porni la drum. La colţul străzii Belascoaín se aflau doi poliţişti, plictisiţi de moarte. Pe Rey îl trecură fiorii. Făcu stânga-mprejur. O luă pe sub podul de peste calea ferată şi ajunse-n parc. Era plin de cupluri şi onanişti. Prin faţa lui trecu un bătrân cu două sacoşe pline. Erau grele, iar bătrânul mergea repede şi speriat.

— Tataie, cât e azi?

— Două jumate.

— Nu. Cât e azi?
— Ce?
— Cât e azi? Ce dată e?
— Ah, nu ştiu, nu ştiu.., E două şi jumate.

Trei poliţişti la intersecţia străzii Belascoaín cu San Lázaro. Rey intră pe bulevardul Marqués González, iar apoi se furişă pe străduţele care duceau spre Jesús María. Pe bulevarde patrulau poliţişti. În faţa unei case vechi, pe strada Ánimas, o femeie foarte, foarte, foarte grasă, stătea la aer. Aproape goală. Purta o rochie veche, tocită şi transparentă de la atâta spălat. I se puteau vedea sânii enormi cu sfârcuri uriaşe, burta imensă, şi, poate, sub acea masă de carne gelatinoasă, transpirată, oţetită, fierbinte, exista un munte al lui Venus, cu un vagin umed şi fremătător. Poate că toate acestea existau intr-adevăr, dar era complicat să ajungi până acolo fără să mori asfixiat. Femeia aceea nu era deloc bătrână, putea avea între treizeci şi cincizeci de ani sau, poate, între douăzeci şi cinci şi cincizeci şi cinci. În fine, viaţa trăită până la limită estompează trăsăturile, multiplică ridurile. Îl privi pe Rey şi-i zâmbi flegmatic. Rey o întrebă:

— Doamnă, ştiţi în câte suntem azi?

Femeia rămase surprinsă şi izbucni în râs, de parcă întrebarea ar fi fost un banc bun:

— Ha, ha, ha! Nu ştiu. Ha, ha, ha!

— Bine...

— Vino încoace, băiete, nu pleca... Ha, ha, ha.

Femeia îl apucă de mână. Avea braţele pline de şunci şi mâinile butucănoase şi puternice. Rey încercă să se elibereze din strânsoare, dar ea nu-i dădu drumul. Îl ţinu cu şi mai multă putere şi-i spuse pe un ton seducător sau cel puţin cu intenţia de a fi la fel de seducătoare şi senzuală ca Lupul în faţa Scufiţei Roşii:

— De ce vrei să ştii ce zi e azi?

— Nu, aşa... voiam şi eu să ştiu... Daţi-mi drumul să plec.

— Nu pleca... De ce te grăbeşti?

— Dă-mi drumul, fa!

Îşi luă mâna de pe el, în timp ce-i spunea:

— Hai la mine-n cameră, să-ţi arăt ce orgasme ştiu eu să am. Ce n-ai văzut în viaţa ta, că eşti un copil! Vino, nu pleca, vino!

Rey o şterse repede de-acolo, gândindu-se la cât de imbecilă era grăsana aia: „Cine mă-sa să vrea să reguleze monstrul ăsta?

Mai repede fac laba de cinşpe mii de ori“. Şi, extrem de plastic, îşi imagină în detaliu cum ar încerca să ridice acele-tone de grăsime, de burţi suprapuse, ca să-i găsească vulva păroasă. Se vedea ridicând toată acea grămadă de carne şi pe ea râzând, fără ca el să-i poată găsi sexul, ci doar sudoare, jeg şi putoare acră. Zâmbi: ah, în definitiv, ar fi amuzant.

Grăbi pasul. Totul era cufundat în tăcere, linişte, întuneric şi, mai ales, miasmă de gunoi. După toate aparenţele, maşinile de gunoi nu mai trecuseră pe acolo de câteva zile. La colţuri se strânseseră grămezi uriaşe de resturi putrezite, ce emanau un miros fetid, îmbietor pentru şobolani, gândaci şi alte târâtoare. Nu-i plăcea să meargă atât de mult în plin întuneric. Doar bulevardele erau puţin mai luminate. Câţiva negri din cartier beau rom şi stăteau la taclale, trândavi, aşezaţi în pragul caselor cu odăi mici şi sufocant de călduroase. Lumea spunea că din pricina lui El Niño[6] era atât de cald. „Despre ce copil or vorbi?“, se gândi Rey.

Pe următoarea stradă, aproape toată lumea era afară. Nu puteau să doarmă şi,

[6] Niño - copil. Se face referire la uraganul El Niño. (***N.t.)***

resemnaţi, ieşeau la aer pe trotuar, până ce-i lua somnul. Oricum, nimeni nu muncea, nimeni n-avea program impus, nimeni nu trebuia să se scoale devreme. Nu se găsea de lucru şi toţi trăiau ca prin minune, fără nicio grabă. Rey o luă pe strada Factoría şi se opri la colţul blocului în ruine. Încă nu se prăbuşise. Perfect. „Bine, deci trebuie să mă hotărăsc“, se gândi el. Privi în jur. Nu se zărea nici ţipenie de om. Intră în bloc tiptil, urcă scările pe bâjbâite şi bătu la uşa Magdei. Nu-i răspunse nimeni. Lacătul nu era pus, aşa că, precis Magda dormea. Bătu din nou şi o strigă în şoaptă, printr-o gaură din uşă:

— Magda, Magda. Magdalenaaaa...

Insistă. În fine, de partea cealaltă a uşii, Magda răspunse:

— Care pizda mă-tii eşti la ora asta?

— Rey.

— Rey?

— Nu mai ţipa. Vorbeşte încet.

Magda deschise uşa. Era atât de întuneric, că aproape nici nu se vedeau. Pe bâjbâite, Magda îl îmbrăţişă, îl sărută ca o nebună şi abia abţinându-se din plâns, II strânse la pieptul ei:

— Rey, iubitule, credeam că te-au umflat gaborii! Ah, Rey, slavă Domnului că te-ai întors!

Rey nu scoase o vorbă. Pentru prima dată în viaţa lui, simţi înăuntrul său ceva neînchipuit de frumos şi absolut inexplicabil. Un sentiment necunoscut, dar minunat, care izvora dinăuntru. Iar răspunsul luă forma unei erecţii grozave, voioase, depline. Erecţia cea mai promiţătoare şi mai glorioasă din viaţa lui. Şi făcură dragoste ca doi sălbatici, iubindu-se ca niciodată altcândva, orgasm după orgasm, până la naşterea zorilor. Apoi adormiră, aşa murdari cum erau, terfeliţi în transpiraţie ş spermă, jeg şi funingine. Dormiră fericiţi ca două animale pe acea saltea scârboasă.

Magda avea păduchi laţi şi-l umplu şi pe Rey. Dar reuşi să-l convingă că el avusese mai întâi şi că ea îi luase de la el. Şi lucrurile aşa au rămas. În ciuda păduchilor laţi şi a certurilor, rămaseră trei zile închişi în odaie, trăind o nebunie dezlănţuită, de iubire, pasiune şi sex. Cheltuiră dolarii ce-i rămăseseră lui Rey şi se hrăniră cu rom, marijuana, ţigări şi bere. În a patra zi, efectul acelei beţii cumplite se făcu simţit.

Erau epuizaţi, cu trupurile chinuite de cârcei, iar Magda credea că ar fi fost posibil să fi rămas însărcinată. Lui Rey fi ardea mădularul, iar perlele îi provocaseră răni. Magdei i se întâmplase acelaşi lucru în vagin şi în fund. Păduchii laţi se înmulţiseră într-o fericire de la atâta căldură ş umezeală şi parcă îi mâncau de vii. Aveau stomacul pârjolit de foame şi de gastrită. Şi ca şi cum toate acestea n-ar fi fost îndeajuns, mai aveau doar douăzeci şi cinci de cenţi, adică cinci peso. Rey îşi băgă mâna în buzunar, iar când văzu că-i mai rămăsese doar bănuţul acela se simţi dintr-odată bine. În realitate, îl deranjau banii şi nu ştia ce să facă cu ei. Îşi aminti de ziua lui de naştere:

— Magda, oare o fi trecut şapte ianuarie?

— De ce mă întrebi?

— Pe şapte ianuarie e ziua mea.

— Nu, zău?! Şi câţi ani împlineşte bebeluşul meu? Hai, spune-mi să-ţi fac o petrecere cu dulciuri şi bomboane.

— Hai, nu mă mai enerva. Cu tine nu se poate vorbi serios.

Se îndreptă spre el. Îl strânse în braţe şi-l sărută. Acum chiar că erau împuţiţi şi miroseau îngrozitor. După atâtea zile de

zvârcolire pe salteaua aceea plină de sudoare, de păduchi şi ploşniţe. Fireşte, ei nu-şi dădeau seama. Se simţeau bine. Magda îl sărută cu atâta dragoste, încât reuşi să-l domolească:

— Hai, iubitule, spune-mi cât împlineşti? Cred... Stai să mă gândesc... Azi e... Deci, ai sosit duminică pe patru, în zori. Şi ne-am tras-o în neştire duminică pe patru, luni pe cinci şi marţi pe şase. Azi e miercuri. Şapte ianuarie. Azi e ziua ta!

— Serios?!

— Da. Cât împlineşti? Spune adevărul.

— Şapteşpe.

— Mamă, nene, chiar că te-a luat valul vieţii! Parc-ai avea treizeci.

— Hai, nu mă enerva.

— În fine, n-are importanţă. Trebuie să sărbătorim.

— Să sărbătorim cu ce, Magda? De trei zile tot sărbătorim. De patru zile. Am pierdut şirul. Şi am doar douăzeci şi cinci de cenţi în buzunar.

— Lasă că găsesc eu ceva. Măcar pentru puţin rom.

Amândoi erau într-adevăr soioşi. Se scărpinau neîntrerupt. Ploșnițele, căpuşele şi păduchii îi înnebuneau. Rey se îndreptă

către uşa încăperii şi privi înspre odaia Sandrei. Era deschis. Se duse până acolo. Se uită înăuntru. Era gol. Pustiit şi abandonat. Furaseră până şi stâlpii ce susţineau partea aceea aproape năruită. Se întoarse şi o întrebă pe Magda:

— Ce s-a întâmplat în camera Sandrei?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează.

— Dar... Magda, cum adică nu ştii?

— Tu ar trebui să ştii mai bine ca mine. De fiecare dată când îmi amintesc, m-apucă nebunia... Mare curist mai eşti!

— Eu?! Nu.

— Se zice că l-au băgat la zdup pe poponarul ăla şi i-au percheziţionat camera. Eu n-am văzut nimic. Asta se zvoneşte peaici.

— Şi lucrurile lui? Televizorul, combina muzicală, frigiderul? Sandra avea de toate acolo.

— Ţi-am zis că nu ştiu şi nu mă interesează. Dacă l-au băgat la zdup, bine-ar fi să-l ţină acolo vreo douăzeci de ani.

— Fă, de ce-oi fi tu aşa a dracu'?

— Nu, dragă, nu sunt. Năravu' înrădăcinat este greu de vindecat.

Îşi aprinseră ultima ţigară ce le mai rămăsese şi se aşezară pe scară. Aşteptau

să le vină vreo idee. Magda nu avea nici bani şi nici alune de vânzare. Rey, doar douăzeci şi cinci de cenţi în buzunar. Se uitau fix la o baltă cu apă de la etajul de jos. Era roşiatică de la rugina unor bucăţi de fier, care căzuseră când se năruise partea aceea din clădire. Rey îi spuse:

— Am putea vinde otravă pentru gândaci.

— Şi de unde faci tu rost de otravă?

— Apa asta roşie seamănă cu otrava. O punem în nişte sticluţe şi gata.

— Nu mai mânca căcat, Rey. Nimeni nu cumpără otravă pentru gândaci. Pe oameni nu-i interesează gândacii.

— Atunci, trebuie să facem rost de-un sfânt şi să ieşim la cerşit.

— Doi sfinţi. Unul pentru tine şi altul pentru mine.

O luară din loc. Păreau două arătări. Urcară pe strada Campanario, până la biserica Caridad. Acolo se găseau statuetele din gips. În faţa uşii bisericii se aflau multe statuete cu capetele frânte, ce serviseră în ritualurile de vrăjitorie. Înșfăcară două. Le potriviră capetele şi se aşezară chiar acolo, să-şi încerce norocul. Dar nimic. Nimeni nu le dădu nici măcar un bănuţ. Plecară înspre Galiano, unde o mulţime de oameni se

fâţâia prin magazine, iar alţii revindeau, în stradă, de toate. Comerţ ilegal, de la gablonţuri până la pantofi de marcă. Pe-acolo oamenii aveau bani, se gândeau ei. Şi cerşeau cu o faţă amărâtă şi tristă, îngânând tot felul de lucruri. Nimic. Incredibil, dar adevărat. Nimic. Nici măcar o monedă. Magda nu prea avea răbdare pentru asta. Trebuia să facă rost sub orice formă de zece-douăzeci de peso, ca să cumpere alune şi hârtie şi să lase tâmpenia asta cu păpuşica-n mână. Începu să se uite insistent şi provocator la nişte bătrâni beţivani din parcul aflat între Galiano şi San Rafael. Niciunul nu muşcă din momeală. Dar ea niciodată nu renunţa aşa, cu una cu două. Se duse către ei. Dacă trebuia să le smulgă banii din buzunar, avea să li-i smulgă, dar ea fără alune nu rămânea. Salută veselă, provocatoare, zâmbitoare. Făcu o moacă de parcă şi-ar fi dorit să facă sex cu orice preţ. Fără succes. Erau prea bătrâni şi prea băuţi. Nici măcar n-o băgară în seamă. Rey o observa de la depărtare. Şi o luă peste picior:

— Ai început să-ţi pierzi din farmec... Ha, ha, ha...

— Am început să mă neglijez prea mult. Cu atâta regulat, douăşpatru' de ore din douăşpatru', m-ai terminat. Iar ăştia simt nişte boşorogi de rahat şi nu li se ridică nici cu macaraua.

— Te-ai băbit, asta e. Eu am sânge-n mine.

— M-am băbit, eu? Am doar douăzeci şi opt de ani.

— Arăţi de parc-ai avea patruzeci.

— Aaa, deci aşa, iar eu, ca proasta, caut să fac rost de bani ca să-ţi sărbătoresc ţie ziua.

— Lasă teatrul. Vrei să faci rost de bani ca să nu murim de foame.

— Ce nerecunoscător eşti, băiete! Eşti bun numai să încurci lumea!

— Eu nu sunt nerecunoscător. Eu sunt şmecher, vorba cântecului: *Cu mine nu te juca, sunt în stare să înghit jar.*

— Ah, marele şmecher, Regele Havanei... Ha, ha, ha!

— Ce râzi ca proasta? Da, Regele Havanei! Şmecher al dracu' foc! Nu mă-ntrece nimeni.

— Tu eşti un copil, Rey. Nu te mai da mare şmecher. Mai ai multe de învăţat.

— Şi cine-o să mă-nveţe? Tu?

— Nimeni, nici măcar eu. Eşti vai de capu’ tău. Ori înveţi singur, ori crăpi.

— N-am ce să-nvăţ.

Şi tot vorbind străbătură bulevardul Galiano până ce ajunseră pe Malecón. Un turist, cu un rucsac mare în spate şi cu o faţă speriată, îi întrebă pe unde e Bulevardul Italia. Nu ştiau pe unde ar putea să-l găsească. Mergeau pe Galiano. Turistul rămase buimac:

— Ăsta-i bulevardul Italia?

— Nu, domnule, ăsta e Galiano. Bulevardul Italia nu există.

— Ah, pardon.

Tipul rămase de-a dreptul năucit. Ei îi cerură câţiva bănuţi ca să-ş cumpere de mâncare. Turistul schiţă cu mâna un gest de dispreţ şi-şi continuă drumul, grăbit. Căuta disperat Bulevardul Italia. Poate că descoperirea acestuia era o chestiune de viaţă şi de moarte.

O ţinură drept până ce ajunseră pe Malecón. Doi trecători le azvârliră nişte monede. Acum aveau treizeci de cenţi. Se însera, iar marea era liniştită. Doi bărbaţi tocmai aruncau în apă două roţi de cauciuc umflate. Pescu-iau noapte de noapte, plutind pe acele anvelope, cu fundul şi

picioarele în apă. Se lăsau duşi de valuri până la două-trei sute de metri de ţărm şi azvârleau câteva undiţe cu gută, plumbi şi cârlig. Uneori, aşteptau în zadar o noapte întreagă. Alteori, prindeau câte-un exemplar straşnic. Mai ales dacă pescuiau exact pe canalul de intrare în port. Adeseori, scoteau doar o mână de peştişori. Ziua următoare îi vindeau. Ăsta era visul lui Rey. Să aibă o plută din acelea şi să-şi petreacă noaptea liniştit şi tăcut, plutind pe întinderea întunecată a apelor, ţinând în mână guta undiţei, până ce un peşte gras va fi înghiţit momeala. Nu ştia să înoate. Dar putea să înveţe. Rămase un timp fascinat, privindu-i pe bărbaţii aceia şi visând că, odată şi-odată, avea să aibă şi ustensile şi plută şi va prinde în fiecare noapte câţiva peşti grozavi.

— Hai, bă, mişcă-te.

— Pe unde o luăm?

— Hai în staţia de autobuz.

Zece minute mai târziu, se aflau pe scara care duce la intrarea în biserică. Cu statuetele în mână. Preacredincioşii Fecioarei Miracolelor intrau şi ieşeau din biserică şi le azvârleau bănuţi. Autobuzele treceau unul după altul şi sute de oameni

urcau şi coborau, isterizaţi. Îl priveau cu ură pe cel care ciupise pe cineva de fund sau îi băgase cuiva mâna în geantă. Cei care suiau îşi luau inima în dinţi ca să împingă la urcare, dând din coate. Cei care coborau, respirau uşuraţi, încercând să se liniştească. Magda, încruntată, se simţea acolo în largul său. Avusese relaţii intime cu câţiva dintre şoferii de autobuz. Sau poate nici atât, doar îi masturbase în schimbul a cinci peso. În fine, ceva de genul ăsta. Acum, fără alune, nu mai reprezenta nimic. În staţie opri un autobuz. Magda îl căută pe şofer cu privirea, iar când îl recunoscu, sări în picioare de parcă ar fi avut un arc în fund. Se apropie de geamul autobuzului. Îşi şoptiră ceva. Ea arătă înspre Rey. Schimbară din nou câteva cuvinte. Autobuzul demară. Magda se întoarse zâmbind şi îi spuse:

— Iubitule, ţi-am făcut rost de o slujbă.

— Ce fel?

— De hamal în fabrica La Caribe.

— Mamă, nene! Să încarc lăzi cu bere?

— Bineînţeles.

— Sunt prea slab pentru aşa ceva. Şi prea flămând.

— Eşti puternic, dragul meu. Eşti tare!

— Şi cum de-ai reuşit?

— Tipul ăsta e un amic de-al meu, iar fratele lui e şef de depozit acolo. Uite, mi-a împrumutat douăzeci de peso, ca să cumpăr alune şi hârtie.

— Hai să mâncăm ceva.

— Ăştia douăzeci de peso sunt pentru alune! Abia dacă ne mai rămân trei peso. Trebuie să rămânem aici la cerşit. Iar mâine te duci la fabrică.

— Şi petrecerea de ziua mea? N-ai zis că faci rost de bani, ca să mă serbezi?

— O să chefuim altă dată, iubitule. Nu mă pune să cheltuiesc banii ăştia.

Rey nu-i răspunse. Îi era foame. Atât. O foame de lup. Privi în jurul său. Într-un colţ, doi bărbaţi vindeau pâine cu crochete şi roşii. Aveau o tavă mare, aşezată pe un cărucior. Îi întinse Magdei statueta lui, şi-i spuse:

— Ţine asta. Te aştept în faţă la Yumuri. Vino după mine.

Nu fu deloc complicat. Se apropie de cei doi bărbaţi. Le ceru patru chifle. Se prefăcu că-şi caută banii în buzunar. Dintr-odată înşfacă cele patru chifle şi o zbughi la fugă pe Marqués González, în sus. Bărbaţii începură să urle: „Prinde-l, prinde-l! A furat

pâinea, prinde-l!“ Nimeni nu-i luă în seamă. Rey goni ca un nebun, două străzi. Se opri. Nimeni nu-l urmărea. O apucă pe Belascoaín. Se aşeză în faţa unei porţi şi înfulecă cele patru chifle. Cât pe-aci să se înece. Într-un bar îi dădură un pahar cu apă. Apoi se îndreptă înspre intersecţia Reina cu Belascoaín şi se aşeză în faţa intrării la Poştă, ca s-o aştepte pe Magda. Se întunecase. Ea apăru o oră mai târziu, râzând:

— Ce nebun eşti!

— Am mâncat tot, aşa că ia-ţi ceva de mâncare.

În ziua următoare, Magda îl trezi foarte devreme. Era încă noapte. El, ca de obicei, cu sula sculată, ţeapănă şi doritoare să găsească o gaură în care să se vâre, ca să-şi scuipe laptele acumulat în exces. Nimic. Magda nu-i dădu voie să piardă timpul în felul acela.

— Haide, mişcă-te, c-o să te prindă zece dimineaţa tot aici. Facem sex la noapte.

— Fă, nu mă enerva! Măcar suge-mi-o.

— Dacă încep să ţi-o sug, după aia mi-o bag eu singură în cur. Tu crezi că eu sunt de piatră? Hai, scoală-te şi cară-te. Te urci

în autobuzul care o ia pe strada 51 şi cobori în staţia La Polar.

— Fă, nebuno! Azi parcă-ai fi general de armată.

— General e mă-ta, hai, că mă enervezi cu lenea asta a ta. Singurul lucru care-ţi place e să te fuţi. Pe nemâncate, dar te fuţi pe apucate. Nu-i normal.

Ajunse la fabrică la şapte dimineaţa, fără să se fi spălat pe faţă, nici să-şi fi băut cafeaua, murdar şi cu mădularul erect, căci în autobuz profită de ocazie ca să se frece de o negresă cu fundul mare şi tare. Când negresa îl simţi, se dădu cu fundul spre el, iar când Rey coborî, era gata să ejaculeze, dar se abţinu. Acum tremura din tot corpul şi-l dureau oasele. Întrebă în stânga şi-n dreapta de un bătrân înalt şi gras, cu faţă de beţiv incorigibil. Acolo toţi aveau faţă de alcoolici, dar moşul acela, după toate aparenţele, se născuse cu sticla în gură. Era un bătrân aparte. Îl privi cu atenţie din cap până-n picioare, cu atitudine mustrătoare, şi - zise:

— Tu eşti ăla din partea lui Carmelito? Pe zi ce trece, ţara asta e tot mai jalnică. Tot ce-a fost bun s-a dus la dra-cu'... Vino încoace.

Îl conduse pe un coridor până ce ajunseră intr-un birou. Îi făcu semn să se aşeze:

— Acum, când vine secretara, îi dai buletinul şi-o să te bage în grupul de la depozit. O lună de probă. Să nu crezi că te-am angajat definitiv.

— Nu, nu, nu se poate.

— Ce nu se poate?

— N-am buletinul la mine.

— De fapt, n-ai buletin.

— Îhî.

— Bine, atunci, o să lucrezi direct pentru mine. Şi-o să ieşi mai bine. Îţi dau zece pesos pe zi. Din buzunar. Ţi-e clar? Şi ciocul mic. Orice-ai să vezi în depozit, nu te interesează. N-ai văzut şi n-ai auzit nimic. Ţi-e clar?

— Da, da.

— Bine, hai.

Câteva clipe mai târziu, Rey căra în depozit cutii cu malţ şi cu orz. Trebuiau încărcate într-un mic vagonet care le transporta direct la secţia de prelucrare prin fermentare. Nu era greu. Doar el şi singurătatea lui în acel depozit enorm. Cel care manipula vagonetul nu scotea nicio vorbă. După o oră, foamea îi sugruma stomacul. Îl căută pe grăsanul bătrân. Nu

era de găsit. Continuă să care lăzi, ud de transpiraţie. Pe la zece dimineaţa, simţea că avea să leşine. Era foarte slăbit. Şi-l mânca tot corpul. Căldura şi transpiraţia erau o adevărată sărbătoare pentru păduchii laţi. Îl ciupeau cu poftă. În cele din urmă, bătrânul grăsan îşi făcu apariţia. Rey, sleit de puteri, îi zise:

— Auziţi, domnu'?! Trebuie să mănânc ceva că...

— Ah, da, da, am uitat. Ia-o pe coridorul ăsta. La capăt e un chioşc. Acolo au crochete şi suc.

— Of.

— Ce oftezi?

— N-am bani.

— Păi vorbeşte, frate. Vorbeşte, că nu sunt ghicitor în stele. Ţine. Cinci peso acum şi cinci după-amiază.

Rey îşi cumpără crochete. La prânz mâncă orez cu ju-mări. Cără la lăzi toată ziua. La cinci după-amiaza îşi primi şi restul de bani. Mirosea a câine mort. Bătrânul grăsan îi întinse biletul de la distanţă şi-l întrebă:

— Vii şi mâine?

— Da, cum să nu.

— Bine, auzi, să nu te simţi jignit, dar spală-te, frate, spală-te! Că puţi ca dracu’.

— Îhî… Aici e vreo baie?

— Sunt nişte duşuri în spate, dar nu e apă. De pe vremea lui Pazvante Chioru’ nu mai e apă.

— Îhî.

— Ia o găleată cu apă, d-asta care se foloseşte la fermentare şi du-te acolo, în spate, şi spală-te.

— Bine.

— Şi-o să-ţi pui tot hainele astea împuţite? în fine… Treaba ta.

În ziua aceea, Rey plecă îmbăiat, chiar dacă purta aceleaşi haine jegoase. A doua zi, bătrânul grăsan îi dădu o bucată de săpun. Apo, o cămaşă curată. A patra zi, un pantalon. În a cincea zi, îl duse la doctorul fabricii, ca să-l vindece de râie şi păduchi laţi. După o săptămână, Rey arăta mai bine, iar bătrânul grăsan îi spuse:

— Rey, la depozit n-o scoţi la capăt. Să munceşti pe zece peso pe zi, nu-i o afacere.

— Îhî.

— Vrei să treci la linia de producţie?

— Ce-i aia?

— Linia de producţie e linia de producţie.

— Aha.

— Vrei sau nu vrei?
— Îhî.
— Hai.

Intrară în fabrică. Acolo se îmbutelia berea. Tehnologia de fabricare a cutiilor de bere încă nu ajunse acolo. Zgomot de sticle ce se loveau unele de altele, pe bandă. Femei cu chipuri tinere dar veştejite. Mulatre şi negrese apetisante, vesele, transpirate, ce făceau bancuri deochiate pe seama hamalilor. Era o atmosferă relaxată. Iar sticlele ieşeau una după alta. Trebuiau aşezate în lăzi. Iar lăzile pe paleţi. Motostivuitoarele cărau paleţii. Sticlele ieşeau de pe bandă neîntrerupt. Nişte zdrahoni de negri transpiraţi leoarcă încărcau lăzile. Cinci-şase negri. Îi aruncară o privire fioroasă şi-şi văzură de treabă. Bătrânul grăsan îl puse în echipă cu doi negri. Nu era nevoie să lucrezi foarte repede. Se putea munci într-un ritm lejer, dar fără nicio pauză. Era necesar să ţină pasul cu maşina de îmbuteliat. Uneori, trebuia încărcat un întreg camion. Atunci, negrii accelerau ritmul. Camionul pleca pe neobservate, de parcă punea ceva la cale. Iar ei continuau să încarce paleţii. Între timp, motostivuitorul ducea lăzile în

depozit. Mult zgomot. Nici nu puteai să vorbeşti. Dacă voiai să spui ceva, trebuia să ţipi. Lui Rey îi veni să-şi facă nevoile. Se abţinu. Era imposibil să-ţi faci necesităţile fiziologice. Nu se mai putea abţine. Of! Strânse cu putere din fund şi se abţinu. Simţi că avea să-şi dea drumul în pantaloni. Fireşte, nu purta chiloţi. Niciodată nu purtase chiloţi. O să facă în pantaloni? Nu. Strigă la unul din colegii lui:

— Bă, mă cac pe mine! Unde pot să-mi fac nevoile?

— Nu, nu, nu, nu. .

— Nu, nu, nu, ce, adică? N-auzi, bă, că mă cac pe mine? Unde pot să fac?

— Când o să sune de pauză. Când o să auzi soneria, poţi să te duci.

— Du-te, bă, în pizda mă-tii, cine puia mea eşti tu? Mă cac! Aşa vrea muşchiul meu!

Rey vru să coboare de pe platforma de încărcare, ce se afla la câţiva metri de pământ. Negrul îl înşfacă fioros de gât şi-i trase un pumn:

— N-auzi că de-aici nu te mişti? Cacă-te pe tine.

Rey strânse din fund. Şi deveni şi el fioros. Îi trase câţiva pumni negrului, dar

omul acela parcă era de fier. Parcă nu simţise nimic şi puse mâna pe o sticlă. Celălalt negru încercă să-l potolească, reţinându-l, dar acesta se zbătu şi vru să-i spargă o sticlă în cap. Rey se feri. Negrul îşi pierdu echilibrul. Rey îl împinse cu toată puterea. Bărbatul căzu pe spate, în fund, chiar pe marginea platformei. Nu avusese de ce să se ţină şi se prăbuşi pe pământ. De la doi metri. Căzu pe spate. Se lovi groaznic. Părea că şi-a rupt un os. Încercă să se ridice. Nu putu. Se văita. Banda de îmbuteliere continua să scoată sticle şi lăzi. Ceilalţi nu puteau să se oprească ca să-i dea primul ajutor bărbatului căzut pe jos. Rey fu cât pe ce să facă pe el. O luă la fugă înspre colţul halei, în spatele unor lăzi cu bere şi-şi dădu drumul. Îşi făcu nevoile. Cu poftă. OP. Crezu că a terminat. Nu. Se mai scremu puţin. În fine, gata. Ah! N-avea cu ce să se şteargă. Cu mâna. Se şterse cu degetele cât mai bine cu putinţă şi apoi îşi şterse degetele de pământ. Îşi ridică pantalonii şi plecă. Acum îi acordau primul ajutor celui căzut. Avea ceva rupt şi-l durea îngrozitor. Nu putea să se ridice singur. Şchiopăta şi-l luară de-acolo. Negrul îi strigă ceva, dar el nu-l auzi şi nici nu-l băgă în seamă. Se

întoarse la lucru. Nu se uită la nimeni. Continuă să muncească.

După amiaza, bătrânul grăsan îl luă de-o parte. Nu pomeni nimic despre accident. Îi dădu cincizeci de peso.

— Pentru ce?

— Pentru treaba de azi.

— Care treabă?

— Păi, n-ai ajutat să se încarce patru camioane?

— Ba da.

— Păi, asta-i partea noastră. De fiecare dată când vine un camion trebuie încărcat repede, ca să plece.

— Îhî.

— Dacă vine vreun inspector de la fabrică, tu nu ştii nimic, n-ai văzut niciun camion pe-aici.

— Noi doar încărcăm paleţii şi motostivuitorul.

— Exact.

— Îhî.

Cincizeci de peso pe zi era ceva. În fiecare zi veneau trei, patru, camioane. Bărbatul accidentat nu mai apăru. Ceilalţi se înmuiară puţin. Şi Magda se mai linişti când văzu că Rey venea în fiecare zi cu cincizeci de peso acasă. Nu-i mai făcea

scandal, ba chiar îi spăla hainele din când în când şi tot din când în când îi făcea ceva de mâncare. Ori fierbea cartofi dulci şi aguacate, ori orez alb şi o yuca ce rămânea mereu pe jumătate crudă.

Într-o după-amiază, când terminară programul, unul dintre negri se apropie de el.

— Bă, mulatrule, tu mereu te cari cum sună de ieşire. Treaba aici nu merge aşa. Trebuie să stai niţel cu tovarăşii.

— Îhî.

— Hai, vino cu noi.

— Ca să ce?

— Avem nişte beri reci jos, fratele meu.

Coborâră la subsol. În spatele motoarelor, ţineau ascuns un butoi cu gheaţă şi multe sticle de bere rece. Cei cinci hamali negri păreau boxeri la categoria grea. Trei dintre ei aveau nasul strivit. Altul, de pe obraz până pe gât, era însemnat cu o cicatrice uriaşă. Toţi erau plini de tatuaje. Nu era nevoie să vorbească. Era suficientă o privire sau pur şi simplu muţenia. La fiecare zece minute compresoarele, imense şi învechite, izbucneau într-un zgomot ce nu te lăsa nici să vorbeşti, nici să asculţi muzică. Puteai doar să bei. Compresoarele sfârâiau şi

scârţâiau câteva minute, iar apoi se opreau. Zece minute de muzică. Şi din nou începeau să ţiuie şi să vomite jeturi de aer rece prin tuburi. Băuseră deja câteva sticle. Fabrica fusese construită în 1921 şi totul rămăsese ca atunci: clădirea, compresoarele, tehnologia, mirosul de umezeală, mucegaiul, urina şi gândacii. La un moment dat, îşi făcură apariţia trei mulatre. Veneau de la linia de îmbuteliere direct la subsol. Îşi scoaseră şepcile şi măştile din pânză verde, zâmbiră, salutară şi începură să bea bere. Două erau cam veştejite şi cu dinţii stricaţi. Dar cea mai tânără arăta foarte bine. Un fund tare, sâni mici, subţire şi cu un chip acceptabil. Totul perfect. Băură încă ceva bere şi hai la dans. Ca la club. Cel mai tare, cel mai şmecher club! Ba pe muzică de la radio, ba pe ritm de compresor. Se lăsa noaptea. Aprinseră un bec ce împrăştia o lumină slabă, lividă. Compresoarele se puneau în mişcare, iar muzica nu se mai auzea. Dar mulatrele şi negrii continuau să danseze. Din inerţie. Dansau în ritmul sforăiturilor maşinăriilor vechi, distrându-se în acel subsol umed, ce puţea a mucegai şi a gândaci, plin de compresoare şi de ţevi, aproape neluminat,

dar cu bere din belşug. Bere rece. Foarte rece. Oh, da, ce frumoasă este viaţa! Cineva răsuci două ţigări de marijuana şi le trecură din mână în mână. Ah, excepţional! Grozavă iarba asta din Baracoa. Încă două ţigări. Trecură şi acestea din mână în mână. Şi bere. Multă bere. Mulatrele ameţite de bere şi iarbă. Încep să se dezbrace. Încetişor. Provocator. Fără grabă. Rămân în chiloţi. Toate trei. Rey rămase fascinat privindu-le pe tinere. Celelalte două născuseră şi aveau sânii şi burta fleşcăite. În schimb, fundurile lor erau perfecte. Tari şi bine făcute. Of! Brusc avu o erecţie incredibilă. Când privi în jur, cei cinci negri se masturbau încet, fără nicio grabă. Toţi erau beţi criţă. Excepţional! Ăştia sunt săriţi de pe fix! îşi scoase şi el animalul. Mulatrele continuau să danseze cu mişcări senzuale, uitându-se vrăjite la minunatele mădulare cafenii. Se apropiau să le mângâie. Îşi scoaseră chiloţii. Rămaseră complet goale. Negrii se dezlănţuiră. Doreau să-şi vâre cele cinci măciuci în cele trei găuri. Dar era evident că nu putea fi posibil. Ele totuşi voiau să-ncerce. Poate că totuşi era posibil. Rey privea, masturbându-se încet. Una dintre mulatre luă iniţiativa:

— Nu, vreau s-o văd, nu înăuntru, nu înăuntru. Slobozeşte-mi-o pe burtă. Între ţâţe.

Nu se mai puteau abţine. Era prea mult. Unul ejaculă din plin pe burta şi ţâţele celei care îl implorase. Ceilalţi explodară şi ei. Vai! Cât belşug de sămânţă! Cinci vrejuri împrăştiindu-şi seva peste trei pântece. Rey se stăpâni. Când ceilalţi terminară, Rey se ridică, frecându-şi-o frenetic. Compresoarele scârţâiau şi ţiuiau. Nimic altceva nu se putea auzi. Rey le făcu un semn să se aşeze una lângă alta. El îşi ţinea ochii abia întredeschişi, ele la fel. Orgia sămânţei. Femeile îşi ungeau pântecele cu sperma ce şi-roia pe trupurile lor. Iar atunci Rey slobozi şuvoiul. Le împroşcă. În jeturi, ca o mitralieră. Vârtos. Intens. Vai, ce bine! Toţi oftară din rărunchi. Se închiseră la pantaloni. Mulatrele, satisfăcute, se îmbrăcară. Râdeau cu toţii. Şi se apucară din nou de băut. Berea era rece ca gheaţa. Gustoasă. Delicioasă.

O beţie spectaculoasă. Mulatrele plecară, însoţite de doi dintre bărbaţi. Rey împreună cu ceilalţi trei rămaseră acolo. Până la sfârşit. Căutară pe fundul butoiului.

Găsiră câteva sticle. Şi băură. Când epuizarea îi copleşi, se întinseră acolo să doarmă. În zori, unul reuşi să se trezească, îi sculă şi pe ceilalţi, urcară scara şi se întoarseră la lucru. Întârziaseră o jumătate de oră. Banda de îmbuteliere era blocată. Toată lumea aştepta hamalii. Doi nu puteau să muncească cât şase. Directorul fabricii, scos din minţi, îi dădea ordine fără drept de apel bătrânului grăsan. Mahmuri, se apucară de lucru fără niciun chef. Sosi un camion, dar nu putură să-l încarce. Bătrânul grăsan, speriat, îi spuse şoferului să dispară cât mai repede, fără marfă. Directorul se fâţâia pe-acolo, dând ordine. Întrebă ce rost avea acolo acel Camion. Îi spuseră o minciună, şi el o crezu. Perfect. Banda de îmbuteliere începu să funcţioneze cu mai multă viteză. Excelent. Directorul plecă. La prânz, în timp ce mânca orez cu jumări, bătrânul grăsan veni la el. Efectele beţiei şi lipsa de somn îl făceau să nu se poată ţină pe picioare. Şi, în plus, o durere teribilă de cap.

— Rey, ce s-a-ntâmplat aseară la subsol?

— Nimic.

— Cum adică nimic?

— Nimic.

— Rey, eu ştiu ce s-a întâmplat. Directorul mi-a zis să vă concediez pe toţi chiar azi. Rey, gândeşte-te bine. Eu nu vreau să dau afară pe nimeni. Dar nu-i permis să începeţi lucru la opt şi jumătate, beţi.

— Nu eram beţi.

— Ba eraţi beţi. Nu pot să lucrez cu oameni care să-mi aducă pagube. N-o să vă dau afară, dar să nu se mai repete. De acord?

— De acord. -

— Puteţi să beţi cât vreţi. Aici, toţi bem pe săturate. Toată ziua o ţinem într-o băutură. Dar un bărbat trebuie să ştie să bea. Nu să meargă-n patru labe. De acord?

— De acord.

După amiază, Rey munci iară spor. Negrii boxeri îşi reveniseră şi aruncau lăzile cu sticle, de parcă ar fi fost ghemotoace de hârtie. Rey părea un şoarece opărit. În fine, se auzi soneria. Cinci după-amiaza. Rey ieşi pe poarta principală, odată cu mulţimea de muncitori. Bărbaţii vorbeau despre baseball: „Omar Linares trebuia să fie prezent. Nu, nu, nu. De fiecare dată sunt tot ăia. Da, dar ăsta e tare“. Rey nu văzuse-n viaţa lui un meci de baseball. Poate că-ntr-

una din serile următoare se va duce pe Stadionul Latinoamerican. N-ar fi o idee rea. Oare avea să priceapă ceva? De fapt, nu-l interesa, dar cine ştie? Bine, of, nu-şi dorea decât să doarmă puţin. Cineva îl luă de mână. Mulatra aceea frumuşică mergea alături de el, zâmbindu-i.

— Ce faci azi? Nu-i bairam la subsol? Ha, ha, ha!

— Mă duc să mă culc. Sunt mort de oboseală după cheful de azi noapte.

— Hai, mă, ce mă-sa eşti aşa bleg?

— Păi, tu ai plecat, dar noi am stat până la sfârşit.

— Câte beri ai tras?

— Trei `jdemii.

— Plus iarba.

— Îhî.

— Cum te cheamă?

— Rey. Şi pe tine?

— Yunisleidi.

— Bine, Yuni, ne vedem mâine.

— Nu, nu mâine. Hai cu mine, să vezi cum îţi revii.

— Dragă, pe bune că-mi place de tine, dar...

— Mare zăpăcit mai eşti. Ştii unde vreau să te duc?

— Nu.

— Păi atunci de ce zici că nu? Hai.

Luară autobuzul din staţia La Polar. Reuşiră să urce, dând din coate. Coborâră în parcul La Fraternidad. Tot drumul, Yunisleidi stătu lipită de Rey, sărutându-l şi pipăindu-l. Ah. Ce bine! De ce te-oi plânge tu, Reynaldito? Stai lângă o mulatră clasa întâi şi te mai plângi?

Yunisleidi avea o cameră închiriată pe strada Monte, la etajul trei. O odaie mică, dar răcoroasă, cu un balcon ce dădea la stradă şi o baie modestă. Robinet şi un aragaz cu kerosen. Totul foarte curat. Rey îşi dădu seama că nu era havaneză. Vorbea cu un accent simpatic.

— De unde eşti?

— Din Las Tunas.

— Aha.

— Am închiriat camera asta cu fratele meu, dar el se ţine de-ale lui şi nu m-ajută cu nimic. Uneori, trec zile-ntregi fără să-l văd. Tu eşti havanez?

— Îhî.

— Havanez, havanez?

— Îhî, îhî.

— Şi-ai buletin de Havana?

— Tu eşti poliţistă sau ce mă-ta vrei?

— Dragă, dacă şi tu eşti de la ţară ca şi mine, nu pot să mă-ncurc cu tine. Mi-e greu şi singură.

— Eu sunt havanez get-beget.

— Slavă Domnului! Fiindcă în Havana nimeni nu-i din Havana.

— Şi ce vrei?

— Trebuie să las dracu fabrica aia. Dă-mi o mână de ajutor, noaptea...

— La ce?

— Cu poliţia. Mă au în vizor. Şi doar de-o lună sunt aici. Dacă m-aşez pe Malecón, în faţă la Riviera sau oriunde în altă parte, sar pe mine să mă frece la cap. Ba că simt curvă, ba că nu ştiu ce... Am deja trei somaţii şi sunt gata să mă trimită pachet acasă.

— Fată, ce dracu' zici acolo... Ce mă-ta vrei?

Yunisleidi îl cuprinse-n braţe, îl sărută, îl dezbrăcă, îl împinse pe pat, se uită cu admiraţie la minunatele lui perle ce-i împodobeau vârful mădularului, începu să-l sugă, să-l lingă, să-l muşte şi să urle de plăcere din pricina acelor podoabe ieşite din comun. Şi-o băga şi şi-o scotea singură, se lăsa penetrată prin toate găurile posibile. Genial. Pur şi simplu genial. Se dăruia,

vorba cântecului, cu tot sufletul şi din toată inima. Şi-i striga:

— Vai, mă faci să mă-ndrăgostesc de tine! Fute-mă în fiecare zi! Eşti nebun! Eşti nebun! Ah, perloaiele astea mă-nnebunesc, mă termină, bagă-mi-o, ha, hai, bagă-mi-o, mai tare, mai tare, mai tare, până la os!

O adevărată nebunie. Yunisleidi era veselă, vorbăreaţă şi tandră. Avea un băieţel de trei ani, în Las Tunas. Îl creşteau bunicii. Ea le trimitea bani. Ah, şi mai era ceva. Nu putea să nu i-o spună. Îi vorbi despre fratele ei:

— Am venit amândoi la Havana pentru că acasă muream de foame. Am venit să răzbatem aici. El e poponar, pe bani. E un aiurit. Nu ştiu cum de poate. Rey, frate-meu a venit într-o seară cu un homosexual bătrân, nu ştiu de unde l-a scos, nu înţelegeam, că vorbea altă limbă. Frate-meu pricepea ce spune. El zice că l-a agăţat la Nacional. Moşul avea bani. I-a tras-o două ore, în şir. Eu nu ştiu cum de poate. Bleah... are stomac, nu glumă!

— Hai, nu mai face pe nebuna. Şi tu te fuţi cu toată lumea.

— Nu e acelaşi lucru. Eu desfac picioarele şi închid ochii. Dar un bărbat trebuie să...

Bine, e-adevărat că moşul i-a dat o sută de dolari.

— O sută?

— Voia să-i dea cincizeci, dar frate-meu i-a mai stors cincizeci. Dacă babalâcul nu scotea banii, Carlos îl rupea în bătaie. Toţi fraţii mei sunt la fel. Agresivi şi mitocani...

— Câţi fraţi ai?

— Nouă. Eu sunt singura fată. Carlos e cel mai civilizat dintre toţi. Are şcoală, ştie să vorbească...

— Yuni, nu mai vorbi atâta că mă ameţeşti. Mai bine pune muzică.

Yunisleidi dădu drumul la radio. Salsa. Salsa la maximum. Îşi puse ceva pe ea: un şort minuscul şi un top la fel. I se vedeau sfârcurile şi o bucăţică din fese. Grozavă mulatră! Plecă să cumpere rom şi ţigări. Se întoarse şi cu un trabuc pentru Rey:

— Mor după bărbaţii care fumează trabucuri. Aprinde-ţi-l şi ia o duşcă de rom. Îmi place să te văd aşa, mascul feroce. Aş vrea să fiu muierea ta şi să mă regulezi de zece ori pe zi. Ce-ar fi să fiu curva ta? Să muncesc pentru tine, iubi? Şi să te ţin în puf ca pe un rege?

— Ştii cum mi se zice?

— Cum?

— Regele Havanei.

— Vezi, ţi-am zis eu. Dar tu o să fii regele meu. Regele meu personal. Ai o sulă de aur. Tu eşti viaţa mea. M-am prins de tine ca o căţea în călduri. Zăpăcitule!

— Bine, Yuni, bine. Hai, mai taci, nu mai mânca rahat. Lasă-mă s-ascult muzică.

— Vrei să-ţi fac ceva de mâncare? Am pâine şi ouă. Şi hai să-ţi spăl hainele. Vreau să te văd mereu curat şi parfumat.

Îl îmbrăţişă şi-l sărută din nou:

— Şi când o s-avem bani, o să-ţi cumpăr un lănţişor de aur, un ghiul şi un ceas. Şi haine. O să vezi tu cum o să te ţin ca pe un rege.

— Yuni, mai taci dracu'! Spui numai tâmpenii. Prea eşti mieroasă.

— Şi ce e rău în asta? E rău să fiu mieroasă cu bărbatul meu iubit?

— Îhî.

Yunisleidi prăji ouă. Îi spălă hainele. Făcu curăţenie lună. Călcă rufe. Îşi făcu baie. Îşi vopsi unghiile cu ojă. Se învârtea fără să se oprească de parcă era un titirez, îi plăcea să aibă un bărbat lângă ea şi să se joace de-a mama şi tata. Fredona veselă, veşnic zâmbitoare, în ritmul muzicii salsa ce răsuna de la radio. Uite că poţi să fii fericit

şi cu puţin. Creierul la ralanti, doar câteva turaţii pe minut. Viaţă, nu glumă! Yunisleidi se învârtea pe lângă Rey, ca un fluture de noapte atras de lumină.

— Baia e gata. Du-te să-ţi faci baie. Iei ceva de îmbrăcat de la Carlos şi plecăm.

— Unde?

— Ne ducem pe Malecón, pe-acolo, pe la hoteluri. Hai, că nu putem să pierdem timpul. Trebuie să te zbaţi ca să faci rost de bani. Hai, spală-te.

— Şi chiar trebuie să mă spăl?

— Bineînţeles. Eşti transpirat şi de la muncă, şi c-am făcut sex. Of, dragă, voi, havanezii, nu prea vă spălaţi... în Las Tunas...

— Noi, în Havana, n-avem apă.

— Păi cum aşa, că uite, aici e apă.

— Norocu' tău! Eu n-am trăit niciodată într-un loc unde să urce apa.

— Bine, hai, spală-te. Eu în Las Tunas mă spălam de două-trei ori pe zi...

— Bine, bine, mai tacă-ţi dracu' fleanca aia. Mă duc să mă spăl.

Rey intră în baia minusculă. Yuni îi dădu un prosop şi haine curate. În momentul acela, cineva bătu la uşă. Era Carlos, un perfect exemplar de masculinitate

orientală: înalt, musculos, puternic, cu voce aspră, păr negru cârlionţat, mandibulă pătratată, mâini uriaşe şi un piept *păros* pe care strălucea un lanţ gros din aur cu Sfânta Barbara pe medalion. Nu venea singur. Îl însoţea un foarte tânăr matelot, alb, înalt şi slab. Matroz pe un vapor ancorat în port. Vorbea stâlcit spaniola, iar când o văzu pe Yunisleidi îmbrăcată atât de sumar, mai bine zis dezbrăcată, i se aprinseră ochii. Erau bine chercheliţi şi, de cum intrară, îşi puseră câte-un pahar de rom. Carlos nici măcar nu-l băgă în seamă pe Rey. Îl ignoră complet. Rey nu scoase nicio vorbă. Rămase într-un colţ, aşteptând. Marinarul, Carlos şi Yuni vorbeau prin semne pe balcon, râdeau, trăgeau la măsea, pahar după pahar. După doar câteva minute, Carlos îl întrebă pe matelot:

— Îţi place?

— Da.

— Culcă-te cu ea. Pat. Aici. Tu cu ea...

— *How much?* Cât face?

— Vedem noi după aia. Ai bani?

— Ce?

— Bani. Verzişori, dolari. Dollars. Ai?

— Oh, yes. Oh, da.

— Hai, Yuni. Şo pe el! Fă-l praf, că de restul mă ocup eu. Şi ăsta cine-i?

— Carlos, lasă-l în pace pe Rey, e bărbatul meu.

— Păi, tu în fiecare zi ai alt bărbat... Hai, treci la treabă.

— Ieşiţi o clipă. Vă chem eu.

În timp ce le dădea instrucţiuni celor doi bărbaţi, Yuni îl dezbrăca pe marinar.

— Cu pămpălăul ăsta termin în două minute. Duceţi-vă la bar şi beţi un rom.

— Fă, Yuni, te dai cam şmecheră, fa. Să nu mă faci să-ţi trag un pumn în faţă. Fă, tu pe mine mă chemi să-i iau banii. Ţi-e clar?

— Da, frate, da. Hai, mişcarea.

Rey şi Carlos ieşiră din casă. Căzură de acord să cumpere o sticlă de rom şi să se aşeze pe bordură ca să bea liniştiţi, sub balcon. După câteva înghiţituri, erau deja prieteni la cataramă. Carlos luă iniţiativa:

— N-o lua în serios pe Yuni! Aşa este ea de mică. Se îndrăgosteşte şi se dezîndrăgosteşte în fiecare zi. La opt ani, i-a căzut cu tronc un vecin de-al nostru, de-acolo din sat de la noi. Un bărbat de aproape cincizeci de ani. A fost groaznic, fiindcă tipul ăla voia ca mama şi tata să i-o

dea ca să o crească el şi dup-aia să se însoare cu ea.

— Mamă, nene, la opt ani!

— Yuni mereu a fost mai fierbinte ca un reşou. În fine, tata n-a vrut, dar oricum ea a făcut ce-a vrut şi-a plecat cu tipul ăla şi-a trăit cu el doi ani. A abandonat şcoala. Toată ziulica în casă cu vecinul.

— Dar

— Ai dreptate, aici, la Havana, chestia asta nu se poartă. Dar în est e altceva. E ceva normal. Mama s-a combinat cu tata la zece ani. Ea avea zece ani şi tata treizeci. Şi-au avut nouă copii. Şi uite-i bine mersi. Beau rom de sparg şi pufăie iarbă. Ha, ha, ha! Tu ai fost vreodată-n est?

— Nu.

— Ah.

În mai puţin de jumătate de oră, goliră sticla. S-au pilit. Carlos oftă.

— Bă, havanezule, hai sus. Prea întârzie mult Yuni. Pentru ea, asta era o bagatelă. Hai, să vedem ce-o face.

Împleticindu-se, urcară scara. Bătură la uşă. Yuni le deschise. Amândoi dezbrăcaţi. Marinarul beat, întins pe pat. Yuni se acoperi cu un cearşaf şi îi şopti lui Carlos:

— Nu i se scoală. N-am putut să facem nimic.

— Păi, atunci să scoată banii şi să se care. Lasă că-i scot eu beţia din cap.

Zis şi făcut. Carlos era un tip vulcanic şi brutal. Nu ştia să se poarte altfel. Îi ieşeau flăcări din priviri. Se îndreptă spre pat, îl înşfăcă pe băiat de umeri şi îl zgâlţâi:

— Bă, trebuie să-mi dai cincizeci de dolari. Plăteşte, îmbracă-te şi cară-te.

— Ce?

— Cincizeci de dolari. Dollars. Cincizeci. Dă-mi-i şi cară-te.

— Ce?

Tânărul, cu ochii întredeschişi, încerca să priceapă de ce îl tot zgâlţâia. În cele din urmă, pricepu:

— Eu, nu. Sex nimic. Eu, nu.

— Scoate banii. Cincizeci. Dollars. Hai, bă, nu mă face să mă enervez. Scoate banii.

— Sex nimic. Rien de sex. Nothing, nothing.

— Cincizeci, cincizeci dollars.

— No money, rien de sex, niente, niente.

Încercă să se ridice şi să se îmbrace. Carlos cu o mână îl ţintui de saltea. Apucă hainele marinarului, împleticindu-se. Era beat. Găsi portofelul: şapte dolari, ceva

mărunţiş şi două prezervative. Azvârli totul pe jos:

— Ăsta şi-a bătut joc de mine. A încurcat-o!

Sări pe marinar şi-ncepu să-l burduşească:

— Bă, nenorocitule, scoate cincizeci de dolari sau te sparg. Nu vezi că eşti un căcat cu ochi ca să te joci cu mine?

Marinarul reacţionă şi-i făcu semn să aştepte o clipă. Se ridică, ameţit, fără să-şi poată menţine echilibrul, îşi luă hainele de pe jos, iar din buzunarul cămăşii, scoase un briceag. Îl desfăcu şi încercă să-l atace pe Carlos. Era comic. Un tip slab, alb ca hârtia, firav, gol puşcă, să încerce să atace cu un briceguţ pe namila aia troglodită. Totul se întâmplă în câteva secunde. Carlos îi pocni un pumn care-l proiectă pe băiat direct în pat şi-l făcu să scape cuţitul. Gorila nu-i dădu timp de reacţie. Scos din minţi, se repezi asupra lui, îl înfăşură în cearşaf, îl luă în braţe de parcă ar fi fost vată de zahăr şi-l aruncă peste balcon, direct în stradă.

Yunisleidi şi Rey rămaseră trăsniți. Yuni reuşi să îngaime:

— Vai, Carlos, ce-ai făcut?

— Păi ce, să-l las pe căcatul ăsta să-şi bată joc de mine?

— Carlos, l-ai omorât!

— Crezi?

— Cum, adică, dacă cred? Carlos, l-ai omorât! Trebuie s-o ştergem de-aici. Acum!

Yunisleidi se îmbrăcă într-o clipă, îşi luă geanta şi începu să dea ordine. Ieşiră pe hol. La capătul lui se găsea o fereastră. Ieşiră pe-acolo şi, dintr-un salt, ajunseră pe terasa clădirii alăturate. O luară la fugă. Săriră peste o balustradă şi căzură pe terasa plină de moloz a unui bloc în ruină. Coborâră pe o scară hodorogită. Ajunseră în stradă. La doar douăzeci de metri de marinarul făcut zob pe trotuarul lat al străzii Monte. În jurul lui se strânsese multă lume. Nu putură să-l vadă. O mulţime de curioşi se apropia. Cu pas grăbit se îndreptau spre gară. Erau foarte speriaţi şi frica le ştersese orice urmă de beţie. Un tren pleca spre Guantanamo peste două ore. Carlos nu stătu pe gânduri:

— Yuni, ne întoarcem acasă.

— Nu. Eu şi cu Rey plecăm spre Varadero. Du-te tu acasă să te limpezeşti. Să nu cumva să mai pui piciorul în Havana, cel puţin un an.

Yunisleidi căută în geantă şi-i dădu nişte bani. Se sărutară pe obraz ca doi fraţi iubitori şi buni.

— Ai grijă de tine, Carlos. Nu te mai băga-n belele.

— Şi tu la fel, vezi ce faci. Havanezule, ai grijă de fată.

— Îhî.

Yunisleidi şi Rey stătură toată noaptea ascunşi, ghemuiţi într-un bloc dărâmat din apropierea gării. Dimineaţă, căutară să ia ceva ca s-ajungă la Varadero. Nimic. În zona plajei pot intra doar taxiurile de stat, foarte scumpe.

— Pe voi nu vă lasă acolo - le spuse un taximetrist.

— De ce?

— Trebuie să vă las pe pod şi de-acolo nu vă mai lasă să treceţi. În fine, nu vreau să zic că arătaţi ca unii care se prostituează, dar... ştiţi voi...

În cele din urmă, reuşiră să ajungă în Matanzas. Yunisleidi căzu la înţelegere cu un camionagiu. Ea se urcă în faţă, în cabină. Rey, în spate. Camionul transporta nisip. În cabină se auzi ceva de câteva ori. Camionul se opri pe marginea şoselei şi se

auzea cum şoferul gâfâie. „Mai bine nici nu mă uit să văd ce e“, se gândi el, enervat fiindcă-i intrase nisip până şi-n fund. În Matanzas, tipul acela îi duse la un prieten de-al lui, şofer pe o betonieră. Le ceru zece dolari. Yuni îi dădu cinci. E bine şi cinci. Se ascunseră în cuva betonierei Fireşte, înăuntru erau resturi de ciment uscat şi nisip. Deloc comod. Camionul se opri pe podul mobil. Poliţie. Control. Perfect. Nimănui nu-i trecu prin cap să se uite în cuvă. Îşi continuară drumul. Şoferul îi lăsă pe strada Patruzeci şi doi îşi primi cei cinci dolari şi adio şi n-am cuvinte.

Lui Rey locul acela i se păru frumos. Cel puţin se afla lângă mare şi nu era multă lume. Yunisleidi o porni hotărâtă spre una dintre casele din apropiere.

— Yuni, tu ai mai fost aici?

— Bineînţeles, Rey, dar mereu mă prinde poliţia.

— Şi-ţi dau drumul?

— De trei ori mi-au dat drumul. Dar mi-au trimis înştiinţări şi mă tot bat la cap. Asta ar fi a patra oară. Dacă pun mâna pe mine, mă bagă la zdup.

— Şi ce-o să faci?

— Nu mai pune atâtea întrebări.

Intrară în casa unei negrese voinice, cu aspect de matroană trecută prin viaţă.

— Scumpa mea, tu ştii c-aici nu intră decât fete. Nu pot să-i închiriez unui bărbat.

— Păi, şi eu ce să fac? E bărbatul meu. Să-l las în stradă?

— Fata mea, normal e ca bărbaţii să stea acasă cu copiii. Curvele nu se lasă ţinute sub papuc, ha, ha, ha!

Gluma aia li se păru nesărată. În cele din urmă, conveniră că pentru trei dolari pe zi Yuni putea să doarmă într-un pat, într-o cameră mare cu nouă paturi şi respectiv nouă fete. Rey urma să doarmă pe un pat pliant, pus pe un hol, undeva în partea din spate a casei. Yuni făcu socoteala. Avea suficienţi bani pentru zece zile. Dar trebuia să plătească în fiecare zi, nu în avans. De acord. Se odihniră puţin. Când bătu de zece ieşiră din casă. Dădură o raită pe Avenida Primera, prin preajma hotelurilor. Yunisleidi îşi făcuse baie. Colegele ei îi dăduseră cu împrumut parfum, farduri şi o bluză transparentă. Era apetisantă şi delicioasă ca o bomboană de ciocolată. Rey, ca de obicei, cu aspectul lui nespălat şi cu ochii speriaţi, larg deschişi. Nu le ieşi nimic. La unu noaptea, epuizaţi, se duseră pe

şoseaua Mar del Sur. Lună plină şi briză plăcută. Câţiva nori întunecaţi alunecau înspre sud-est. Noapte albastră. Marea, întunecată, liniştită şi nemărginită, argintată de luna mângâiată de ape. Tăcere absolută, miros de salitră şi iod, de moluşte şi alge. Se îndreptară spre malul mării. Stabilopozii uriaşi ai digului semănau cu nişte păpuşi gigantice. Pe unul dintre ei se odihneau zece-doisprezece pescăruşi albi. Păreau să doarmă. Nici nu se clintiră la apropierea lor. În depărtare, flăcările portocalii, născute de gazul exploatărilor petrolifere, aduceau un plus de lumină şi invitau la visare. Un vapor abia luminat ieşea trândav din portul Cárdenas. Se aşezară pe ţărm, tăcuţi, ca să privească acel tablou ciudat, cu tuşeuri strălucitoare. Din când în când, câte o maşină trecea în viteză pe şosea şi apoi ţărmul era din nou izbit de tăcere şi de şoaptele valurilor. Rămaseră un timp tăcuţi. Rey sparse liniştea:

— Ce pizda mamii mele caut eu aici?

— Tu? Păi, eşti bărbatul meu şi trebuie să ai grijă de mine.

— Cred că de mine ar trebui să aibă grijă cineva.

Un banc de sardine pătă ţărmul. Săreau pe luciul apei. Mici fire străvezii vibrau aduse de valuri. Tuburi argintii în mişcare, mii de tubuleţe strălucitoare, care aproape că se lăsau atinse. Un nor compact şi negru acoperi luna pentru o clipă. Totul se întunecă dintr-odată, iar sardinele speriate, poate, dispărură în adâncuri. Norul se risipi şi totul deveni din nou de un albastru intens şi clar.

— Rey, de ce nu te-ai spălat şi schimbat în după-amiaza asta?

— Nu-mi place să mă spăl, n-am nici haine şi nici să mă bată cineva la cap cu prostiile astea nu-mi place. Fac ce mi se scoală.

— Astea nu-s prostii, iubitule. În afacerea asta, trebuie să fii curat şi prezentabil, scumpule.

— Bine, bine.

— Bine, bine, nu! Dacă apare vreo străină şi-i cazi cu tronc, gata, ţi-ai scos banii. Cincizeci-o sută de verzişori. Şi, dacă ai noroc, se combină cu tine şi te ia cu ea. Atunci, chiar că ţi-ai scos banii de-adevăratelea.

— Nu mai visa aiurea. N-am chef de chestii din astea.

— Şi de ce ai tu chef, iubitule? Ai chef să-ţi fie foame şi să fii un nenorocit, fără niciun ban în buzunar?

— Toată viaţa am fost vai de capul meu, Yuni. Nu încerca să-mi schimbi tu soarta.

— Bine, treaba ta. Mâine mă duc să mă întâlnesc cu un prieten de-al meu, coregraf, de la hotelul Galápagos. Dacă intru ca balerină la cabaretul hotelului, nu mă mai scoate nimeni din Varadero, până ce nu găsesc un străin care să se însoare cu mine şi să mă ducă undeva să trăiesc bine.

— Îhî.

— Rey, nu-mi place să te văd aşa trist. Mâine trebuie să te speli şi-am să-ţi cumpăr haine noi. Măcar un şort, un tricou şi nişte şlapi. Aşa că hai, râzi, fii fericit.

— Nu ştiu ce dracu' fac eu aici cu tine. Nici măcar nu l-am atins pe marinarul ăla. Beleaua asta nu mă priveşte.

— Vai, Rey, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai pomeni de asta. Uită de marinarul ăla. Şi ce bine trăiam eu în cămăruţa aia. Iar cu tine mi-ar fi mers şi mai bine.

— Păi, frate-tău ăla...

— Frate-meu e un nenorocit. O duce bine două zile şi, după aia, şase luni e ca vai de mama lui. N-are pe unde să scoată cămaşa.

Să vedem dacă acum îi vine mintea la cap şi se bagă şi el pe plantaţie la cules de cafea, cel puţin un an, până ce s-or limpezi lucrurile.

O porniră din loc, îmbrăţişaţi, sărutându-se, fericiţi de-a fi împreună. Ajunseră acasă, adică acolo unde se găzduiau. Yunisleidi intră în camera fetelor şi se culcă. Rey îşi desfăcu patul pliant, îl puse pe hol, în locul pe care i-l arătase bătrâna matroană şi adormi în câteva secunde ca un bolovan.

În ziua următoare, se trezi în jurul prânzului. Yuni plecase deja. O aşteptă toată ziua. Nici urmă de ea. Se înnoptă. Pe la unsprezece noaptea nu mai putea să îndure foamea. Bătrâna matroană îl văzu cum stătea pe pat aşteptând şi se apropie de el:

— Dacă e să rămâi şi-n noaptea asta, trebuie să-mi plăteşti acum. Ăsta nu-i azil de la Crucea Roşie.

— Yuni vine imediat. Ea vă dă banii.

— Nu. Îmi dai un dolar jumate, acum. N-ai bani?

— Nu.

— O ştiu eu pe fata asta cum e. Mereu face la fel. Dispare ca din senin.

— Avea o treabă de făcut...

— Aşteapt-o în stradă. Când se întoarce, puteţi să plătiţi şi să intraţi.

Rey nu răspunse. Se aşează pe trotuar. Nu avea niciun ban în buzunar. Ca întotdeauna. Nimic nou. Se gândi: ¿Şi aici cu turiştii ăştia aşa ciudaţi, nici măcar nu pot să cerşesc, măcar de-aş fi avut o statuetă...“ Ca împins de un arc, se ridică şi se îndreptă spre hotelul Galápagos. Copleşitoare clădire. Opt etaje, totul luminat, elegant, grădini, fântâni, maşini de lux, portari cu veste roşii cu şnur auriu. Niciodată n-o s-ajungă să pătrundă într-un astfel de loc. Nu-şi putea imagina cu niciun chip cum ar putea arăta pe dinăuntru. Căută un loc unde să poată dormi. Găsi un colţişor în grădină, sub nişte migdali. Ţânţarii îl ciuruită. Mii de ţânţari, insecte de toate felurile se înfruptară din el. Dar nimic nu-l făcu să se trezească. Când deschise ochii, soarele era sus pe cer, arzător. Un grădinar stropea tufele de flori cu un frumos furtun în alb şi roşu. Până şi jetul de apă ce cădea în spirale era plăcut la vedere. Totul splendid. Îl salută. Grădinarul abia dacă-i aruncă o privire. Îşi vedea de-ale lui, îngrijind florile. Minunate. Cinci sute de flori imense pe o suprafaţă de mai puţin de un metru pătrat. „Îhî. Totul e posibil dacă

sunt bani“, se gândi Rey. Se ridică în picioare şi se apropie de el:

— Băi, frate, dă-mi puţină apă să mă spăl pe faţă.

— Tu ar trebui să te speli din cap până-n picioare. Cu săpun şi raşchetă. Cară-te, că sigur ai păduchi.

— Nu, nu. Nu am.

— Ha, ha, ha!

Rey îşi aruncă cu puţină apă pe faţă şi rămase în picioare, uitându-se cu atenţie la grădinar:

— Frate, oare aş găsi ceva de lucru p-aici?

— Tu?! Nu cred.

— De ce? Sunt vânjos. Am lucrat ca hamal şi ca...

— Da, dar aici ţi se cer multe la dosar. Asta e zona dolar.

— Ce-i aia?

— Zona dolar. Tu nu eşti de pe lumea asta?

— Ba cred că da.

— Crezi?

— Îhî.

— Aha.

— Şi ce trebuie să am la dosar?

— Bine, îţi zic: trebuie să fii licenţiat, membru de partid, să ai mai puţin de treizeci de ani şi să ştii o limbă străină.

— Mamă, nene!

— Luna trecută, au scos douăzeci de posturi la concurs şi s-au prezentat o mie trei sute de candidaţi. Şi toţi îndeplineau cerinţele obligatorii. Au venit din toată ţara.

— Ce fel de posturi?

— De toate. Eu sunt inginer constructor, cu şapte ani vechime. Şi vorbesc engleza şi franceza.

— Inginer şi lucrezi la grădină? Asta ar fi pentru mine.

— Nici vorbă! Tu n-ai nicio şansă aici. Hai, şterge-o, că ăştia aici nu te lasă nici să calci.

— Bine, plec, dar, bă, frate... Mi-e o foame de crăp.

— Nu, nu. Nu găseşti nimic pe-aici. Cară-te! Dacă te prind paznicii hotelului, te scot de-aici în pumni.

— Unde e gunoiul?

— Dacă te prind ăia că scormoneşti prin gunoi... în fine, treaba ta. Tomberoanele sunt acolo, dar ţine-ţi gura, tu n-ai aflat nimic de la mine. Treaba ta.

— Bă, frate, lasă-mă şi pe mine să trăiesc.

— Frate, pe mă-ta! Nu cumva să mai intri în vorbă cu mine!

Rey o luă spre containerele de gunoi, dar îşi aminti de ceva şi se întoarse:

— Auzi, iartă-mă că te întreb ceva.

— Vrei să nu mă mai baţi la cap?

— Tu ai văzut vreo mulatră oacheşă care lucrează ca balerină aici?

— Nu cunosc pe nimeni aici.

— O cheamă Yunisleidi.

— Nu-i ştiu pe cei care muncesc înăuntru. Treaba mea e aici, afară. Cară-te şi nu mă mai bate la cap.

Rey se îndreptă spre tomberoane. Încercă să deschidă unul, dar nu putu. Un tânăr îmbrăcat în alb se apropia cu o găleată plină cu gunoi, dar imediat ce-i ghici intenţiile, îl alungă:

— Marş, marş! Cauţi degeaba.

— Mi-e foame. Lasă-mă să caut ceva.

— Nu mai căuta aiurea. Cară-te! Dispari! Altfel chem paznicii.

Rey fu nevoit să bată în retragere. Grăbit. Câţiva paşi mai încolo, găsi o şapcă albă cu emblema DRYP scrisă cu verde. La fel ca şi steagul enorm ce flutura semeţ, în mijlocul grădinii, înălţat în vârful unui stâlp. El şi drapelul, singurii stăpâni ai acelui paradis.

„Of, ce frumoasă şapcă, Doamne! Ce baftă am azi!“, se gândi el, potrivindu-şi-o pe cap, mândru de a se simţi parte din acea lucrare minunată. Străbătu grădina. O luă înspre şosea. Îi veni o idee şi se întoarse către plajă. Poate că avea să găsească un turist care să-i dea ceva de pomană. Se apropie cu multă băgare de seamă, furişându-se printre tufişuri şi migdali, în dimineaţa aceea, toată lumea îl ameninţase. Era mai înţelept să procedeze cu tact. Se ascunse tiptil printre nişte cocotieri şi dune de nisip şi privi fascinat. În viaţa lui nu văzuse o plajă atât de frumoasă, cu apa verde ca smaraldul, liniştită şi strălucitoare. Peisaj tihnit. Câţiva turişti făceau plajă şi: „Mamă, nene, femeile astea sunt în ţâţele goale! Ce mişto0o! Ce ţâţe faine! Se vede că pe-aici nu-i picior de cubanez. Dac-ar veni nenorociţii ăia din centrul Havanei, şi-ar lua-o-n mână toată ziua“. Nu se lăsă hipnotizat de ţâţele europene. Îşi luă ochii de la ele şi-şi concentra privirea. Exact aşa cum credea: câţiva poliţişti în şort păzeau plaja. În realitate, avea chef să intre în apă. Pentru prima dată în viaţa lui, simţi nevoia să se scalde. Era un loc frumos, cum niciodată nu mai văzuse. „înapoi, Rey,

înapoi“ gândi. Şi plecă de-acolo pe nesimţite. Printre copaci se afla un mic bar-cafenea. Aici avu noroc. Se strecură prin spatele lui. Nu era nimeni. Deschise tomberoanele de gunoi şi, fără nicio dificultate, găsi din plin resturi proaspete de pizza şi sandvişuri, o bucată de salam puţin stricat, dar gustos şi săţios. Înfulecă repede tot ce găsi şi plecă liniştit, fără ca cineva să fi băgat de seamă. Fericit şi satisfăcut.

Se simţea bine după acel prânz şi se hotărî să rişte din nou. Îşi dorea să se bucure de priveliştea plajei şi de soare. Se strecură din nou, apropiindu-se tiptil printre migdali, cocotieri şi tufişuri. Se aşeză la umbră. Poliţiştii se aflau undeva departe. Nicio ţâţă prin preajmă. În schimb, plaja era incredibilă. Se sprijini de trunchiul unui copac şi dormi liniştit patru ore. Când se trezi, la numai doi metri de ascunzătoarea lui, se afla ceva tentant. Pe nisip se găsea un prosop imens, iar deasupra lui câteva haine, câteva perechi de tenişi, cutii de cremă, o sticlă de rom veritabil, pahare. Cam la şaizeci de metri, trei turişti se jucau în apă. Îl fulgeră un gând: „Să iau prosopul cu totul? Hainele şi tenişii? Romul?“ Stătu

la pândă câteva minute. Oamenii aceia se distrau în apă. Se apropie, târându-se pe nisip. Înşfacă hainele şi tenişii şi se întoarse în vizuina lui. Din nou la pândă. Nu-l văzuseră. Plecă de-acolo speriat puţin. Era o zonă foarte liniştită. Se dezbrăcă de hainele lui murdare şi zdrenţăroase şi îşi puse un pantalon scurt bej, o cămaşă înflorată foarte răcoroasă şi nişte tenişi bleumarin, ce păreau făcuţi pentru el. Totul de marcă. Dar e lucru ştiut: haina nu-l face pe om. În ciuda acelor haine noi şi deosebite, Rey continua să fie acelaşi mulatru mort de foame, slab, subnutrit, cu pielea de pe mâini şi picioare plină de bube cu puroi de la înţepăturile ţânţarilor şi ale celorlalte gângănii, cu părul încâlcit şi jegos, cu ochii cu urdori şi, mai ales, cu aceea expresie de frică şi singurătate întipărite pe chip, înspăimântat că putea să primească în orice moment un şut în fund.

Totuşi, Rey se simţea mai bine. Puţea a jeg, dar era bine îmbrăcat. Cel puţin de la distanţă nu părea un cerşetor, iar poliţiştii nu aveau să-l hăituiască atât de mult.

Se hotărî să mai facă o ultimă încercare ca s-o găsească pe Yunisleidi. Se duse până la pensiunea unde se găzduiseră. Bătrâna

matroană îl văzu bine îmbrăcat şi, zâmbitoare, îl măsură din cap până-n picioare. Încercă să fie amabilă:

— Yunisleidi nu s-a întors, dar dacă vrei, ţie pot să-ţi închiriez.

— N-am bani.

— Îmbrăcat aşa şi n-ai bani?

— Îhî.

Asfinţea. Şi era răcoare. Rey o porni înspre podul mobil. Îl traversă. Poliţiştii erau ocupaţi cu cineva care voia să intre. Pe el nici nu-l băgară-n seamă. Greu era să intri, îşi continuă drumul pe marginea canalului, lăsând în urmă paradisul Red Coach şi Oasis. Se înnoptă. Trecu şi de Carbonera, de câmpurile pline de agavă. Şi tot merse. Se ivi o lună plină şi totul deveni albastru. Pe coastă, spuma albă a talazurilor izbindu-se de recifuri, murmurul molcom al mării. Rey se opri de câteva ori să se odihnească. Cu mintea goală de gânduri. Nu avea la ce anume să se gândească. Nu simţea niciodată nevoia să gândească, să ia decizii, să-şi proiecteze viaţa într-o direcţie sau alta. Mergea. Păşea în răcoarea nopţii, pe iarbă, pe marginea şoselei, privind albastrul compact al nopţii şi al mării, liniştea nemărginirii. Şi tot

merse. Lăsă în urmă Camarioca, farul Maya, Canimar. Când zorii sfâşiau noaptea, ajunse în Matanzas. Nu ştia nimic despre acel oraş. Şi nici nu-i spunea nimic. Ar fi putut să îşi continue drumul şi să ajungă pe jos la Havana. Dar nu fu nevoit. Înainte de prânz, un camion îi luă pe cei câţiva care aşteptau pe bulevardul Tirry, din faţa unei vechi case boiereşti, ce purta o plăcuţă cu numărul optzeci şi unu. O doamnă blondă şi surâzătoare, după toate aparenţele răvăşită de iubire, se ivi de după obloanele franţuzeşti. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, dar totul fu purtat de acea trecătoare rază de lumină ce se naşte între două fiinţe care se mângâie cu privirea, care presimt un uşor tremur în câmpul lor magnetic şi apoi fiecare îşi continuă drumul său. Premoniţiile nu întotdeauna se îndeplinesc.

Rey se urcă în camion fără să întrebe nimic. Şoferul începu să strângă banii: zece peso până la Havana. Urcară încă patru persoane. Alte două. De ore-n şir nu mai trecuse niciun autobuz înspre Havana, spuse cineva gâfâind şi abia putând respira, fiindcă venise în fugă de la autogara din apropiere. Camionul nu avea permis pentru

transportul de persoane. De la autogară, un puhoi de oameni cu multe bagaje se apropia, alergând. Îşi făcură apariţia doi poliţişti. Şoferul coborî şi vorbi cu ei în şoaptă. Schimbară ceva între ei. Şoferul urcă din nou ca să ia banii. Rey încercă să-l fenteze, dar tipul acela îşi cunoştea meseria. Căzură la învoială. Rey rămase fără cămaşă. Două ore mai târziu, camionul intră prin Guanabacoa, ieşi prin Diez de Octubre şi, din când în când, oprea ca lumea să coboare. Puteau să încapă doar patruzeci de oameni, dar acolo se înghesuiau cel puţin două sute. „Slavă Domnului c-a apărut ăsta, noi am aşteptat zece ore în autogară“, repetă de peste douăzeci de ori o bătrână grasă ce se sufoca şi tot se certa cu ceilalţi ca să-i facă mai mult loc. Unul dintre ei îşi bătea joc de bătrână, spunându-i că nu aveau cum să-i facă loc şi că ar fi făcut mai bine să ia un taxi. Bătrâna cea grasă îi răspundea că ea nu mai era bună de dat din fund. „Aşa că trebuie să mă zbat ca şi tine în camionul ăsta. Ca nişte vite.“ Toţi râdeau de flecăreala grăsanei. Rey coborî în staţia Cuatro Caminos. Ah, totul murdar şi în ruină. Mizerie. Oameni îngălaţi şi gălăgioşi,

haimanale. Mulatrele proaspăt sosite din estul insulei, cu fundurile lor mari şi provocatoare, dispuse la orice pentru trei-patru peso. Minunat! Varadero era prea curat şi frumos, prea liniştit, mut. Nu părea Cuba. „Aici se simte farmecul acestei lumi, ăsta-i locul meu“, îşi zise. Regele Havanei din nou în împărăţia lui.

Era miezul zilei, iar târgul de mărfuri se afla în plină efervescenţă. Rey se învârti pe-acolo. Poate că cineva avea să-i dea o slujbă. În zona unde se vindeau animalele vii nu era prea multă mişcare. În schimb, multă forfotă în zona de desfacere a cărnii. Dar carnea se afla sub controlul câtorva mahări. Un tip gras, flegmatic, cu o burtă imensă şi un lanţ de aur la gât, privea atent de jur-împrejur. Cuţitele, mirosul de carne de porc, sângele, vânzătorii strigând în gura mare preţurile mărfurilor. Îi plăcea locul acela. Şi-ar fi dorit să taie carnea în bucăţi, să rupă oasele cu toporişca, să le crape capul porcilor şi să-şi vâre mâinile în măruntaiele lor calde, ca să le smulgă maţele. „Vai, cât de mult mi-ar plăcea să muncesc aici şi să omor trei, patru porci în fiecare zi. Să le fărâm creierii cu o bâtă şi să le sfâşii inima cu un cuţit mare, ha, ha,

ha! Apoi să-i fac bucăţi şi să privesc şuvoiul de sânge...“ Se trezi gândindu-se la toate acestea, în timp ce se îndrepta spre grăsanul cu lanţul de aur, aţintindu-l cu privirea. Voia să-l întrebe dacă avea ceva de lucru pentru el. Fără nicio îndoială, acela era şeful. Se apropie şi fu cât p-aci să deschidă gura ca să întrebe, dar îl intimidă energia pe care o transmitea acel bărbat. Era un tip înalt, voinic, cu burtă, îmbrăcat curat, cu ghiul, ceas, lanţ şi brăţară. Aur curat. Până şi dinţi de aur avea. Bărbatul controla totul în jurul său, mereu calm, zâmbind liniştit. Dar în acelaşi timp se ghicea că era un om periculos. Genul de persoană care ar fi putut săvârşi orice fără să simtă nicio emoţie. Iar lucrul acesta îl făcea să fie de temut. Nicio picătură de sânge sau transpiraţie nu-i păta cămaşa impecabil de albă şi nici pantalonii de un gri deschis. Alţii lucrau pentru el, transpirau, se certau, se umpleau de sânge şi osânză de porc. Şi li se citeau emoţiile pe chip. El doar strângea banii şi controla totul, zâmbind cinic şi rece. Rey se opri paralizat în faţa acelui domn. Nu îndrăzni nici măcar să se uite în ochii lui. Îşi coborî privirea în pământ şi trecu mai departe. Bărbatul acela

nu-l băgă în seamă. Era doar un păduche nefericit. Un cerşetor de rahat.

Rey se duse în spatele târgului. Zona aceea era mai mare. Se aflau acolo peste optzeci de tejghele cu legume. Toate aveau preţuri umflate. Lumea flămândă se fâțâia pe culoare, se interesa de preţuri, cumpăra foarte puţin sau nimic şi continua să se uite ba la una, ba la alta, minunându-se cât de mult costau. Câteodată, vreun bătrân spunea în şoaptă: „Ăştia devin milionari şi guvernul nu face nimic. E împotriva poporului. Totul e împotriva poporului.“ Nimeni nu-l băga în seamă. Unii dintre bătrâni încă mai aşteptau ca guvernul să rezolve din când în când câte ceva. Îi burduşiseră cu ideea asta şi o aveau deja impregnată in codul genetic.

Nici în zona cu legume nu avea nicio şansă să găsească ceva. Negrii anulau orice posibilitate de a stivui saci cu orez şi fasole, coşuri cu fructe, legiune şi alte bucate. De pe o tejghea fură două banane şi le mâncă. Era complicat. Toţi îşi păzeau bine marfa. Îi întrebă pe câţiva vânzători:

— Vă trebuie o mână de ajutor?

— Nu-mi trebuie decât să vând. Dă-te-n mă-ta cu mâna ta de ajutor!

Ieşi. Pe strada Matadero era plin de vânzători ambulanţi şi de câteva ghicitoare în cărţi, cu fuste largi şi lungi, care fumau. Stăteau rezemate de geamurile mari ce străjuiau piaţa. Una dintre ghicitoare, în momentul acela, nu avea clienţi. Cealaltă îi dădea în cărţi unei ţărănci şi fetei acesteia. Le povăţuia, le dădea leacuri, înşira rugăciuni, talismane, ierburi şi plante pentru alungat relele. Ţăranca, fata, băiatul şi soţul, toţi aveau probleme. Multe probleme. Un ciorchine de necazuri fiecare. „Totul se rezolvă. Totul se rezolvă. Spiritul zice că totul se poate rezolva“, repeta negresa şi din nou întindea cărţile şi iar apăreau probleme pentru care găsea alte remedii. Ţăranca, speriată, înfricoşată. Rey se uita cu atenţie. Şi asculta. „Îhî“, se gândi el. Doar atât: „Îhî, îhî“ Cealaltă ghicitoare îl strigă:

— Vino încoace. Stai jos.

— N-am bani.

— Ştiu că tu n-ai nici unde să pui capul. Dar cu tine îmi fac pomană. Stai jos, să-ţi zic două-trei rugăciuni ca să ţi se deschidă dramurile.

— Nu, nu.

— Duci legat de tine un spirit negru. Îl târâi după tine de când te-ai născut. Stai jos, că nu-ţi iau bani.

Rey trecu mai departe câţiva paşi. Îl înspăimântase ce auzise. Femeia continuă să vorbească, iar el putu să audă încă ceva:

— Nu ţi s-au făcut farmece. E un spirit negru care te trage după el.

Grăbi pasul, îndepărtându-se de acea negresă impunătoare, cu trabucul şi morţii ei.

„Ducă-se învârtindu-se“, îşi zise Rey şi se aşează la celălalt colţ al străzii. Doi bătrâni răpciugoşi, cu favoriţi lungi şi cu hainele zdrenţăroase şi împuţite, vindeau pastă de dinţi, lame de ras şi două pacheţele de cafea Se aşează lângă ei. Unul îl întrebă ceva, dar Rey nu-l auzi. Negresa aceea băgase spaima în el. „Duci legat de tine un spirit negru. Dă-o-n pizda mă-sii!“ Se ridică şi continuă să se fâţâie pe-acolo. Îi era foame. Întrebă şi pe alţi vânzători. Nimeni n-avea nevoie de ajutor. „Trebuie să fur nişte chifle cu omletă“, se gândi el. Privi în jur. Nu se zărea nici-un poliţist. Putea să înhaţe chiflele, să traverseze în fugă bulevardul, s-o zbughească spre gară şi s-o gonească în sus pe strada Monte. Nu mai

stătu pe gânduri. Se apropie de chioşc. Niciun client. Doar vânzătorul. Dar planul i se nărui, căci din pricina emoţiei îşi linse buzele. Când se aruncă asupra chiflelor cu omletă, vânzătorul, un mulatru decolorat, tânăr şi subţire, îl pândea deja şi, cum întinse mâna, îl şi înşfacă, strigând în gura mare: „Poliţia, poliţia!“ Rey se sperie teribil când se văzu prins în capcană, dar îşi luă inima în dinţi şi se luptă cu tipul acela, începu să lovească cu picioarele în tejghea că aproape dărâmă totul, vânzătorul îi dă drumul, iar el o rupe la fugă. Nu furase nimic. Deci nu era vinovat. Urcă pe Belascoaín. Primul gând fu să se ducă în cartierul Jesús María, ca s-o caute pe Magda. Era în jur de cinci după-amiaza. Intr-un bar mai mulţi bărbaţi beau rom şi fumau lipsiţi de orice griji, urmărind cu privirea femeile ce treceau pe trotuar: negre, mulatre, albe. Provocatoare, cu funduri apetisante, vesele, transpirate, cu buricul la vedere, cu bluze foarte scurte şi sexul scos în evidenţă de pantalonii din lycra. Desfrâul, dorinţa, senzualitatea, transpiraţia ce li se scurgea pe spate, mersul leneş şi unduit, priviri aţâţătoare. Acela era un loc privilegiat. Murdar,

dărâmat, ruinat, totul făcut praf, dar oamenii păreau invulnerabili. Trăiau şi-i mulţumeau lui Dumnezeu pentru fiecare răsărit de soare. Şi ştiau să se bucure. Printre dărâmături şi mizerie, ei totuşi ştiau să se bucure.

Oare ar fi bine s-o caute pe Magda? Era foarte devreme. Magda probabil că la ora aceea vindea alune. Îşi continuă drumul fără grabă, pe Belascoaín până pe Malecón. Din când în când, îi plăcea să privească spectacolul străzii. Acum foamea îl devora. Fără mâncare şi fără bani, trebuia să fie încă şi mai atent. Poate că îi cădea din cer ceva comestibil. Ajunse pe Malecón. Se aşează pe zid ca să se răcorească. Ca de obicei: era atât de hămesit, încât nici nu mai simţea foamea. Era foarte cald, chiar dacă asfinţitul incendia marea în nuanţe roşiatice, portocalii, gri, rozalii, albastre, violete, albe. Imaginea aceasta poate fi credibilă numai atunci când o ai dinaintea ochilor. Soarele se scurgea în mare şi culorile lui pictau cerul. Lui Rey, iară cămaşă, i se scurgea transpiraţia de la subsuoară pe spate până pe fund. Până şi testiculele îi erau umede de sudoare, tot corpul îi puţea îngrozitor. De zile întregi nu

se mai spălase. Se mirosi la subsuoară. Îi plăcea. Se mirosea de mai multe ori pe zi. Îl excita mirosul său. Avu o mică erecţie. Dar voia să facă pipi. Se aşează mai bine pe marginea zidului. Îşi scoase mădularul aproape ţeapăn şi slobozi urina înspre mare. O femeie ce-şi săruta iubitul îl privi fix, fermecată de acel minunat instrument. Rey se simţi privit şi-i plăcu. Se masturbă puţin. Îşi umezi cu salivă vârful penisului, ca să poată să alunece mai bine, apoi şi-l frecă puţin în onoarea admiratoarei sale. Bărbatul, care stătea cu spatele, nu-şi imagina ce se întâmpla. Ea îi cuprinse capul cu mâinile, îl sărută pe gât, în timp ce ochii îi ieşeau din orbite, privind flautul lui Rey. Se excitase simţindu-şi propriul miros, precum maimuţele şi alte multe animale, inclusiv omul. Iar acum avea o admiratoare entuziastă care-n orice moment ar fi fost în stare să-şi părăsească iubitul ca să se apropie de Rey şi să-l ajute cu multă generozitate să ajungă la climax. Dar foamea îl trezi pe Rey la realitate şi se gândi: „Dacă ejaculez acum, am să leşin. Nu-mi permit!“ îşi vârî instrumentul în pantaloni, îi aruncă o ultimă privire tinerei admiratoare şi o porni pe Malecón înspre

port. Se opri o clipă din mers şi sfredeli depărtarea cu privirea, în căutarea Magdei: staţia de autobuz la intersecţia San Lázaro cu Marqués González, uşa bisericii, spitalul, parcul Maceo. Se uita atent. Magda nu era acolo. Îşi dorea s-o vadă, să se culce cu ea, s-o sărute pe fund şi împreună să trăiască acele momente de sex nebun ce puteau să dureze chiar şi trei zile. Terminau abia atunci când îşi simţeau penisul şi vaginul arzându-le ca focul. Trebuiau să sfârşească, căci altminteri ar fi început să sângereze. „Pe unde o fi umblând nebuna aia? Cu cine o fi?“, se întrebă de câteva ori şi apoi şi-o şterse din minte. Îşi continuă drumul pe Malecón, două străzi mai jos. Nu ştia încotro se îndrepta. Flămând şi lefter. Din fericire şi nefericire, trăia numai clipa prezentă. Voit uita clipa din urmă şi nu se grăbea să se gândească la clipa următoare. Există oameni care trăiesc doar în prezent. Rey trăia minut cu minut. Doar momentul de faţă, atât cât ţine o respiraţie. Lucrul acela era obligatoriu ca să poată supravieţui şi, în acelaşi timp, îi anula orice posibilitate de a se proiecta într-o realitate pozitivă. Trăia asemeni apei bălţite, stătute,

infectate, ce se evaporă în mijlocul celei mai scârboase putreziciuni. Şi dispare.

Se aşează din nou pe zid. Asfinţitul aprindea orizontul. Cerul, apa, zidurile caselor, stâncile recifurilor de pe coastă şi muşchiul verde care le înfăşa, piatra de carieră a castelului El Morro, tot ce era scăldat de acea lumină se transforma în culori indescifrabile, auriu, roz, violet. Frumuseţea se pogora asupra lui. Prin amurg treceau femei, în jurul său palpita bucuria de a trăi, prin muzică, prin nemărginirea apelor şi prin aerul îmbelşugat în miresme. Viaţa pulsa. Iar el era străin de ea.

Totuşi, în clipa aceea, Rey se simţea bine. Nu ştia de ce. Nimeni nu-l învăţase cum să se înfrupte din frumos. Dar acela era un moment oportun. Privea marea tihnit şi dintr-odată, văzu ceva alb cum plutea aproape de el. Curenţii marini şi vântul din nord-est îl aduseseră spre ţărm. Era un cearşaf alb legat cu străşnicie şi pătat de sânge uscat. Conţinea ceva. Să fi fost un bebeluş mort? Oare o mamă l-a adus pe lume, l-a omorât şi apoi l-a aruncat în apă? Să fi fost o bucată din vreun trup măcelărit? Rey se uită în jur. Nu se afla nimeni pe-

aproape. Îl privi cu atenţie. Încercă să desluşească forma unui cap sau a unui braţ. Nu putea să conţină măruntaiele şi mizeria de la un porc sau de la un berbec. Nimeni nu aruncă un cearşaf. Fără îndoială că omorâseră pe cineva în pat, îl spintecaseră, iar în pânza aceea se aflau câteva bucăţi. Fu pe punctul de a coborî pe stânci ca să verifice. Pachetul se izbea de recifuri şi plutea pe deasupra valurilor liniştite. Era suficient să desfacă un nod ca să descopere conţinutul. Dar reacţionă la timp. Imediat ce l-ar fi deschis, lumea s-ar fi repezit să vadă. Suferind de aceeaşi curiozitate morbidă ca şi el, s-ar fi năpustit şi imediat hop şi poliţia. „Nu Mai bine să-l găsească altcineva. Eu n-am văzut nimic“, îşi spuse şi-şi continuă drumul pe Malecón înspre port. Pe trotuar, doi poliţişti se îndreptau spre el. Îl cuprinse groaza, gândindu-se că ar putea să-l găsească aproape de cearşaful acela plin cu răcituri din carne de om. O frică neîntemeiată, dar tot frică. Traversă bulevardul şi merse mai departe pe San Lázaro. Se înnopta. Ajunse în cartierul copilăriei lui. Între Belascoaín şi Galiano. Un bărbat plin de sânge, cu o rană la cap, mergea pe stradă. Nu pe trotuar. Omul

acela o luă pe Lealtad spre San Lázaro, o făcu la dreapta, îndreptându-se înspre cartierul La Habana Vieja. Era un alb foarte slab, cu trei tatuaje pe braţ. Un Christ, un cuţit din care picura sânge şi câteva cuvinte: *Mămica mea-i Lorensa.* Un tatuaj nereuşit. Purta doar un şort vechi, decolorat şi nişte şlapi foarte uzaţi. Părul lui des şi negru era îmbibat în sânge. Avea o cârpă neagră în mână, poate să fi fost o batistă, cu care-şi ştergea sângele ce-i şiroia de pe frunte în ochi. Era beat sau drogat. Intrase în şoc. Mergea ca un nebun, călca apăsat, dând din picioare necontrolat. Zâmbea uşor, deşi chipul îi era răvăşit. Corpul îi era plin de sânge, coagulat, din cap până-n picioare. Lumea se uita la el. Toţi îl priveau fără să comenteze nimic. Era clar că omul făcea un efort teribil ca să se poată ţine pe picioare. Adică în orice moment se putea prăbuşi în mijlocul străzii. Din când în când, îşi pierdea echilibrul, ba într-o parte, ba în cealaltă. Dar îşi revenea şi continua să meargă. Se uita tot timpul în urmă, ca şi cum cineva l-ar fi urmărit şi de aia grăbea şi mai mult pasul. Dispăru repede în josul străzii.

Se întunecase complet, iar lui Rey îi venea să facă pipi. Merse încă puţin. Privi înspre casa lui sau, mai degrabă, înspre ceea ce fusese casa lui. Îi era de ajuns câte nenorociri văzuse. Tatiana oarbă, Fredesbinda plângând. Nu. La colţul străzii Perseverancia intră într-un bloc de opt etaje. Urcă câteva trepte şi urină chiar acolo. Ştia acel loc de când era mic. Oamenii intrau să-şi facă nevoile, să se reguleze, să fumeze marijuana. Dacă scara aceea ar fi putut să vorbească, ar fi fost o adevărată enciclopedie. Odinioară, căci blocul era construit în 1927 fusese o clădire elegantă, cu scară de marmură albă, cu apartamente spaţioase şi confortabile. Pe vremea aceea, locuiau acolo doar intelectuali şi americani. Acum, din ce în ce mai dărăpănat, era doar un bun pisoar. Aproape că terminase stropind peretele cu jetul de pipi, când deodată apăru Eleni-ta handicapata. Şi pe ea o ştia încă de când era mic. Să fi fost doar cu vreo patru-cinci ani mai mare ca el. Cu privirea pierdută, gângăvea. Era o descreierată. Prostănaca tocmai cobora scările şi-l surprinse ruinând. Imediat întinse mâna ca să-i apuce sexul, în

timp ce se lipea de el şi-i spunea cu vocea ei nazală şi cu limba împleticindu-i-se:

— Bă, arg, arg, bă…

Rey o lăsă să-şi vadă de treaba ei, fiindcă avea nişte ţâţe tari, pe care le simţea lipite de braţul lui. Asta îl excită. Nu pierdu timpul. Îşi vârî mâna pe sub rochia largă şi subţire a Elenitei. Vai, ce de păr! îşi băgă degetul. Vai, ce umed! îşi mirosi degetul. Ah, ce-mi place! Mirosea delicat. Îmbietor. Elenita dădu repede peste dihania trezită brutal la viaţă. Şi îngenunche ca s-o lingă. În clipa aceea cineva urca primele trepte ale scării. Probabil că liftul era stricat. Când auzi paşii, Elenita îl apucă de mână şi începu să urce scara, târând după ea vânatul. Urcară până la etajul şase şi intrară într-un mic vestibul care cel puţin îi ferea de cei care urcau scara. Se aflau la doar un metru de uşa apartamentului în care locuia Elenita. Prin uşa întredeschisă, murdară şi care stătea să cadă, se auzea televizorul şi ieşea un miros puternic de găinaţ de pasăre. Prostănaca nu pierdu timpul. Îngenunche din nou şi reîncepu să lingă. Descoperi cele două perle din vârful membrului şi deveni şi mai înflăcărată. Şi-o introduse chiar ea. Avea un vagin primitor

şi foarte păros. Nişte ţâţe tari şi un fund straşnic. Era o prostănacă tandră, pupăcioasă. Ştia să se bucure de sex, să ofteze şi să suspine. Avu un orgasm chiar înainte de a se lăsa penetrată. Suspina şi ofta de parcă ar fi fost singuri în mijlocul câmpului. Bărbatul ei, şi el puţin redus mintal, pe jumătate idiot sau nebun, nu se ştie exact, privi prin uşa întredeschisă şi fu cât pe-aci să-i surprindă. Abia dacă Rey avu timp să se lipească de perete, ascunzându-se după colţ. Avea o voce gângăvită de cretin, la fel ca şi nevastă-sa.

— Elenita, ce faci, fă, acolo? Ai cumpărat ţigări?

— Ughnn, nu, nu, acu' mă duc.

— Şi ce tot oftezi acolo? Ce-ai? Eşti cu cineva? O să te...

— Aghnn, nu, nu, dormi, dormi.

— Nu dorm, Elenita. Treci în casă.

— Nu. Dormi.

— Treci în casă. E un program super la televizor.

— Despre ce?

— Buletinul de ştiri.

— Lasă-mă-n pace, aghnn.

Idiotul vorbi cu cineva care se afla în casă.

— Mamă, e Elenita, dar nu vrea să intre-n casă. Şi n-a cumpărat ţigări.

O doamnă, mama idioatei, soacra idiotului, îi răspunse imediat:

— Nu vă certaţi. Las-o-n pace! închide uşa şi las-o-n pace.

Idiotul se gândi câteva secunde la această posibilitate şi răspunse, adresându-i-se Elenitei:

— Bine, o să-nchid uşa, dar să nu pleci de-acolo. Nu te mişca de-acolo şi nu te mai văita. Te doare ceva, Elenita? Te doare ceva?

— Uhgnn, ughnn.

— Atunci, nu te mai văicări. Şi acolo să-nlemneşti.

Şi închise uşa. Prostănaca era lacomă. Cimentul de pe hol era scârbos de murdar, dar ea îşi scoase rochia, o întinse pe jos şi continuară acolo. Scara şi acel mic vestibul se aflau în întuneric. Oamenii obişnuiau să fure becurile. Făcură sex în întuneric, fără ca măcar să se vadă. Elenita ajunse de mai multe ori la orgasm şi de fiecare dată ofta din greu. Încercară toate poziţiile posibile. Idiotul îi întrerupse de câteva ori, întredeschizând uşa:

— Iubito, hai, intră. Ce faci tu pe scară toată noaptea? Intră. Hai la culcare.

Din spatele lui se auzea vocea poruncitoare a mamei Elenitei:

— Las-o-n pace pe Elenita, că ea ştie ce face. Nu vă mai certaţi. Închide uşa.

Atunci tipul închidea uşa, iar ei continuau să şi-o tragă în toate poziţiile. Prostănacei îi plăcea la nebunie pe la spate. Rey ejaculă de patru ori. Nu mai putea. I se blegi şi nu i se sculă. Era epuizat. Foamea îl sfâşia. Îi trecu prin cap s-o-ntrebe pe prostănacă:

— Ai ceva de mâncare? Mi-e foame!

— Ahgnn, ahgnn.

O înşfăcă de beregată şi o ameninţă:

— Fă tâmpito, nu mai face pe proasta cu mine! Faci pe proasta când îţi convine. Adu-mi de mâncare!

— Aghnn, bă, dă-mi drumul... Vrei un pui?

— Da.

Elenita îşi trase rochia pe ea. Intră în casă şi, într-o clipă, se întoarse ţinând în mână, apucat de gheare, un pui viu. I-l dădu lui Rey. Mama şi bărbatul Elenitei încercară s-o oprească:

— Elenita, unde te duci cu puiul?

— Elenita, vino încoace!

Creşteau pui în baie. Ţineau acolo aproape douăzeci. Toţi mari şi buni de mâncat. Rey apucă puiul. Prostănaca se apropie de el să-şi ia rămas bun, încercând să-l sărute şi să-l îmbrăţişeze. Nu era timp de luat la revedere. Rey coborî repede scările cu puiul în mână. Se auzeau strigătele Elenitei:

— Profitorule! Nu profita de mine, că sunt femeie! Aghnn, ahgnn... te iubesc, Tito, te iubesc!

Mama interveni:

— Amândoi o să mă omorâţi cu zile. O să mă omorâţi cu zile! Tito, las-o-n pace. Nu te mai da la fată. Terminaţi, ajunge!

Într-un minut, Rey era deja în stradă. Primul lui gând fu s-o ia liniştit înspre Jesús María şi să gătească puiul împreună cu Magdalena. Dar în momentul acela mama Elenitei ieşi pe balcon şi de la etajul şase se auzeau pe toată strada San Lázaro ţipetele ei chemând poliţia.

— Prindeţi-l, prindeţi-l! Ajutor, poliţia, a furat un pui, a furat un pui! Ajutor, poliţia! Nu găseşti un poliţist când ai nevoie. Unde mă-sa e poliţia aia? Prindeţi-l, a furat un pui!

Auzind acelea, Rey o luă la fugă înspre staţia de pe strada Manrique. Chiar în clipa aceea trecea un autobuz. O mulţime de oameni care nu mai aveau răbdare se-nghesuiau să urce. Cineva spuse că mergea până în Guanabo. Rey se sui şi el. Când şoferul veni să-i ia banii, Rey bâlbâi ceva. Ştia că avea să-l dea jos. Lângă el se afla un bărbat îmbrăcat atât de neobişnuit, atât de impecabil şi de convenţional, încât părea a fi un provincial preot protestant. Rey abia dacă-i îngăimă ceva şoferului:

— Frate, lasă-mă şi pe mine să merg până mai încolo. N-am bani.

— Nu, nu. Dacă nu plăteşti, cobori.

Preotul protestant interveni:

— Un moment, nu coborâţi. Îi plătesc eu biletul.

Rey se simţi recunoscător faţă de acel gest de generozitate neaşteptată. Se emoţionă şi nu fu în stare să-i mulţumească. Îşi coborî privirea şi se duse în spatele autobuzului.

Era noaptea târziu. Să fi fost zece, unsprezece, douăsprezece noaptea. Rey nu se îngrijea niciodată să ştie ora, ziua, luna. Îi era totuna. Noapte compactă. Rey coborî în Guanabo, la ultima staţie. Se gândi să

meargă pe plajă, să facă un foc şi să prăjească puiul. La şcoala de corecţie o făcuse de mai multe ori, cu gâşte, iepuri, pui şi pisici. Avea nevoie de sare şi lămâie. Pe plaja goală şi întunecată, un chioşc rămăsese totuşi deschis. Doi bărbaţi şi două prostituate beau bere, aşezaţi la o masă în faţa chioşcului. Nu mai erau alţi clienţi şi nimeni altcineva pe-acolo. Doar lumina aceea pe plaja nesfârşită şi neagră. Doi vânzători în spatele tejghelei. Rey se apropie. Era sigur c-o să-l alunge, ca de obicei. Dar nu fu aşa. Îi amuză acel tip care le cerea sare ca să-şi prepare puiul şi izbucniră în râs.

— Mamă, frate, ştii să te descurci. Ăsta-i adevărul.

Vânzătorul îi puse într-o farfurie de plastic, sare, muştar şi ketchup, şi i-o întinse. Rey plecă fericit. Căută câteva vreascuri şi le aşeză pentru foc. Zdrobi capul puiului, lovindu-l de un bolovan, îi smulse fulgii, îl spintecă cu un băţ ascuţit la vârf, şi-i scoase măruntaiele, spălân-du-l în mare. Îl unse cu sare, muştar şi ketchup. În momentul acela îşi duse aminte că nu avea chibrituri. Se duse din nou la chioşc. Vânzătorul îl ajută să aprindă două crengi.

Se purta cu el binevoitor. Era plictisit şi aşa cel puţin îi trecea timpul mai uşor, ajutându-l pe acel vagabond, hoţ de pui.

Friptura ieşi perfectă. După cină, Rey o luă uşor pe plajă. Era obosit. Auzea murmurul delicat al valurilor dezmierzând nisipul. Nu bătea vântul şi era foarte cald. Se descălţă de tenişi, se aşează pe nisipul umed, lăsându-se alintat de apa mângâietoare. Îşi scoase şortul. Îşi lăsă hainele aruncate pe nisip şi intră în mare, gol goluţ. Apa caldă şi neagră îl îmbrăţişa. Îl cuprinse o senzaţie ciudată şi voluptuoasă. Închise ochii şi simţi cum moartea îl cuprinde în braţe. Nicio adiere. Doar apa fierbinte şi întunericul de nepătruns. Spaima că avea să se înece, fiindcă nu ştia să înoate. Cu ochii închişi, se lăsă în voia valurilor, plutind cu gura în jos, cu faţa scufundată în apă. Se simţi atras de acea minunată senzaţie de a pleca către niciunde pentru totdeauna. Rămase aşa un timp. Plutind. Scotea capul din când în când ca să respire şi se lăsa din nou purtat de ape. Se simţi tentat să nu mai respire. Să-şi ţină capul în apă. Să nu mai respire. Să se scufunde în apele negre. Să se scufunde în tăcerea definitivă. Să se scufunde în neant.

Deodată, ceva rece, tare, alunecos, îl atinse pe picioare şi pe pulpe. Era un peşte lung şi mare. Înota repede şi fără zgomot, având îndrăzneala să se apropie de ţărm. Îl atinse doar pentru o clipă, dar lui Rey i se păru o eternitate. Speriat, căută cu picioarele fundul mării. Când simţi nisipul sub tălpi, o luă la fugă spre ţărm. Apa îi venea până la mijloc sau puţin deasupra. Peştele ar fi avut timp să-l urmărească şi să-l înghită în plin întuneric. Rey se zbătu să supravieţuiască. Cu inima gata să-i sară din piept, ieşi din apă şi se aruncă pe spate, pe nisip, tremurând de groază.

Plaja era un loc bun ca să-ţi duci zilele. Se putea dormi pe nisip, chiar dacă uneori ţânţarii deveneau insuportabili. Dar nu întotdeauna. Pe-acolo treceau puţini poliţişti şi, în general, nu deranjau pe nimeni, în containerele cu gunoi de prin preajma chioşcurilor se găseau resturi proaspete şi apetisante de pâine şi mezeluri. Şi, în plus, oamenii de-acolo erau destinşi, relaxaţi şi îi dădeau de pomană. Fără niciun sfânt. Nu era nevoie. Rey se apropia de ei cerşind şi mulţi îi puneau în mână câţiva bani. Îşi petrecu acolo câteva

zile, hoinărind pe plajă. Mereu sub cerul liber. Când soarele ardea necruţător, se aşeza la umbra unor cocotieri. Într-o zi, pe seară, se iviră doi băieţi răpciugoşi, slabi, murdari, ce purtau doar un şort şi nişte papuci vechi şi dezlipiţi. Unul dintre ei se urcă într-un cocotier şi aruncă pe nisip opt nuci de cocos. Rey se apropie de ei. Băură laptele de cocos şi mân-cară pulpa albă a nucii. Nişte italieni se aşezară aproape ca să-i privească, iar băieţii încercară să le vândă câteva nuci. Italienii nu voiau să cumpere nuci de cocos. Doar priveau şi zâmbeau. Băieţii aveau în jur de paisprezece ani şi nu purtau chiloţi. Rey mâncă şi bău din nuca de cocos până ce nu mai putu. Apoi îl ajută pe vânzătorul unui chioşc care avea o formă nostimă: era o uriaşă cutie de coca-cola. Iar bărbatul dinăuntrul cutiei părea o bacterie în băutură. Vindea din plin şi avea nevoie de cineva care să strângă farfuriile şi paharele din plastic, cutiile de bere, şerveţelele, resturile de mâncare şi toată mizeria pe care clienţii o aruncau nepăsători pe nisip. În schimbul ajutorului dat, îi lăsa ceva de mâncare. Lui Rey îi plăcu slujba aceea. Strângea gunoiul şi, între timp, mai cerea şi

ceva bănuţi pomană. Era pârjolit de soare. Uneori, avea chef să intre în mare şi să se răcorească puţin. Dar nu îndrăznea. În timpul nopţii, se tolănea departe de mare, pe nişte cartoane, aşezate pe dunele de nisip fin. Şi dormea fără nicio grijă sub stele, în răcoarea nopţii. Aşa îşi petrecu zile întregi. Poate chiar săptămâni. Până ce din nou - ca de obicei - se arătă blestemata tentaţie. Nu sub formă de şarpe şi măr, ci ca o cămaşă, ochelari de soare, ceva bani în buzunar, o şapcă şi nişte şlapi. Totul aşezat la picioarele unui cocotier, timp de două ore. Rey încercă să reziste tentaţiei. Rămăsese fără cămaşă în timp ce venea de la Matanzas. Oare ce să facă? Strângea gunoiul din preajmă. Se uita la cămaşă. Proprietarul ei probabil înota. În cele din urmă, şarpele învinse: înşfacă totul liniştit, strânse totul bine, pachet, şi o porni înspre bulevard. Acum trebuia să dispară de-acolo. Merse mai mult de un kilometru. Numără banii pe care-i găsise în buzunarul cămăşii. Opt dolari. Îşi puse cămaşa, ochelarii de soare şi şapca cea nouă. Îi plăti unui taximetrist un dolar. Douăzeci de minute mai târziu maşina străbătea tunelul golfului. Se simţea foarte bine. „Regele

Havanei, cu şapte verzişori în buzunar, cocoţat într-un taxi, rapid şi năvalnic, precum calul lui Guaitabó.[7] Guaitabdóo... tralalala“, cânta în sinea lui şi zâmbea.

Coborî pe bulevardul Prado şi îşi zise: „Acum e timpul s-o caut pe Magda şi s-o invit să mănânce pui prăjit cu cartofi şi bere. Eu, marele şmecher, hahaha!“ O luă pe strada Ánimas şi găsi un bar. Se simţea atât de bine, că avea nevoie de o duşcă de rom. Intră şi ceru unul dublu. Plăti, îmbrăcat într-o cămaşă curată şi cu acei ochelari de soare excentrici, se simţea un adevărat domn. Se sprijini de tejghea ca să privească în stradă. Acolo se afla Cacareo[8]. Era un moşuleţ, corcitură între mulatru şi indian, beat mereu, cu un cărucior pe care şi-l construise chiar el. La prima vedere, putea să transporte orice. În realitate, nu putea să ducă nimic: foamea, alcoolul şi anii îl sleiseră de puteri. Le cerea tuturor câte o înghiţitură de rom. Nu cerea bani şi nici mâncare. Uneori, ca să facă rost de băutură, cânta sau mai degrabă behăia o frântură din vreun bolero sau din vreo

---

[7] Personaj de roman de aventuri radiofonic, la modă în Cuba anilor ’60. *(N.t.)*

[8] Cacareo - cotcodădL *(N.t.)*

melodie populară. Cacareo îşi lăsă căruciorul în stradă şi se apropie de Rey şi de alt bărbat care bea şi el rom. Erau singurii clienţi. Bătrânul, scund, slab, subţire, îmbrăcat în nişte haine viu colorate şi zdrenţăroase, zâmbi cu gura până la urechi şi începu să cânte o rumba şi să danseze nepriceput. Intr-un sfârşit, întinse o cutie de tablă în care să-i verse puţin rom. Era un bufon jalnic şi ridicol. Pe Rey îl fulgeră un gând: „Aşa am să ajung şi eu când o să fiu bătrân. Un clovn de tot căcatul“. Îl cuprinse o furie sălbatică, de nestăpânit. Făcu ţăndări paharul, izbindu-l de pardoseală, îl împinse pe bătrân cu atâta putere, încât îl trânti pe jos. Şi ieşi din bar cu paşi mari şi apăsaţi. Nici măcar nu-l auzi pe ospătar spunând: „Auzi, mata eşti nebun? Trebuie să plăteşti paharul“.

Magda poate că se afla în staţia de autobuz, vânzând alune. Şi o porni într-acolo. Să fi fost cinci, şase după-amiaza. Pe lângă el trecu un tip ce alerga cu mişcări elegante. Blond, alb, înalt, bine hrănit. Un excelent exemplar arian, făcând jogging printre dărâmături. Cu cel mai bun echipament sportiv posibil şi cu nişte pantofi de sport scumpi şi de marcă fiţoasă.

Era evident că nu înţelegea nici pe dracu’. Dădu colţul pe strada Campanario, luând-o înspre Malecón, alergând pe mijlocul străzii. La măcelăria de la intersecţia Campanario cu Ánimas era o coadă de treizeci-patruzeci de persoane, ce-şi aşteptau raţia de carne tocată din soia. Cineva zise: „Uită-te la ăsta, e nebun“. O doamnă îi răspunse: „Nebuni suntem noi, că n-avem putere nici să alergăm să prindem autobuzul. Noi chiar că suntem nebuni“. O altă femeie cu o moacă tristă, se băgă şi ea în vorbă: „Şi stăm să mâncăm căcat aici, în loc să ne ducem dracului“. Ceilalţi, prudenţi, îşi ţinură gura.

Rey se uită la străinul blond ce alerga graţios şi ostentativ în mijlocul mizeriei, şi auzi comentariile oamenilor. Nu pricepu nimic. Îşi continuă drumul, până ce ajunse în dreptul spitalului. În faţa bisericii La Milagrosa se afla un bărbat întins pe jos. Vrednic de compătimit. Poliomielită, poate. Părea să doarmă sau poate se afla în stare de inconştienţă. Pe jos, lângă el, avea întinsă o bucată de plastic cu o mică statuetă ce-l reprezenta pe Sfântul Lazăr, multe monede şi un afiş:

„E ultima mea rugăciune la
tatăl meu
Sfântu Lazăr. Am
ameţeli hemoroizi şi boala mea.
O termin azi la 6:30 şi mă duc în Cer
Sănătate La
toţi
Jur“.

Lumea citea afişul. Toţi îl compătimeau. Era un deşeu uman. Unii aruncau bani şi dispăreau. Rey trase concluzia: „Ăsta, da, şmecher. O să-mi fac un afiş şi mai tare ca ăsta... Îhîîîî... Şi trebuie să mă chircesc puţin... Îhî... Cred că nici Magda nu ştie să scrie prea bine. Afişul ăsta e mărfii. O să văd eu cine o să mi-l facă. Îhî.“

Cu gândul la cum să creeze un afiş şi mai izbutit ca acela, se aşează pe treptele de la intrarea în biserică. Îşi trecu timpul uitându-se la trecători. Magda se aşează lângă el, zâmbitoare, cu cornetele în mână:

— Ce faci pe-aici, băieţaş?

Rey fu surprins:

— Eeeeiii!

— Te-ai speriat?

— Nu.

— Ce cauţi pe-aici?

— Cum adică ce caut? Ai dispărut. Pe unde-ai fost?

— Pe ici, pe colo.

— Cum adică, pe ici pe colo? în ce te-ai băgat, Magda?

— Eu? Măi băiete, dar chiar că eşti dat dracului!

— De ce?

— Fiindcă aşa eşti tu, dat dracului. Ai dispărut de nu ştiu cât timp şi acum vii să mă cauţi şi să-mi reproşezi, de parcă-ai fi bărbatul meu.

— Tu nu ştii în ce-am intrat eu...

— Ai stat la răcoare?

— Nu, dar m-am îmbârligat în ceva şi n-am putut...

— N-ai pic de respect, Rey. Hai că mă car. Şi nu te ţine după mine, că n-am chef de spectacol în mijlocul străzii! --

— Fă, nebuno, eşti dusă rău!

— Ţi-am zis că mă uşchesc şi nu te ţine după mine. Şi nu face pe şmecherul cu mine, că-ţi sparg mutra aia mare! Şi te mai dau şi pe mâna poliţiei.

Rey se enervă. Îi venea s-o strângă de gât. Reuşi să se abţină.

— Magda, stai să vorbim.

— Ce pizda mă-tii să vorbim? Dispari!

— Zi-mi măcar...

— S-a terminat, Rey. Eşti debusolat şi neserios. Eu am nevoie de un bărbat. Un bărbat! Să mă ajute, să facă ceva pentru mine.

— Dar eu pot...

— Ce să poţi tu, băi puţă? Eşti un copilaş, vai de capul tău. Pa.

Magda plecă. Rey trecu de la furie la nedumerire şi apoi la tristeţe. Dintr-odată, se simţi părăsit, singur, fără nici-un sprijin. Şi începu să plângă. Nu un plânset copios. Doar câteva lacrimi. Îl cuprinse o senzaţie de singurătate abisală. Şi o porni către nicăieri. Trist, dorindu-şi să moară. De mai multe ori, îi trecu prin cap acelaşi lucru: „De ce oare nu m-am înecat în noaptea aceea în mare?“ Când obosi de atâta mers, se aşeză în pragul unei uşi. Era noaptea târziu. Doar câţiva oameni prin jur. Se cuibări acolo şi adormi. În ziua următoare, la şase dimineaţa, o doamnă înaltă şi deşirată, de şaizeci şi trei de ani, cu părul vopsit foarte negru, cu cercei rotunzi şi mari în urechi, şi vădit aspect de ţigancă, deschise uşa. Ducea o găleată cu apă şi ierburi. „Curăţase şi tămâiase“ camera în care-şi ţinea sfinţii şi dădea în ghioc. Mereu

rămân duhuri rele într-un loc în care se face spiritism şi li se ghiceşte în cărţi atâtor oameni, în fiecare zi. Acesta era programul zilnic al lui Daisy, ţiganca. Să cureţe şi să tămâieze camera şi apoi întreaga casă, să alunge spiritele rele şi să le azvârle afară în stradă, odată cu apa din găleată. Să parfumeze casa, să pună flori la icoane, să le aducă zeităţilor ofrande: ţuică, miere, tutun, fructe, orice i-ar fi cerut acestea. Trebuiau să fie satisfăcute. Iar apoi să se pregătească din nou pentru consultaţiile magice. Avea un oarecare renume ca ghicitoare. În fiecare zi o vizitau între cinci şi zece persoane. Îşi doreau să-şi ştie viitorul şi să încerce să-l îndrepte cu leacurile şi sfaturile lui Daisy, chiar dacă ea spunea de fiecare dată: „Eu nu-ţi recomand nimic. Eu nu ştiu nici măcar la ce e bun muşeţelul. Rosa, ţiganca, e cea care vorbeşte. Eu nu ştiu nici măcar ce-ţi spune“.

Fu cât p-aci să azvârle apa peste Rey. Rămase mirată văzându-l pe băiatul acela dormind pe pragul ei:

— Hei, ce faci aici? Băi, şterge-o. Pleacă, pleacă de-aici.

Rey se trezi anchilozat. Şi mai trist ca-n noaptea trecută. Nu-l interesa nimic. Nu se

clinti din loc. Daisy se enervă şi-l împinse cu piciorul:

— Cară-te, pleacă de la uşa mea.

Rey se târî puţin spre dreapta, ca să se dea din uşă. Rămase acolo, aşezat pe trotuar, sprijinit de zidul casei. Daisy aruncă apa, iar câteva picături îl stropiră. Ea spuse o rugăciune şi intră din nou. Rey se găsea într-o stare de abandonare totală. Nu se mişcă de-acolo cât fu ziua de lungă. Îşi dorea numai să moară. Daisy, ocupată cu vrăjile ei, uită de băiatul acela. Pe seară, pe la opt, ieşi până-n prag ca s-o conducă pe ultima clientă: o doamnă de la ţară care mereu îi aducea pui, orez, fasole, funii de usturoi şi, în plus, o şi plătea cum se cuvine. Ea îi dădea în ghioc, iar doamna credea cu tărie în prezicerile şi leacurile ţigăncii. Daisy îşi aprinse o ţigară, o sărută pe obraz pe clienta sa şi mai rămase o clipă în pragul uşii, expulzând fumul de ţigară şi încercând să-şi limpezească puţin mintea. Câştiga bani buni, dar sfârşea epuizată în fiecare zi. Băiatul tot pe trotuar se afla. Îl privi. Deşi bine îmbrăcat, era murdar:

— Băi puştiule, nu crezi că eşti prea tânăr ca să stai ca mortul aici? Ce-i cu tine? Eşti beat?

Rey era parcă dus de pe lume. Nu avea nici măcar chef să răspundă. Nici nu mai simţea foamea şi setea. Daisy continua să-i pună întrebări. Rey tăcea. Atunci, Rosa îi şopti la ureche: „Nu-l lăsa părăsit acolo. Ajută-l“. Ce spunea Rosa era literă de lege. Daisy îl ajută să se ridice. Îl lăsă să se sprijine de umărul ei şi-l băgă în casă. În barul de peste drum, de la colţul străzii Virtudes cu Águila, doi vecini beau rom şi se uitau la ghicitoare şi la vagabond:

— Uite ce-i lipsea vrăjitoarei! înainte strângea câinii şi pisicile de pe maidan. Acum strânge cerşetori.

— Arată bine ţiganca asta. Mai bine m-ar fi luat pe mine.

— E slabă şi bătrână... Dar ţie d-aia ţi se zice „suge babe“.

— Nu, frate, şi lasă-te de porecle, că eu te respect.

— Ha, ha, ha!

— E bătrână, dar încă arată bine. Şi are casă şi bani.

— Tu crezi că asta o avea bani pe ea?

— Bineînţeles. În fiecare zi are cam douăzeci de clienţi. Dacă m-ar lua, aş trăi ca un rege.

— Bă frate, atunci dacă-ţi place aşa de mult, de ce nu te dai la ea?

— Nici nu se uită la mine. De ani de zile mă ţin după ea, dar mereu îmi alunecă printre degete.

Daisy închise uşa. Rey era foarte slab şi palid, dar chiar şi aşa, ea nu avea puterea să-l sprijine. Îl lăsă să alunece pe jos. Cel puţin acum deschisese ochii. Îi dădu un pahar de apă cu zahăr. Rey îşi reveni puţin.

— Eşti rănit, eşti bolnav sau ce-i cu tine?

— Nu.

— Cum te cheamă?

— Rey.

— Eu sunt Daisy. Mă duc să-ncălzesc apă ca să te speli şi-am să pregătesc de mâncare pentru amândoi.

— De ce faci asta?

— Aşa mi-au zis spiritele. Ele mi-au spus s-o fac.

— Nu contează... Vreau să mor.

— Nu vorbi aşa şi nu arăta înspre tine, că atragi relele. Gata, haide. Scoală-te şi hai să te speli.

Rey nu fu în stare să refuze. Era un conac din secolul XDC. Stil colonial, pereţi groşi, din piatră de carieră şi coloane foarte înalte. Casa avea un hol lung, salon,

sufragerie şi patru camere. Totul exagerat de mare. O curte cât ţineau cele patru dormitoare Holul dădea într-o bucătărie enormă, apoi sufrageria şi baia. Daisy se purta foarte mămos. Îi dădu săpun, prosop, nişte pantaloni, chiloţi, ciorapi şi un tricou. Vestimentaţie militară. În urmă cu mulţi ani, rămăsese văduvă după un ofiţer de armată. Păstrase fiecare lucruşor: chipiele, cizmele, medaliile, insignele, diplomele, trofeele. Când adăpostea vreun tânăr la ea acasă - era înnebunită după tineri dar trebuia să procedeze cu băgare de seamă din pricina limbii veninoase a vecinilor —, îl proteja şi-i dăruia câte ceva din acele fetişuri. Astfel, reuşea să şteargă puţin câte puţin amintirea răposatului ce-i fusese bărbat, tată, soţ, prieten, sprijin, stăpân. El fusese acela care o lăsase gravidă şi-i dăruise patru copii. Fusese centrul lumii ei. Simţea o plăcere nebună atunci când el o iubea în uniformă şi cu pistolul la brâu. Îşi scotea mădularul şi bilele prin prohab. Asta o făcea pe Daisy să-şi piardă controlul. Se prăpădi la numai cincizeci de ani şi totul se sfârşi dintr-odată. De-atunci Daisy, pe zi ce trecea, devenea tot mai ţigănoasă. Din ce în ce mai ţigănoasă. Irezistibilă. Trăia singură

în conacul acela. Avea trei copii în Miami şi altul însurat, iar ea trăia printre duhuri, mereu având-o alături de ea pe Rosa, care-i şoptea la ureche.

Când Rey ieşi din baie, părea altcineva. Daisy pregăti o masă decentă: orez, fasole uscată neagră şi fasole verde, carne, banane prăjite, salată de avocado, ananas, apă rece şi cafea.

— Vrei un trabuc şi un păhărel de rom?

— Da.

Pentru prima dată în viaţa lui, Rey se simţea cineva. Niciodată nu mâncase în felul acela, ceva atât de gustos şi mai ales aşezat la masă. Toată viaţa înfulecase cu farfuria în poală. Niciodată nu avusese lângă el o femeie cinată, care să miroasă a parfum sau apă de colonie, într-o casă atât de mare, înconjurat de sfinţi şi flori, alături de cineva care să-l răsfeţe astfel. Era incredibil. Cum de se putea întâmpla tocmai lui?

— Câţi ani ai, Rey?

— Ăăăă...

— Vrei să mă minţi. Spune-mi adevărul.

— Şaptesprezece.

— Îmi închipuiam.

— Ce?

— Parcă ai avea treizeci, dar ştiam eu că eşti un copil.

— Treizeci?

— Viaţa şi-a bătut joc de tine...

— Poate.

— Sau tu de viaţă... Cine ştie?!

Daisy îşi aprinse o ţigară şi fumară un timp în tăcere. Ea stinse mucul de ţigară în scrumieră şi-l privi:

— Aşadar, şaptesprezece...

Nu putu să mai reziste. Se apropie de el şi-l sărută. Îl îmbrăţişă. El făcu la fel. Când simţi că i se răspunde cu aceleaşi gesturi, femeia îşi dădu frâu liber:

— Ah, mulatrule, Doamne, ce frumos eşti! Ce-mi mai placi!

Rey încercă să-i răspundă cu acelaşi entuziasm, dar nu reuşi să se excite. Mirosea prea tare a săpun şi a parfum. Abia dacă i se ridică puţin. Daisy se mulţumi chiar şi cu atât. Iar când descoperi perlele din capul mădularului, aceasta îşi pierdu minţile - aşa cum se întâmpla de obicei cu fiecare femeie. Rey făcu un gest, dând să se dezbrace. Ea îl opri:

— Nu, nu. Îmbrăcat! Nu te dezbrăca. Desfă-ți fermoarul. Trebuie să-ţi fac rost de un pistol.

— Un pistol? Ca să ce?

— Ca să ţi-l pui la brâu şi s-o fuţi pe Rosa.

— Ce tot spui? Nu-nţeleg nimic. Nu suport pistoalele şi nici gardienii.

— De ce?

— D-aia.

— De ce d-aia?

— D-aia… Hai, fă, suge-mi-o.

— Vai, zăpăcitule, ai o perlă.

— Două.

— Da, două, zăpăcitule, nebunule.

Rey închise ochii şi făcu amor cu Magda. De fiecare dată când Daisy sau Rosa sau cine ştie cine încerca să-l sărute, el îi împingea capul în jos. Nu voia să simtă parfumul, nici mirosul acela de curat al lui Daisy. „Transpiră Magda, transpiră Magda, puţi a jeg.“ Aşa putu să-şi menţină cât de cât erecţia şi să ejaculeze multă spermă în gura Magdei sau în cea a lui Daisy sau a Rosei. Şi gata. „Fir-ar al dracu’, viaţa bună cere sacrificii!“, gândi el. Fireşte, Daisy nu se mulţumea doar cu atât. Rămăsese nesatisfăcută. Dar era o bătrână cu experienţă şi înţelese că trebuia să-i lase timp.

— Vrei un cocteil de mango?

— Da.

Daisy îi puse mult lapte în cocteil şi nişte pastile din concentrat vitaminic pe care copiii ei i le trimiteau regulat de la Miami. Niciodată nu înţelesese de ce o făceau. Dar i le trimiteau mereu.

— Hrăneşte-te, iubitule, că eşti tare slab şi amărât.

Şi aşa trecură zilele. Rey se obişnui repede cu vitaminele, mâncarea bună, hainele curate, chiar dacă era vorba despre uniforme militare. Se obişnuise şi ca Daisy să-i dea în fiecare zi ceva bani.

— Copilaşul meu, ia banii ăştia să faci ce vrei tu cu ei. Dar bărbiereşte-te. Nu ieşi aşa pe stradă. Te-ai spălat pe dinţi?

După o săptămână, Rey era refăcut. Luase în greutate câteva kilograme şi, în plus, era total domesticit: mânca la micul dejun, la prânz, seara, totul la momentul potrivit. Se spăla în fiecare zi, se rădea. Se plimba doar puţin prin cartier şi nu se îndepărta prea mult de casă. Seara bea un pahar de rom şi fuma un trabuc. Daisy era ocupată toată ziua cu clienţii ei. Dar noaptea, invariabil, îşi cerea raţia ei. Iar Rey trebuia să jongleze cu imaginaţia. Nici vorbă de mari partide de sex. Rey abia dacă ajungea la climax. Nu reuşea niciodată să

aibă o erecţie totală. Ţinea mereu ochii închişi şi visa la jegul şi la răsuflarea puturoasă a Magdei. Daisy nu mirosea a nimic. Totul pentru Rey era gri, monoton, plictisitor. Într-o noapte, Daisy vru să-i dea în cărţi. Rey se împotrivi:

— E important pentru tine. Eu sunt singura fiinţă care te poate ajuta.

— N-am nevoie de ajutor.

— Toţi avem nevoie de ajutor. De Dumnezeu. Suntem iubire şi lumină, dar fără credinţa în Dumnezeu ne transformăm în ură şi întuneric...

— Ce căcat îmi zici mie de Dumnezeu? Schimbă placa! Mi se rupe-n paişpe de Dumnezeu.

— Nu spune asta în casa mea. Retrage-ţi cuvintele.

— Mi se rupe-n paişpe de Dumnezeu.

— Retrage-ţi... Doamne Sfinte, iartă-l, Doamne. Nu ştie ce spune.

— Mi se rupe-n paişpe de Dumnezeu.

— Gata. Am să mă rog pentru tine. Dumnezeu trebuie să te ierte.

— Ete puia, Dumnezeu! Ete, puia! Dumnezeu nu există! O exista pentru tine, că trăieşti ca o regină. Normal să crezi în toţi sfinţii ăştia şi spirite, cărţi de joc şi

toate că-caturile astea. Eu nu cred în nimic! Nu cred nici în mine!

— Te înţeleg, Rey Dumnezeu să aibă milă de tine.

— Vrei să nu mai repeţi căcatul ăsta!

Rey îşi ieşi din minţi. Plecă din casă şi se duse la barul de peste drum, ca să bea rom. Într-adevăr, era negru de furie. Avea douăzeci de peso în buzunar, îi aruncă pe tejghea şi-i ceru barmanului un pahar mare de rom.

Chelnerul îi puse în faţă un pahar şi o sticlă aproape plină cu rom ieftin şi prost. Rey bău cu sete. În două minute era deja bine cherchelit. Daisy apăru în uşa barului şi-l strigă:

— Rey, vino o clipă. .

— Lasă-mă-n pace!

— Nu te îmbăta, Rey, vino aici. Hai acasă.

Barul era aproape gol şi liniştit la ora aceea. Cartierul părea mort după opt seara. Doar Rey, doi clienţi şi ospătarul. Unul dintre muşterii, un mulatru bătrân şi pisălog, începu să cânte cu o voce foarte plăcută:

Tu eşti vinovata nefericirii şi
Eşecurilor mele.
Viaţa mi-ai umplut-o de dulce înfrigurare

Şi de-amarnice amăgiri.

Iubirea ta e un ţipăt ce sufletul îmi sfâşie...

Rey nu mai putu să suporte. Se abţinu să nu-i crape capul cu o sticlă acelui bătrân hâtru. Închise ochii ca să se poată stăpâni. Înşfacă sticla de rom şi o luă pe Águila înspre strada Neptuno. Daisy în papuci ş îmbrăcată doar într-un capot subţire şi cu cheile de la casă în mână mergea în urma lui, implorându-l:

— Băiete, după câte am făcut pentru tine... Nu fi nerecunoscător.

— Lasă-mă-n pace.

— Rey, pentru numele lui Dumnezeu, nu pleca aşa. Eu nu te-am întrebat niciodată nici cine eşti şi nici de unde-ai apărut... Nimic...

— Nici nu te interesează.

— Ştiu că nu mă interesează. N-am să te-ntreb niciodată, nimic. Dar lasă-mă să am grijă de tine, Rey. Nu mai bea.

— Lasă-mă-n pace şi nu mă mai fute la cap, babă căcăcioasă!

— Cum adică, babă? Eu, babă?

— Da, tu. Babă căcăcioasă. Lasă-mă-n pace şi du-te acasă!

— Mă duc dacă vii cu mine. Singură nu mă duc.

Daisy grăbi pasul, se apropie şi-l apucă de braţ. Se certau în gura mare. Rey striga în plină stradă. Ea vorbea mai încet. Câţiva oameni îi priveau. Unii de la balcoane, alţii de pe trotuar. Spectacolul preferat al havanezilor. Scandalurile în plină stradă între soţi. Cineva de la un balcon îi strigă lui Daisy:

— Fă sadico, îţi plac puştii, afurisito!

Daisy se întoarse spre locul de unde venea vocea inoportună:

— E bărbatul meu! Nu e un puşti. Are o pulă de ţi-ar rupe curul, nenorocitule! Hai coboară, poponarule.

Aceeaşi voce batjocoritoare, dar nazală, ca să nu fie recunoscută:

— Hai, curvă bătrână, du-ţi bebeluşul în pătuţ!

Daisy nu-i răspunse. Cel care-şi bătea joc o ţinea într-una cu băşcălia:

— Du-l acasă şi dă-i să sugă.

Ea nu mai luă în seamă glumele acelea nesărate. Se lipi de Rey şi-l mângâie pe braţ.

— Iubitule, parcă ţi-a luat cineva minţile. Lasă-mă să îţi descânt. O să vezi cum ţi se limpezeşte judecata.

— Iar începi să mă fuţi la cap?

— Nu, nu. Nu mai zic nimic. Hai acasă, dragostea mea. Mâine dimineaţă îţi descânt. E pentru binele tău, Rey. O să vezi ce bine o să te simţi.

Rey preferă să nu-i răspundă. Tăcu. Continuară să meargă. Pe strada Águila, aproape de calea Zanja, în faţa Companiei de Telefoane, se afla un maidan nesfârşit, plin de dărâmături, cufundat în întuneric. Era aproape miezul nopţii. Un loc plin de poponari, onanişti, aventuri de-o noapte, fetiţe-sugativă ce vin acolo ca să câştige câţiva bănuţi, cerşetori şi bişniţari. Rey se îndreptă spre acel loc. Daisy fu cuprinsă de groază:

— Rey, ai grijă, ăsta-i un loc periculos.

— Eu simt periculos! Hai, trage o duşcă.

Se aşezară pe un bolovan. Se potoliră. Şi băură restul sticlei. Rey se simţea din nou stăpân pe sine. În jurul său, în penumbră, ceva se mişca: o fată îl masturba pe unul. O negresă şi un negru se regulau sălbatic. Se auzeau la doar câţiva metri şi li se ghiceau siluetele. Câţiva voyeuri se plimbau pe

trotuar fumând, prefăcându-se că nu văd scena, dar pregătindu-se să intre în acţiune din moment în moment. Atmosferă sumbră, bântuită, de lume dosnică. Sex furtiv. Rey se excită. I se sculă de la sine, Ca un baros.

— Îmmm... Vino încoace bătrânico, vino încoace.

Ridică capotul lui Daisy. Doar chiloţi. Avea deja mădularul ţeapăn. Extrem de ţeapăn. O pipăi cu poftă pe ţigancă. Era slabă şi cu mult păr pe pubis. Îşi scoase instrumentul. Daisy îl atinse şi se excită:

— Vai, iubitule, îţi tremură perloaia.

— Perloaiele! Am două, fa.

— Da, iubitule, aşa e, ai două. Haide, trage-mi-o, afurisitule.

Rey îi desfăcu puţin picioarele, îi smulse chiloţii şi-i azvârli. O sprijini cu spatele de bolovan. O penetră ca niciodată până atunci, şi-o făcu să ţipe.

— Vai, iubitule, asta da sulă... Of, răposatul meu soţ, iartă-mă, dar ăsta chiar că are pulă. Hai, bagă-mi-o până la capăt, bagă-mi-o.

Trei voyeuri se apropiară la câţiva metri distanţă de ei şi începură să se masturbeze, privind acea scenă genială de sex. Rey se abţinu să ejaculeze. Voia s-o mulţumească

pe Daisy, s-o facă să juiseze. Ea avu orgasme scurte şi continue, două pe minut. Părea să fi pierdut contactul cu realitatea. Ţipa, suspina, îşi muşca mâna. Până ce, în sfârşit, el ejaculă. Ejaculară şi onaniştii. Toţi terminară în acelaşi timp. Ceva antologic în istoria sexuală a omenirii. Când Daisy şi Rey deschiseră ochii, onaniştii se retrăseseră deja la o distanţă convenabilă. Şi toată lumea fu fericită.

În zilele următoare, reveniră la normalitate. Adică la programul lui Daisy, la mâncărurile ei speciale, la vitamine, la baia şi bărbieritul de zi cu zi. Uneori Rey dispărea. Se ducea până pe bulevardul Prado. Se aşeza acolo un timp, ca să se uite la femei. Nu avea nimic de făcut, nimic la ce să se gândească, nimic la ce să se mai aştepte. Mereu cu douăzeci-treizeci de peso în buzunar. Trăia din inerţie. Se duse în câteva locuri să caute de lucru. Nimic. Până şi-n construcţii toate slujbele erau ocupate. Daisy insista să-i descânte:

— Nu mai căuta. Până ce n-o să-ţi fac nişte băi cu leacuri şi n-o să scapi de blesteme, n-o să găseşti nimic. Ai toate

drumurile închise. Iar tu nu vrei să mă crezi.

— Nu înţeleg de ce mă baţi la cap cu căcaturile astea în fiecare zi.

— Fiindcă te îndrepţi către prăpastie. Vreau să te ajut, puiule. Aşa, n-o să ai parte de nimic. Nici de serviciu, nici de bani, nici de femei, de nimic. Trebuie să scapi de blestem.

Daisy îi ţinea aceeaşi predică de patru ori pe zi. Şapte zile pe săptămână. Îl plictisea. Îşi petrecea ziua cu muşterii ei. Seara, când se întuneca, se spălau, mâncau şi stăteau puţin la aer în curte. Daisy, provocatoare, îşi punea un *négligé* transparent şi scurt, fără sutien şi doar nişte chiloţi fini. Se machia strident, se parfuma, îşi peria bine părul, întinzându-şi-l, ca să ascundă anumite trăsături africane, ce le moştenea de la cine ştie ce bunici. Rey nu reuşea să se excite cum trebuie din pricina atâtor sulimeneli. Era prea din topor. Prefera răsuflarea duhnind a rom, a tutun, mirosul de transpiraţie şi părul de la subsuoară.

Ca să-şi limpezească mintea, se apucă de fumat şi de băut. În fiecare zi cheltuia treizeci de peso sau chiar mai mult pe rom, ţigări şi trabucuri la crâşma de peste drum.

Într-o după-amiază, se duse la bar, ca de obicei. Daisy era ocupată cu clienţii ei. Mai avea încă trei muşterii. Urma să termine cam pe la nouă seara sau poate şi mai târziu. Era conştiincioasă. Rey încerca să-şi reprime dorinţa de a o părăsi. Să plece fără să spună la revedere. Ceru un rom dublu. Pe trotuar, un negrişor se juca singur: aşează nişte pietricele pe caldarâm, una peste alta. Ridică un mic monument, o mică piramidă. Şi dansă în jurul ei. Se lepăda de rele şi imita sunetele tobelor, dansând în jurul acelui totem. Rey îl privi atent o bună bucată de timp. Era un băieţel de cinci-şase ani, care se juca cu totemul său, foarte concentrat la ce făcea. Zâmbea vrăjit de totemul lui.

La câţiva metri, în casa de-alături, cineva începu să urle. Se dezlănţui scandalul. Adeseori, acolo, izbucnea câte un tămbălău. Casa aceea dărăpănată fusese cândva un conac colonial, de două etaje cu o curte interioară. Acum era împărţit în treizeci şi şapte de cămăruţe. În mod legal, locuiau o sută optzeci de persoane, cărora li se adăugau alte cincizeci fără acte: rude din provincie, prieteni aflaţi la strâmtoare, amanţi etc. Toţi se foloseau doar de două

băi minuscule. Odinioară, curtea interioară fusese mare, amplă, aerisită, dar construiră şi acolo camere ca să profite de atâta spaţiu. Acum ajunsese să fie doar un coridor strâmt, de doi metri lăţime, unde mereu atârnau haine la uscat. Pe coridorul acela negresele se băteau pe bărbaţi, vecinii dansau, se certau sau se invitau unii pe alţi la cafea ca buni prieteni, fumau marijuana sau - În întunericul nopţii - amanţii făceau sex şi suspinau, împreunându-se în poziţie verticală.

Scandalul care izbucni pe coridorul acela nu se mai văzuse demult pe-acolo: un mulatru din Est începu să se certe cu un negru vânjos, din pricină că imul îl escrocase pe celălalt. Niciodată nu se descoperi care dintre ei fusese escrocul. Şi spiritele se încălziră. Începură să apară fraţii şi verii negrului. Prietenii negrului. Tovarăşii de gaşcă. Se strânseseră deja optsprezece negri ameninţători. Toţi dornici să-i crape capul mulatrului din Orient, singur şi fără niciun ajutor. Dintr-odată, ca prin minune, în mâna mulatrului apăru o macetă. Nevasta lui i-o adusese, i-o dădu şi îi spuse:

— Nu-i lăsa să ţi-o tragă, că tu eşti un bărbat adevărat.

Mulatrul nu mai stătu pe gânduri. Începu să taie în stânga ₙi-n dreapta. Îi spintecă burta unuia şi mâna altuia. Sângele ţâşni. Roşu şi gros. În momentul acela, coridorul chiar că deveni mic şi strâmt. Retragerea înspre stradă a mulatrului era tăiată. Prin spate nu avea scăpare. Tipul avea un curaj nebunesc. Când văzu atâta sânge, Oggún veni în sprijinul său. Zeul îşi dorea vărsare de sânge. Negrii, dezarmaţi, se învârteau în jurul lui ca tigrii în junglă. Încercau să se caţere pe pereţi ca nişte muşte cu ochii ieşiţi din orbite. De la etajul de deasupra, două bătrâne ţipau şi aruncau găleţi cu apă. Credeau că astfel ar fi putut să-i potolească. Mulatrul văzu negru înaintea ochilor. Spinteca tot ce i se punea în cale, fără să se mişte din loc, ca nimeni să nu poată să scape pe poartă. Era dispus să ducă la bun sfârşit măcelul. Lovea cu înverşunare, ca o fiară ucigaşă. Cinci negri răniţi şi alţi doi şiroind de sânge. Cel puţin douăzeci de găleţi de apă se re-vărsaseră peste ei. Câinii lătrau, femeile ţipau:

— Prindeţi-l, prindeţi-l! Ţăran nenorocit!

— A venit ieri şi se crede deja stăpânul Havanei!

— Chemaţi poliţia!

— Puneţi mâna pe-un ciomag! Nu vă fie frică! Puneţi mâna pe-un ciomag!

— Nemernicule! Cu pumnii nu ştii să te baţi! Nemernicule!

Într-un sfârşit, îşi făcură apariţia doi poliţişti. Mulatrul, furios, stând cu spatele, nu-i văzu apropiindu-se. Îl dezarmară prin două lovituri de karate date în plin gât. Bărbatul rămase fără răsuflare, ca paralizat. Lăsă braţele să-i cadă şi scăpă maceta. Îi puseră cătuşele. Mulatrul îşi recăpătă respiraţia şi începu să ţipe şi să dea din picioare, cerând să fie eliberat. Unul dintre poliţişti îl lovi cu bulanul peste spate. Bărbatul căzu la pământ cu faţa în jos Poliţistul îi mai cără câteva bulane peste şira spinării.

— Nu mai face pe şmecherul ş taci!

Mulatrul tăcu şi spuse abia şoptit:

— Nenorocitule, jigodie, de ce m-ai legat, nenorocitule?

Poliţistul îi mai trase câteva bulane, cât pe-aci să-i rupă oasele. Mulatrul cât p-aci să-şi piardă cunoştinţa. Amuţi.

Negrii încercară să scape pe unde apucau. Poliţiştii, cu pistoalele în mână, traseră de patru ori în aer. Gloata încremeni. Câţiva reuşiră să scape. Unsprezece negri stăteau afiş la perete. Cuminţi. Chemară dubele. Femeile începură să urle la poliţişti:

— Daţi-le drumul! Ei nu-s de vină. Lăsaţi-i aici.

— Ăla cu maceta a început.

— Ăla cu maceta. Ţăranul.

— Băieţii ăştia sunt de-aici. Sunt băieţi de treabă, băieţi cuminţi.

— Ţăranul e un nemernic. Aici niciodată n-a fost vreun scandal.

Sosiră întăriri. Două dube. Îi ridicară pe toţi. Femeile obraznice, isterice, continuau să zbiere. Poliţiştii stăpâniră în cele din urmă fiarele. Într-un târziu, scena reveni la normal. Dar casa continua să fiarbă.

De vizavi, Daisy se iţi la fereastră. Privi o clipă şi apoi îi spuse clientului ei:

— Negrii din casa vecină se ceartă. Ca de obicei. Asta se întâmplă zilnic.

Şi continuă să dea în cărţi.

Rey, în bar profită de moment ca să se apropie de Ivón, o negresă ţâţoasă şi cu fundul mare, drăgălaşă şi tăcută, ce locuia

într-o cămăruţă în casa aceea cu mulţi chiriaşi. Singură, doar cu fetiţa ei de cinci ani. Rey pusese ochii pe ea de câteva zile. Iar acum sosise clipa. Ivón nu se mişcase de pe trotuar. Când văzu scandalul, rămăsese acolo aşteptând să se termine. De câtva timp, Rey voia s-o reguleze. Profită de moment şi îi zâmbi. El nu ştia să-i facă curte unei femei şi nici să vorbească prea mult. Îi trecu prin cap să-i ofere un pahar cu rom:

— Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

— Eu sunt vecinul de peste drum.

— Da, ştiu, te-am văzut cu ţiganca. Oare ce s-o întâmpla acolo, în casă? Se pare că-i mare balamuc.

— Au scos cinci răniţi plini de sânge. Era unul acolo cu o macetă. Şi-a făcut de cap.

— Aha.

— Hai, bea un pahar. Ţine.

— Ha, ha, ha! Te omoară baba dacă te prinde că vorbeşti cu altă femeie...

— Şi tu ce-o să păţeşti?

— Eu? Nu, dragule, eu sunt liberă şi de nimeni nu depind, cine ce cu mine are...

— Şi eu la fel.

— Nu vinde castraveţi la grădinar.

— Bine, lasă chestia asta. Cum te cheamă?

— Ivón.

— Rey.

Îşi strânseră mâna, zâmbindu-şi reciproc. Iv6n acceptă un pahar de rom prost şi ieftin. Tare. Fără gheaţă.

— E ceva timp de când nu mai beau.

— De ce?

— N-are importanţă. Nu. Nimic. Nu beau.

— De ce?

— Nu-mi place să beau singură.

— Ivón, tu cu zâmbetul şi corpul ăsta, cu... Eşti singură, singură, singură?

— Da, chiar dacă nu-ţi vine să crezi.

— Ha, ha, ha! Nu glumeşti? Şi de cât timp eşti singură? De-o săptămână?

— De luni de zile, de luni de zile.

— Poate că eşti tu prea pretenţioasă.

— Nu-mi plac negrii ăştia. Încep să bea şi vezi şi tu: scandal şi încăierări. Nu suport mizeria şi mitocănia.

— Eşti prea delicată. O negresă fină şi educată.

— N-oi fi eu aşa de delicată, dar,, îţi repet, nu-mi plac bădăranii.

— Atunci, ca să fiu cu tine, trebuie să fiu şi eu delicat.

— Hai, nu te grăbi... Nu te grăbi.

— Nu, iubito, tatonez terenul.

Ivón acceptă încă un pahar. Dublu. Începeau să se încălzească. Lui Rey îi plăcea femeia aceea. Cel puţin era tânără ca şi el. Avea un corp frumos. Nu părea o târfa şi nici mahalagioaică. Pentru una care trăia într-o casă ca aceea, nu era deloc rău. Ea, negresă sadea, el, mulatru deschis la culoare. Poate că ar fi ajuns să aibă un copilaş care să le semene. Rey şi-o imagină gravidă, purtând în pântece pruncul lui. Băură câteva pahare. Se excitară. Se întuneca. Se înţelegeau destul de bine. Daisy îşi vedea de clienţii ei, când ei intrară în casa plină de chiriaşi, fără ca nimeni să-i vadă. Cel puţin aşa crezură. Linişte deplină. Ivón avea o cameră minusculă: patru pe patru metri, o uşă şi un geam. Înăuntru, un pat hodorogit şi o saltea zdrenţăroasă. O măsuţă şi o lampă de gaz. Nu era spaţiu să te aşezi. Pe un scaun aproape rupt, împăturite cu grijă, spălate conştiincios, se aflau câteva bluze, două fustiţe şi câteva lucruşoare ale fetiţei. O pereche de şlapi tociţi sub pat. O cutie din carton cu puţin orez, o oală. Extrem de cald. Mirosea a mucegai, a umezeală, a aer stătut, a

cearşafuri murdare. Intrară. Rey ţinea în mână un pahar cu rom. Se aşezară pe pat, cu uşa deschisă. Rey puse paharul pe jos, o sărută şi încercă să o întindă pe pat. Ea se împotrivi:

— Nu. Trebuie să sosească fetiţa mea. Lucrurile nu merg aşa. Ce crezi, că eu sunt o oareșicare?

— Ai o fetiţă?

— Da. Are cinci anişori. E la bunica ei.

— Departe?

— Nu, aici. La etaj.

— Urcă. Inventează ceva ca să mai stea puţin.

— Nu. O să-şi dea seama.

— Şi ce-ţi pasă?

— E bunica din partea tatălui. Camera asta e a lui.

— Unde e?

— La puşcărie.

— Aha.

— Hai să închidem uşa. O facem doar puţin, Rey. Doar puţin.

Ivón închise uşa. Se simţea precum Compay Segundo[9]. li curgeau balele. Din gland. Se încinse un chef vârtos până la os. Rey ejacula, dar mădularul îi rămânea

[9] Celebru muzician şi compozitor cubanez. *[N.t.)*

erect, iar perloaiele îi vibrau de emoţie deasupra clitorisului roşu-violet al lui Ivón. Rey se simţea inspirat de acel fund proeminent, tare, perfect, negru, păros, splendid, urmat de un vagin ce mirosea puternic, cu labii negre, cu interiorul vineţiu, strâmt, capabil să prindă în capcană un penis şi să-l maseze cu muşchii lui puternici şi să-l turbeze şi masturbeze mai ceva ca o mână. Pântecul superb, cu mult păr de la buric în jos. Sânii rotunzi, umflaţi, tari, cu sfârcuri uriaşe, rotunde, delicate. Iv6n, goală, părea o fetiţă la pubertate. Nici urmă de vergeturi, nimic care să-i trădeze vârsta şi nici că născuse. Avea treizeci şi patru de ani. Părea să aibă douăzeci şi doi. Şi era atât de tandră! Rey îi tot repeta:

— Vai, Ivón, cât de mult mi-ar plăcea să trăiesc aici cu tine.

— Bucură-te de clipa asta, iubitule. Nu te mai gândi la nimic... Vai, dacă o să mă tot regulezi aşa, o să mă îndrăgostesc de tine. Ce-ai aici?

Transpirau din plin. Nu exista ventilator Iar încăperea aceea era un cuptor. Ivón ieşi de două ori din cameră. Se întoarse cu rom. Vorbi cu o vecină ca fetiţa să rămână la ea.

Soacra nu putea să afle ce făcea. Dacă negrul din puşcărie ar fi bănuit ceva, viaţa lui Ivón ar fi valorat cât o ceapă degerată. Tipul avea să iasă de-acolo într-o bună zi. Şi-ar fi venit chitit s-o omoare. Ivón se mai prostitua din când în când. Într-o zi sau două, câştiga cincizeci, ba chiar o sută de dolari. Dar asta era altă mâncare de peşte fiindcă era nevoită să-şi întreţină fetiţa. Şi-i mărturisea liniştită totul bărbatului ei, când îl vizita la puşcărie. Iar atunci acesta începea să urle.

— Şi partea mea unde-i?

— Ţine, scumpule, uite aici.

Ea îi punea zece-cincisprezece dolari în mână.

— Doar atât?

— Şi ce-ai mai vrea? Nu-i de ajuns că o întreţin pe fii-ta? Şi eu? Ce, eu trăiesc cu aer?

— Bine, bine. OK.

Ivón se descurca singură. Rey insista să rămână împreună. Era beat.

— Eu rămân aici cu tine.

— Nu, iubitule, nu. Dacă iese negrul ăla şi ne prinde, ne rupe-n bătaie. I-au dat douăzeci de ani, dar a executat deja doi şi

în orice moment poate să se elibereze. Negrul ăla e periculos.

— Eu sunt puternic, Ivón.

— Da, da, cum să nu...

— Tu ştii cum mi se spune?

— Nu.

— Regele Havanei. Cel mai tare mădular din Cuba.

— E adevărat, iubitule. Eşti bun... Tare bun la pat... Dar ca tine există milioane, mi-li-oa-ne, şi nu numai în Cuba. Simt italieni sau spanioli straşnici, înnebunesc femeile. .. Aşa că nu mai face pe grozavul şi rămâi cu baba aia a ta, să te-ntreţină.

— Nu mă întreţine ea.

— Ei, na! Ce să zic?! C-oi regula-o pe cotoroanţă gratis.., Hai, nu mă enerva! Uite, ştii ceva, tu rămâi cu ţiganca ta şi, când s-o putea, ne-om mai întâlni, ne-om mai distra puţin şi apoi fiecare cu aia mă-sii. Dar uşurel. Nu-ţi face visuri.

— Nu, nu. Vreau să fii nevasta mea... Şi să te las gravidă. Cu burta la gură.

— Vai, eşti beat! N-o să mă mai fut în viaţa mea c-un maţe fripte. O mai am şi pe fii-mea pe cap... Ş-acum trebuie s-o cresc eu, că tac-su e la zdup. De şmecher ce e. Pe

mine doar un străin cu bani pe el m-o mai lăsa grea... Altfel, nici nebună să fiu!

— Ah, dar...

— Niciun dar. Îmbracă-te şi cară-te. S-a făcut deja de ziuă şi mai bine să nu te găsească nimeni aici.

Se ciondăniră puţin. Rey zicea că nu pleacă, Ivón îi repeta să se mişte de-acolo. Într-un sfârşit, ieşi în răcoarea dimineţii. Era încă întuneric. Se duse direct la uşa lui Daisy. Înainte de a suna, stătu pe gânduri. Nu. Avea nevoie de o duşcă de rom. Şi un trabuc. Nu mai avea niciun ban în buzunar. O luă din loc. Şi, ca de obicei, ca de fiecare dată când nu ştia încotro să se îndrepte, o porni înspre gară, spre cartierul Jesús María. „Of, Magda, Magda.“ Ş-apoi se gândi: „îmi place mult de Ivón. Dar e adevărat ce zice Dacă iese negrul de la puşcărie, ne trage o mamă de bătaie, ne crapă capul fără ca nici măcar să ne dăm seama. E deşteaptă. E o femeie care ştie ce face“. Urcă pe strada Águila. Se făcuse aproape cinci dimineaţa. Era încă întuneric. Foarte întuneric. O noapte răcoroasă. Rey strănută. De mai multe ori. Aerul era puţin rece şi se simţea un miros pătrunzător, acid. În depărtare se auzeau nişte sirene.

Dinspre Tallapiedra. Pe străzile întunecate începură să se ivească mii de oameni. Sculaţi din pat. Înfăşuraţi în pături, doar în şort şi şlapi, târând după ei copiii sau ţinându-i adormiţi în braţe. Femei aproape în pielea goală. Bătrâni şi bătrâne somnoroşi, acoperiţi cu un prosop sau un cearşaf. Câţiva îmbrăcaţi cu impermeabile. Mulţi bătrâni înfăşuraţi în cergi. Toţi îşi părăsiseră în grabă paturile. Şi emigrau. Oare ce se întâmpla? Sirenele se auzeau urlând neîntrerupt, din ce în ce mai crunt. Rey mergea împotriva valului mulţimii. Mintea i se limpezi. Epuizat de rom, de sex, de somn. Mergea buimac. Oamenii ieşeau în balcoane. Mirosul acid era şi mai pătrunzător în zona Capitoliului, aproape de parcul Fraternidad. Îi pătrundea în nări. Cineva de la balcon întrebă oare ce s-o fi întâmplând. I se răspunse:

— O scurgere de amoniac.

— Se zice că e Tallapiedra, că poate exploda.

— E o grămadă de lume asfixiată. Îi duc pe toţi la Spitalul de Urgenţă.

De la balcoane lumea continua să-ntrebe. Cei care fugeau era locuitorii acelei zone din preajma centralei din Tallapiedra. O

dubă cu megafon trecea uşor pe Águila. Becul roşu al farului giratoriu strălucea în întuneric. Lumina pentru o secundă clădirile în ruină, siluetele fantomatice ale oamenilor. Vocea puternică a unui poliţist se izbi de zidurile blocurilor, născând ecou:

— Trebuie să vă îndreptaţi în coloană înspre Malecón. Părăsiţi zona. Aşteptaţi pe Malecón semnalul de încetare al alarmei. Evitaţi accidentele. Nu s-a întâmplat nimic. Evitaţi panica. Eliberaţi zona. Eliberaţi zona. În ordine, dar repede. Spre Malecón. Nu s-a întâmplat nimic, dar duceţi-vă pe Malecón.

Rey continua să meargă împotriva valului mulţimii. În întuneric, o mare de lume somnoroasă cobora înspre Malecón. Din ce în ce, mirosul de amoniac era şi mai puternic. Rey se gândi la Magda: „Se sufocă. Precis e la ea în cameră“. Ajunse pe strada Monte. Maşini de pompieri şi de poliţie. Încercuiseră zona. Nu-l lăsară să treacă. Acolo, mirosul era extrem de puternic. Poliţiştii aveau feţele acoperite cu batiste. Şi urlau la el.

— În jos, în jos. Pe Malecón. Aici e interzis, tovarăşe!

Mii şi mii de evacuaţi. Sirenele maşinilor de poliţie şi ale camioanelor urlau. Era necesar să-i trezească pe toţi şi să-i facă să iasă repede din case. Nu avea cum s-ajungă la Magda. Nu vru să se certe cu poliţiştii şi cu pompierii. Era inutil. Se strecură pe Bulevardul Industria şi se aşeză pe trotuar, în spatele Capitoliului, vizavi de fabrica de tutun Partagás. Mirosul de amoniac nu-l lăsa să respire. Mii de oameni tuşind treceau cu pas obosit sau, poate, ameţiţi şi intoxicaţi. Mai mulţi îl atinseră uşor pe umăr:

— Băiete, hai, ridică-te. Nu sta aici.

— Aici o să te sufoci. Hai, ia-o la vale.

El nu se mişcă. Se gândea numai la Magda. Lumea trecea pe lângă el. Căutau adăpost. Poate că stătu acolo o jumătate de oră. O oră. Începea să se crape de ziuă. Mirosul dispăruse. Sau se obişnuise cu el? Sirenele nu se mai auzeau. Se ridică. Îşi dezmorţi picioarele. Se puse în mişcare. O luă din nou înspre Jesús María. În momentul acela, sirenele începură să urle din nou. Poliţiştii şi pompierii se retrăgeau. O maşină de poliţie, două maşini, trei maşini, patru, toţi gaborii vorbind în acelaşi

timp la megafoane. Nu se înţelegea nimic din ce ziceau. Lui Rey i se păru că aude:

— Puteţi să vă întoarceţi... Semnal de încetare... Totul sub control... Scurgere... întoarceţi-vă... Evitaţi... Accidentele... Case... întoarceţi-vă imediat...

Rey grăbi pasul. Coborî pe strada Ángeles şi se duse direct spre blocul Magdei. Sau mai degrabă spre ruinele unde trăia Magda.

Dădură nas în nas în faţa blocului:

— Hei, Magda!

— Rey.

— Bine, c-ai ieşit la timp.

— Ha, ha, ha!

— De ce râzi? Simt sigur că a fost cât p-aci să mori asfixiată.

— Cum de ştii?

— Fiindcă dormi buştean... Nici măcar n-ai auzit sirenele.

— Ha, ha, ha! Ce bine mă cunoşti, iubitule! Chiar aşa a fost. Cât p-aci să dau ortu' popii. Acum aş fi pe lumea cealaltă.

— Şi cine te-a...

— Vecinul. Moşul de alături. A bătut în uşă până ce m-am trezit.

— Te-a salvat.

— Ne-au dus pe amândoi la spital. Eram aproape asfixiaţi.

— Şi el?

— Încă e în spital. E foarte bătrân, imaginează-ţi . Dar ce-i acolo... Acolo sunt cam cinci sute de oameni asfixiaţi. Pe moş l-au lăsat întins într-un colţ. Eu m-am cărat... Ce mai contează.

Vorbeau în timp ce urcau scara. Rey era fericit. Se simţea acasă. Numai ce o privi pe Magdalena, şi imediat avu o erecţie straşnică. Nu încercă să şi-o ascundă. Îi plăcea să-şi arate măciuca ţeapănă.

— Rey, unde te duci? Nu ţi-am zis eu să nu mai calci la mine-n casă?

— Uită-te aici la mine,, scumpo. Uite cum o am.

Magda privi. De câteva zile nu mai făcuse sex.

— Mamă, frate; cum ţi s-a sculat! Şi nici nu te-am atins.

— Doar că mă uit la tine şi mi se ridică. Ce mai vrei?

— Of, iubiţel, eşti sărit de pe fix.

Magda i-o apucă prin pantalon. I-o strânse. Îi dădu drumul doar o clipă ca să descuie lacătul. Intrară. I-o strânse din nou şi i-o frecă acolo unde avea perlele. Magda era slabă de la atâta foamete, se spăla foarte puţin din pricina lipsei de apă şi

săpun, nu se rădea la subsuoară fiindcă nu avea lamă, hainele jegoase, dinţii murdari. Când avea câţiva bani, îi cheltuia pe rom şi ţigări. În fine, o nenorocire. Mizerie. Amândoi erau împuţiţi. Nu din ţărână luaseră fiinţă şi în ţărână aveau să se întoarcă. Nu. Luaseră fiinţă din căcat şi de căcat aveau să aibă parte.

Îşi scoaseră hainele. Magdei i se vedeau coastele pe sub piele. Un schelet ambulant. Rey, ceva mai îngrijit şi în ultimul timp îndopat cu vitamine. Dar, orice s-ar spune, lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba! Un adevărat dezmăţ. Parcă nu mai oboseau niciodată. Dacă lucrul acela nu era iubire, oricum se asemăna foarte mult. Sex, mângâieri, dăruire totală. La limita nebuniei. La un moment dat, Magda îi vârî lui Rey un deget în fund. Două degete. Trei degete. Iar Rey pentru prima dată simţi bucuros acea plăcere. Magda îi linse fundul, continuând să-l penetreze cu degetele. Ţipând, gemând, Rey se lăsa posedat, răpus de plăcere. Lucru pe care principiile sale pur machiste nu i-l îngăduiseră până atunci. Dăruire totală.

Ca de obicei, se hrăniră cu rom, marijuana, alune şi ţigări. Din nou, noapte.

Adormiră. O luară de la capăt în ziua următoare. Rey se duse de câteva ori să cumpere rom, chifle cu crochete, ţigări. Nu aveau bani pentru mai mult. Magda găti puţin orez. Mâncară avocado şi câte o farfurie de orez. Se înnoptă iar Dormeau câteva ore şi din nou lui Rey i se scula. Şi iar şi iar o luau de la capăt, în a treia zi, dimineaţa, Magdalena luă atitudine:

— Rey, mai am doar douăzeci de peso şi trebuie să cumpăr alune. Nu pot să cheltui banii ăştia pe rom.

— Bine, nu-i nimic.

— Mă duc până-n piaţă şi mă-ntorc imediat.

Se izolaseră de lume de mai bine de patruzeci şi opt de ore. Izbutiseră să reînvie iubirea lor impetuoasă şi sexul făcut cu înflăcărare. Se simţeau foarte bine. Magda era din nou mândră că are un astfel de bărbat:

— Nu-i aşa că tu eşti Regele Havanei, iubitule? Eşti ţicnit!

— M-apuc de răsucit comete.

— Într-o oră m-am şi întors. Fă doar o sută de comete.

Rey răsuci cele o sută de comete din hârtie. Orele treceau. Se întinse pe salteaua

jegoasă. Adormi. Se înnoptă. Turbat de foame, se trezi în plin întuneric. Nici urmă de Magda. Nu avea bani şi nici chef să iasă din casă. Mai rămăsese ceva rom şi puţine ţigări. Se îmbătă criţă după doar câteva înghiţituri. Se trezi în ziua următoare. Mahmur şi ros de gastrită. Făcu un efort şi ieşi cum putu în stradă. În ciuda hainelor curate, avea din nou acel aspect neîngrijit, de vagabond. Cu cearcăne adânci, părul încâlcit şi murdar, faţă de beţiv soios şi aflat la capătul puterilor. O luă pe strada Factoría. Ajunse pe calea Monte. Îşi simţea corpul şi mintea ca pe un amalgam de foame şi sfârşeală, încât nici nu mai putea gândi. Mergea. Atât. Se duse până pe Galiano şi se opri acolo la intersecţie. Lume multă. Unii vindeau, alţii cumpărau. Cu un gest reflex, întinse mâna şi începu să îngaime ceva trecătorilor. Nimeni nu se uita la el. „Mi-e foame, vă rog.. Mi-e foame, vă rog, daţi-mi... Mi-e foame, vă rog, daţi-mi ceva... Mi-e foame... Mi-e foame, vă rog, daţi-mi ce... “ Nimeni nu-i dădu nici măcar un bănuţ. Era nevoit să fure ceva. Să smulgă vreo geantă. Continua să ceară de pomană şi, în acelaşi timp, stătea la pândă. La cea mai mică neatenţie a cuiva... Era plin

de poliţişti pe-acolo. Zgomot de geam spart. Un negru în şort, fără cămaşă, într-un picior cu un şlap, celălalt desculţ. Azvârli o piatră în vitrina unui magazin de pielărie. Geamul se făcu ţăndări pe jos. Bărbatul încercă să înşface o geantă de piele. Nu pantofii. Doar o geantă. Se tăie pe picioare, pe braţe, pe mâini. Nişte turişti îl filmau şi-i făceau poze. Apărură în fugă doi poliţişti. Nervoşi, fireşte. Îşi scoaseră bulanele de cauciuc. Văzură camerele video. Îşi puseră la loc bulanele. Bărbatul avea deja geanta. Era plin de sânge, dar nu o rupse la fugă. Sute de persoane se opriseră ca să privească scena. Cu blândeţe, poliţiştii puseră mâna pe el şi-i luară geanta. Bărbatul se smulse şi începu să-i înjure, spunând că el voia geanta aia de piele. Precis era nebun. Poliţiştii îl imobilizară din nou şi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost vorba de un tort de bezea, încercară să-l ducă departe de locul acela. Nişte negrese mahalagioaice şi vesele, cu fundurile bine îndesate în nişte pantaloni de lycra foarte mulaţi, profitară de zăpăceala aceea ca să fure nişte pantofi din vitrină. Îşi dădură seama că nu exista decât un pantof din fiecare pereche. Expuneau doar stângul. Dreptul îl ţineau

sub cheie. Atunci aruncară pantofii din nou în vitrină. Doi angajaţi ai magazinului se repeziră şi, dinăuntru, începură să strângă marfa: pantofii, genţile, papucii. Camerele video filmau totul. Sosiră şi alţi doi poliţişti furioşi. Cei care erau deja acolo le spuseră repede ceva. Noii protagonişti priviră înspre camere. Oh, da. Îşi băgară la loc bulanele. Delicat, toţi patru îl înhăţară pe tipul care o ţinea morţiş că el vrea să se întoarcă şi să ia geanta. Lumea începu să se disperseze. Turiştii terminară de filmat. Totul se petrecuse în doar două-trei minute. În tot timpul acesta, Rey stătu la pândă, aşteptând să i se ivească ocazia. Nimic. Femeile îşi ţineau genţile strâns. Nu existau turişti tembeli. Nimic. Continuă să cerșească. Fără nicio speranţă. Dar el tot cerea.

Atunci cerul se acoperi de nori. În cincisprezece minute, cerul se acoperi de nori negri şi groşi. Se iscă un vânt puternic, din nord. Tunete ş fulgere. Începu să plouă cu stropi imenşi. Vânzătorii ambulanţi îşi strânseră în grabă lucrurile. Rey se gândi să fure nişte chifle din căruciorul unui tip ce vindea pâine cu friptură de porc. Dar nu îndrăzni. Era prea multă lume. Bărbatului îi

scăpară pe jos două chifle cu friptură. Trei chifle. Cât pe-aci să-i cadă şi-a patra. Bărbatul reuşi s-o prindă din zbor. Schiţă gestul de a le strânge de pe jos pe celelalte, dar era prea multă lume care se uita la el. Nu. Dintr-un salt, Rey fu lângă cărucior. Înhăţă chiflele şi le înghiţi. Hmmm… pâine cu friptură! Fu cât pe-aci să-i ceară bărbatului puţin sos picant, dar acela se uita urât la el. Rey se abţinu. Ploaia şi vântul se înteţeau. O perdea compactă de apă. Fulgere şi tunete. Lumea se adăpostea în uşile caselor. Unii intrară în magazinul Ultra, să-şi treacă timpul uitându-se la vitrine. Odată şi-odată avea să stea ploaia şi totul urma să revină la normal.

Dar ploaia nu se opri. Continuă să plouă ore în şir. Lumea plecă, udându-se până la piele. Treptat, locul deveni pustiu. Rey rămase acolo cu mâna întinsă, cerşind. Tipul cu chiflele şi friptura nu mai vându nimic. La nouă seara, aruncă chiflele care-i mai rămăseseră. Carnea o strânse şi o puse în cărucior. Optsprezece chifle fără came, dar cu sos. Sub acel potop infernal, Rey strânse chiflele, le împături într-o bucată de plastic şi coborî din nou pe strada Ángeles până la bloc. Ajunse ud leoarcă, dar fericit.

Magda nu se întorsese. Ca să-şi descarce nervii, spuse cu voce tare:

— Fir-ar a dracu', de douăşpe' ore tot cumpără alune! Ce le-o face, le-o semăna?

Înfulecă nişte chifle. În cameră, ploua prin toate cotloanele. Apa pătrundea prin tavanul fisurat, prin crăpăturile pereţilor şi prin gemuleţul abia acoperit de o bucată de tablă. În plin întuneric, apa curgea pe jos. Rey se adăposti într-un colţ uscat, lângă uşă. Aşeză acolo salteaua şi adormi, ascultând ploaia ce cădea neîntrerupt, rafalele de vânt, tunetele.

Plouă şi în ziua următoare. Se oprea o oră şi-ncepea din nou intens, ore în şir. Oare de unde putea să cadă atâta apă? Rey îşi petrecu tot timpul singur, mâncând chifle, îngrijorat că Magda nu mai venea. „O fi cu vreun boşorog. Precis că se întoarce cu bani", se gândi el. Din fericire, bucăţica aceea de podea era uscată în continuare. Restul camerei era ca un râu. „Plouă mai abitir înăuntru decât afară", se gândi el. În timpul nopţii, aţipi puţin. Se lumină. Continua să plouă. Era exagerat. Vântul nu bătea prea tare. „Oare să fie un ciclon?" Nu văzuse niciodată un ciclon. Ştia că există din poveştile pe care i le spuneau bunica şi

mama lui. De o zi şi jumătate, tot ploua. Mai avea doar câteva chifle. Le numără. Şapte. Ieşi pe hol. Apa şiroia peste tot. Blocul era aproape complet dărâmat. În bucata de clădire care mai rămânea în picioare locuiseră Sandra, bătrânul care-i salvase viaţa Magdei şi ei doi. Acum nu mai era nimeni. Sandra era la puşcărie, bătrânul la spital sau la cimitir. Iar Magda rămânea pierdută în ploaie. Rey nu mai putu să se abţină: se chirci chiar acolo şi-şi făcu nevoile din belşug, liniştit. Se şterse cu hârtia de la cornete. Aproape că terminase când apăru Magda pe scară, udă leoarcă. Apa şiroia pe ea. Când îl văzu pe Rey făcându-și nevoile, izbucni într-un hohot de râs.

— De ce râzi, fa? -

— Te caci ca o maimuţă, ha, ha, ha!

— Dispari două zile şi-ţi mai vine să râzi?!

— Dacă nu-ţi convine, cară-te! Eu îmi văd de treaba mea, dragă.

— Cum adică de treaba ta?

Intrară în cameră. Magda rămase uimită:

— Vai, niciodată n-a intrat atâta apă aici!

— Nu schimba subiectul, Magda.

— Bine cel puţin c-ai pus salteaua într-un loc uscat.

— Magda, tu ce învârţi? Ce şmecherii faci?

— Uite, am adus alune şi nişte cutii cu mâncare...

— Magda, n-auzi, răspunde-mi.

— Vai, dragă, nu mai face pe soţul cu mine.

— Nu mă fac, sunt. De două zile te-aştept. Şi tu, hai-hui.

— Bine, bine, prostuţule, hai să mâncăm...

— Mâncăm pe dracu', Magda... Nu-ţi bate joc de mine.

— Eşti nervos?

— Bineînţeles că sunt nervos. Sunt şucărit! Eşti o curvă...

— Curvă e mă-ta, Rey! Curvă e mă-ta! Nu face pe şmecherul. Tu eşti un puşti de căcat, un maţe fripte de şapteşpe ani. M-am întâlnit cu tatăl copilului meu, care e un negru mare şi puternic de patruzeci de ani şi are o casă cu tot ce-i trebuie, mă iubeşte şi are bani. Ăsta da, bărbat! Cu bani şi care să mă ajute! Tu eşti un căcăcios, Rey, un căcăcios. Aşa că nu mă mai fute la cap!

Rey se repezi la ea cu pumnii. Magda se apără şi-l zgârie pe faţă. Rey o lovi cu putere. Ea căzu la pământ. El o izbi cu

picioarele. Ea îl apucă de un picior şi-l făcu să-şi piardă echilibrul. Se tăvăliră amândoi în apa mocirloasă. Se răcoriră puţin. Acum nu se mai înjurau. Rămaseră acolo, liniştiţi. Nemişcaţi. Magda începu să suspine. Rey se înduioşă când o văzu plângând:

— Magda, te rog, nu mai plânge.

— Of, Rey, te iubesc. Te iubesc mult, Rey. Îmi place de tine atât de mult. Am nevoie de tine.

— Şi negrul?

— Şi negrul!

— Şi negrul ce?

— Şi negrul îmi place. Sunt îndrăgostită de amândoi. Tu nu-ţi dai seama, idiotule, cretinule?

— Nu mă jigni. Nu mă jigni!

— Vă iubesc pe amândoi. Of, Rey sunt între ciocan şi nicovală..., dar hai, să nu ne mai gândim la asta. Acum sunt cu tine.

— Şi după aia o să-i spui ăluia acelaşi lucru.

— Nu, iubitule, nu.

— Ahhh.

Rey nu înţelegea. Gelozia îi tulbură din nou minţile. Magda îl mângâie şi îl sărută cu atâta tandreţe, încât Rey se linişti. Îşi scoaseră hainele. Se întinseră pe saltea.

Făcură dragoste ca niciodată, cu gingăşie. Rey o pătrunse cu toată dragostea de pe lume. Şi se iubiră din nou.

Magda avea ceva bani. Rey îi ceru câţiva firfirei ca să cumpere rom.

— Nu eşti în toate minţile, Rey? E închis peste tot. Totul e inundat.

— Tu de unde ştii?

— Tatăl copilului meu are o casă normală. Are până şi radio. Nu stă într-o cocină ca asta.

— Aha.

— Şi în plus am venit pe jos. Nu circulă nimic, nici măcar autobuzele. Nimic, absolut nimic. Acum chiar că e încurcată treaba.

— Păi n-avem rom şi nici ţigări.

— N-avem nimic, iubitule, nimic.

Nu aveau nimic, dar se iubeau. Afară continua să plouă cu găleata. Din când în când, rafale puternice de vânt. În ziua următoare, la trei după-amiaza, furtuna ajunsese în plin apogeu. De şaptezeci şi două de ore ploua deasupra Havanei. Vânt puternic, rafale, tunete. Oraşul era paralizat.

— Vreau să mă duc la ţară când s-o potoli ploaia. Nu mi-am mai văzut copilul de mult timp.

— Tu, de fapt, vrei să-l vezi pe tată-su. Nu mă minţi tu pe mine.

— Cine? Eu?

— Da, tu. Nu fi ipocrită.

— Ce cinic eşti.

— Şi tu o jigodie.

— Ha, ha, ha!

Se întuneca. Se lăsa noaptea, iar Magda râdea în hohote. Îi plăcea să-l zgândăre pe Rey. În momentul acela, zidurile clădirii începură să cedeze. Absorbiseră tone de apă. Pietrele de carieră, crăpate, după ce înduraseră povara mai mult de un secol, luară decizia că era prea mult şi se sfărâmară. Un zgomot teribil şi totul se prăbuşi. Tavanul şi zidurile. Căzu şi etajul lor şi totul o luă la vale cinci metri în jos, până se făcu una cu pământul. Mai rămase în picioare doar bucata de zid uscat şi solid de lângă uşa de la intrare. Ei se aflau acolo, aşezaţi pe saltea. În mijlocul prafului şi al întunericului, se îmbrăţişară. Trăiau!

— Vai, Rey! Eşti bine? Hai să plecăm repede de-aici. Hai!

— Nu, nu. Fir-ar al dracu’! Vai... Fir-ar al dracu’!

Rey încerca să scoată piciorul stâng de sub un bolovan enorm, ce i-l strivise. Nu putea. În cele din urmă, Magda reuşi să-şi dea seama de ceea ce se întâmpla, în ciuda prafului şi al întunericului. Încercă să-l ajute, mişcând piatra. Era inutil. Era de neclintit. Ascultau scrâşniturile zidurilor şi al tavanului încă în picioare. Din moment în moment, aveau să se dărâme şi acestea. Rey pipăia în jurul lui, disperat, prins în capcană şi, într-un sfârşit, găsi o bucată de ţeavă. O trase spre el:

— Uite, Magda, fa pârghie cu asta!

Încercă de mai multe ori. Piatra se mişcă puţin. Încă puţin. Rey trase cu putere şi-şi scoase piciorul stâlcit de greutatea aceea. Trebuiau să fugă. Ieşiră pe hol. Scara nu mai exista. Se prăbuşise. Ei se aflau la cinci metri înălţime, pe bucăţica ce mai rămăsese din acea clădire. Surprinzător, bucata aceea încă se mai ţinea în picioare. Rey nu mai stătu pe gânduri. O luă pe Magda de mână şi-i spuse atât:

— Hai!

Îşi dădură drumul şi căzură în patru labe peste dărâmături. Se răniră pe mâini şi

picioare. Rey şchiopăta. Fugiră înspre stradă. În ciuda ploii, se strânsese un grup de treizeci-patruzeci de gură-cască. Unul strigă:

— Uite, au scăpat!

Ei nu se mai uitară în urmă. O porniră înspre gară. În spatele lor se auzi un zgomot asurzitor: se prăbuşise şi ultima bucată din camera Magdei.

Rey şchiopăta. Îl durea glezna. Purta doar nişte pantaloni scurţi. Magda era îmbrăcată într-un şort şi o bluză zdrenţăroasă pe care reuşi s-o apuce în ultima clipă. Amândoi desculţi. Plini de praf albicios. Buimaci. Dezorientaţi. Păreau doi nebuni ieşiţi din infern. Gara era plină de familii evacuate, copii care plângeau, oameni ce stăteau la coadă pentru o găleată cu apă. Prin apropiere, lumea mergea iară rost. Locul acela fusese declarat zonă sinistrată. Zeci de blocuri se prăbuşiseră. Nimeni nu ştia câţi morţi şi câţi răniţi se puteau număra la ora aceea. Şi continua să plouă cu putere. Magda se lipi de Rey, se cuibăriră îmbrăţişaţi sub pragul unei case, pe strada Egido.

— Of, fir-ar al dracu', Rey. Am pierdut o cutie de alune şi cincizeci de pesos.

— Nu contează. Bine c-am scăpat cu viaţă.

— Te doare piciorul?

— Glezna.

Magda se uită la rană. Piciorul nu era umflat. Îl durea.

— Ţi-oi fi rupt un os.

— Habar n-am.

Peste drum, chiar lângă uşa gării, se afla un cort cu steagul Crucii Roşii.

— Uite, Rey. Acolo precis au un doctor.

— Nu, nu, nu.

— Cum adică, nu? Haide!

— Nu vreau. Nu merg.

— De ce, Rey?

— Nu-mi plac doctorii, nici dentiştii.

— Rey, nu fi nebun! Hai!

Magda-l apucă de braţ şi aproape că-l târî. Locul acela era destinat numai cazurilor de urgenţă, foarte grave. Nu puteau să-i acorde primul ajutor. Cineva îi arătă că în depozitele din curte, ridicaseră un mic spital. Udându-se şi mai mult, ajunseră în curtea gării. Spitalul părea un ospiciu. Erau depozitele de mărfuri cu destinaţie specială. In mijlocul obiectelor de

tot felul venite din provincie dar care nu puteau fi înmânate destinatarilor, instalaseră paturi pliante, tărgi şi saltele pe jos. Era plin de bolnavi, medici şi tot felul de oameni. Toţi mergeau de colo până colo, alergau, ţipau, vorbeau. Totul în acelaşi timp. La insistenţele Magdei - Rey nu scoase o vorbă - o asistentă medicală îi băgă în seamă. Se uită la glezna lui Rey:

— Da, poate că e vorba de-o fractură... Nu ştiu... Deşi... nu e umflat... Te doare? Nu ştiu ce să zic... Trebuie să te vadă un medic ortoped.

— Bine, mergem să-l căutăm.

— Nu, scumpo, aici nu-l găseşti.

— Şi de ce nu-l găsesc, dragă?

— Aici nu sunt specialişti în ortopedie. Duceţi-vă la un spital normal. Ăsta e doar pentru urgenţe.

— Auzi, fată, dar tu nu vezi că asta e o urgenţă?! Bărbatul meu şi-a belit piciorul cu un bolovan. S-a dărâmat casa peste noi şi...

— Doamnă, vă rog, vorbiţi frumos, că nu sunteţi la dumneavoastră acasă. El nu e rănit şi nici nu pierde sânge, aşa că nu e un caz grav, de urgenţă. Aici nu există ortopezi. Vă rog să înţelegeţi ce vă spun!

Asistenta medicală o luă la fugă înspre alt pacient. Zeci de oameni aşteptau să fie consultaţi. Rey şi Magda plecară. Ieşiră din nou în ploaie.

— Slavă Domnului că nu mai fulgeră. Sfântă Barbara, binecuvântată să fii.

— De ce?

— Mi-e frică de fulgere.

Sprijinit de umărul Magdei, Rey mergea şontâc-şontâc. Oraşul era complet paralizat. Şi în întuneric. După douăzeci şi patru de ore de ploaie continuă, oraşul intră în stare de comă. Se întrerupseseră curentul electric, apa, gazele, telefoanele nu mai funcţionau şi nici transportul în comun. Nimic de mâncare. Dar Rey şi Magda nu-şi dădeau seama de toate acestea.

Din când în când, ploaia deasă îşi pierdea din intensitate şi devenea o ploaie măruntă. Ieşiră în Bulevardul Portului şi se duseră spre podul de peste calea ferată. Prin preajma fabricii Tallapiedra îşi puteau găsi un refugiu. Utilaje scoase din uz şi ruginite, plăci metalice, tufişuri. Se băgară sub un camion pe jumătate putrezit. Cel puţin, era un loc uscat. Strănutau. Răciseră. Se întinseră puţin să se odihnească şi adormiră.

În ziua următoare, îi dureau toate oasele. Încercară să se ridice în picioare. Rey făcu un efort teribil şi reuşi să se pună în mişcare. Era înnorat, dar ploaia şi vântul încetaseră. Reynaldo o luă pe calea binecunoscută. Ştia încotro se îndrepta.

— Unde mergem, Rey?

— La mine acasă. O să vezi.

— Ha, ha, ha!

— Magda, te rog, nu mai râde aiurea!

— „La mine acasă“, cine te-aude chiar te crede.

— Prea le iei pe toate-n râs.

Merseră mai bine de-o oră. Odată ce se obişnuiră din nou cu mersul se simţiră mai bine şi grăbiră pasul. Magda oftă şi spuse:

— Cere şi ţi se va da.

— Ce?

— Aşa zic popii.

— Tu mergi la biserică?

— Nu. Dar stau la uşă să vând alune. Şi popii zic aşa: „Cere şi ţi se va da“.

— Ce tâmpenie.

— Îhî,îhî.

— Cere o casă, Magda. Să vedem dacă ne cade din cer.

— Şi mâncare, Rey... Vai, ce foame mi-e!

— Şi mie.

Maidanul plin de caroserii ruginite şi putrede se zărea deja. Rey se înveseli. Era plin de buruieni cu spini. Şi mult noroi. Pe jos bălteau mici şuvoaie de apă. După patru zile de ploaie, pământul nu mai putea absorbi atâta apă. Rey o conduse pe Magda. O luară pe-acolo, desculţi, bălăcindu-se cu picioarele în apa noroioasă. Deşi el cunoştea foarte bine locul acela, nu mai găsea containerul. Se adăpostiră în scheletul unui vechi autobuz. Oamenii smulseseră bucăţi de tablă, dar încă nu era complet distrus. Foamea le muşca din maţe.

— Magda, nu mai pot.

— Trebuie să găsim ceva de mâncare, Rey. Dacă rămânem aici, murim de foame.

— Trebuie să dorm. Nu mai pot.

— Voi, bărbaţii, sunteţi nişte pămpălăi. . Nu exagera, Rey. Putea să fie şi mai rău.

— Da, mereu e loc pentru mai rău... Ce porcărie!

— Of, hai, să văd cum îţi e glezna... Te doare?

— Da, destul de tare.

— Blegule. Mare bleg mai eşti.

— D-asta m-ai întrebat? Termină cu glumele.

— Rey, acolo în spate sunt nişte case...

— Da, dar eu niciodată nu m-am apropiat de oamenii ăia, fiindcă...

— Fiindcă ţie-ţi place să stai singur cuc, dar eu am să mă duc. Poate că-mi dau ceva de mâncare.

— N-o să-ţi dea nimic.

— Pui pariu?!

— Da, pariez o sută de dolari că nu.

— Şi eu o sută că da. Hai, pune bani jos... Ha, ha, ha!

— ... Dacă am avea noi o sută de dolari... Ah...

— Am plecat. Pune masa, farfuriile, şerveţelele, tot ce trebuie, că vin imediat cu haleala, ha, ha, ha!

Magda plecă. În autobuz, se găseau bucăţi din scaunele de odinioară. Rey le aşează în aşa fel încât să pară un divan. Se întinse acolo să doarmă. Imensa groapă de gunoi a oraşului, la doar o sută de metri de el, emana un miros pestilenţial absolut insuportabil, greţos. Rey trase aer în piept şi se simţi în largul lui. Mirosul mizeriei. Putregai şi rahat. Simţi că acolo tot ce-l înconjura îi oferea confort şi protecţie. Vai, ce bine! Şi adormi liniştit.

Două ore mai târziu, Magda se întoarse. Aducea o farfurie cu orez, doi cartofi fierţi şi o carafa cu apă şi zahăr, îl trezi pe Rey:

— Hai, iubitule, mănâncă şi dă-mi ăia o sută de dolari pe care i-am câştigat.

— Şi tu?

— Eu am mâncat.

— Ai mâncat? Cine ţi-a dat astea?

— Ah, ha, ha, ha...

— Of, tu şi boşorogii.

— Hai, mănâncă şi nu mă mai certa.

Rey adormi din nou. Magda sforăia lângă el. Când se trezi era noapte. Magda plecase. Glezna nu-l durea atunci când nu păşea. Se culcă la loc.

Magda se întoarse în după-amiaza zilei următoare. Aducea o pizza, cinci pesos, ţigări. Îi făcuseră cadou nişte pantofi vechi.

— Fă, dar ce repede te mişti!

— Mănâncă-ţi pizza. Ar trebui să căutăm un doctor. Glezna aia...

— Nu. Să n-aud de doctori. Se vindecă singură.

— Dar te doare.

— Doar dacă mă mişc.

Într-o punguţă, Magda aducea o bluză, o fustă, un pantalon şi un tricou. Lucruri purtate, dar curate. Se îmbrăcară.

— Trebuie să-ţi fac rost de nişte pantofi sau şlapi. Nu poţi să stai aşa.

Un timp, niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Se priveau. Magda izbucni în râs. Îl molipsi şi pe Rey. Se dezbrăcară din nou şi se priviră îndelung. Rey avea mădularul gata de atac. Magda se aşeză călare peste el, iar Rey începu să-i lingă sexul murdar ce mirosea oribil şi avea gust acru. Îi plăcea aşa, împuţit. Atunci ea îi luă penisul în gură. Făcură un şaizeci şi nouă. Nu se mai spălaseră de multe zile. Erau două animale jegoase care se doreau. Şi se iubiră din nou fără oprelişte. Ea îi repeta neîntrerupt:

— Ce mi-ai făcut, afurisitule! Te iubesc! Vai, ce-mi mai placi! Bagă-mi-o! Toată. Toată. Până a os! Lasă-mă gravidă, lasă-mă gravidă.

— Vorbeşti serios? Vrei să te las gravidă?

— Oh, daaaa! Sfredeleşte-mă cu puia Până la os! Lasă-mă grea. Pe zi ce trece, te iubesc mai mult. Lasă-mă grea, vreau un cop:' de la tine.

Şi-aşa trecură zilele. Lent, pentru Rey. Aştepta mereu ca Magda să se întoarcă. Uneori, venea noaptea târziu sau în zori. Aducea ceva de mâncare, ceva bani, ceva haine vechi. Rey devenea gelos. Mai ales

când ea lipsea o zi întreagă. Scandalurile erau teribile. Se loveau, se înjurau. Gelozia îl făcea să turbeze. Ea îl liniştea cu rom, marijuana, bani şi ceva de mâncare. Şi, apoi, sex fără măsură. Era un ritual de ură şi iubire. Bătaie şi tandreţe. Ei îi cădeau lacrimi de emoţie când el o penetra pe la spate, adânc, şi o săruta tandru până ce gâfâia ca un taur şi-i lăsa înăuntru şuvoiul de spermă, cald, fecund, bogat:

— Ţine, fa, că acu' te las gravidă! Na, lapte, să rămâi gravidă!

Iar ea simţea cum sămânţa lui ţâşnea caldă şi vâscoasă, pătrunzătoare. Şi aşa în fiecare zi. Magda se întorcea la el de fiecare dată. N-avea nicio importanţă ora. Rey stătea ca pe jăratic. Turbat de gelozie. Ea primea în fiecare zi porţia de pumni şi imediat raţia de iubire şi de sămânţă. Rey putea în fine să păşească. Dar şchiopăta. Încă-l mai durea un pic. Găsi o bucată ruginită de ferăstrău. Îl ascuţi cu răbdare. Îşi făcu un cuţit. Mic, dar bine ascuţit. Tăie un băţ şi-şi ciopli un baston. Avea timp din belşug. În-crustă pe el un porumbel, un şarpe, o spadă. Îşi aminti de vremea când făcea tatuaje. Desena bine. Profită de timp ca să cioplească liniştit. Sprijinindu-se în

baston, acum mergea mai bine. Îşi petrecea mult timp singur. Visa s-o lase gravidă pe Magda. O dată, de două ori, de trei ori. Să aibă trei sau patru băieţi. O iubea mult pe femeia aceea. O adora. O voia numai pentru el. Partea proastă era că ea dispărea prea mult timp, iar el niciodată nu ştia cu cine fusese, ce făcuse, unde stătuse. Se gândi că ar fi bine să caute nişte bucăţi de plastic şi de tablă ca să construiască o căsuţă. Chiar acolo. Departe de lume. Poate că şi el ar fi putut să vândă alune. Sau să-şi găsească vreo altă slujbă. Şi s-o ţină pe Magda sub control. S-o facă să-l respecte şi să renunţe la prostituţie. „E o scroafa afurisită, dar o iubesc. Cât de mult o iubesc pe scroafa asta!“, se gândea el.

Strânse de prin preajmă materialele de trebuinţă. În ziua aceea, Magda se întoarse devreme. Încă era lumină. Venea cu patruzeci de peso, mâncare, rom şi se spălase.

— Ce-i cu bucăţile astea de tablă, Rey?

— O să construiesc o căsuţă.

— Aici?

— Aici.

— Fir-ar al dracu’!

— De ce fir-ar al dracu’?

— Fiindcă am strâns deja şaizeci de peso. Şi-o să m-apuc iar de vândut alune.

— Şi ce dacă? Poate că o să vând ş eu alune... Sau., altceva... Nu ştiu.

— Îhî... Nu ştiu.

— Ce nu ştii? Nu mă mai ameţi şi spune-mi!

— Cred că m-ai lăsat grea.

— Euuuu?

— Da, tuuu. Singurul bărbat pe care-l am eşti tu. Şi când mi-o tragi, sperma ta mi-ajunge până-n gât, aşa că n-o mai da la întors. E al tău!

— Şi boşorogii? Grămada aia de boşorogi?

— Nici vorbă. Babalâcii nu lasă pe nimeni cu burta la gură. N-au sămânţă, nici măcar nu li se scoală. Nici vorbă. E-al tău! Nu te-ascunde după deget!

Magda adusese o lumânare. Şi se iubiră nebuneşte în lumina aceea plăpândă. Adormiră epuizaţi. În ziua următoare, Magda plecă foarte devreme. Rey începu să construiască căsuţa lor. O sprijini de caroseria autobuzului ca s-o proptească mai bine. Toată ziua se ocupă cu asta. Era mândru de sine. Nu avea unelte. Doar cuţitaşul de oţel şi o bucată de fier ce-i

servea drept ciocan. Chiar era Regele Havanei!

Dar Magda nu se întoarse în noaptea aceea. Nici în ziua următoare. Şi nici în cealaltă. Rey era turbat, furios, înnebunit de gelozie şi frustrare. El singur îşi otrăvea mintea.

„Scroafa asta nenorocită m-a dat dracului. Şi pe mine nimeni nu mă dă dracului.“

Cât pe-aci să distrugă căsuţa. Ca să-şi omoare timpul, construi şi o băncuţă de lemn, cu nişte cuie vechi pe care le scoase din câteva lăzi de marfa. Nici măcar asta nu-i ostoi furia. Trecură trei zile şi trei nopţi. Magda se întoarse în după-amiaza celei de a patra zile. Apăru la asfinţit, radioasă de bucurie. Avea gâtul plin de urme vineţii de la muşcături şi sărutări. Foarte fericită. Zâmbitoare. Purta o fustă, o bluză, nişte pantofi din plastic. Lucruri vechi, fireşte, dar arătau bine. Rey o înşfacă de gât cu violenţă şi-i trase două palme peste faţă.

— Unde-ai fost, curvă nenorocită? De patru zile ai dispărut.

— Bă, dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

— Eu sunt bărbatul tău, fă, trebuie să mă respecţi!

— Nu te respect! Eşti bărbatul meu pe pizda mă-tii!

— Eşti plină de vânătăi pe gât, neruşinato! Cu cine-ai fost? Spune-mi!

— Am vândut alune.

— Alune pe dracu! Cine te-a muşcat de gât?

— Nu te interesează.

Rey o lovi din nou.

— Spune-mi, curvă nenorocită! Cu cine-ai fost?

— Poţi să mori, că tot nu-ţi zic.

Rey turbă de mânie. O lovi cu înverşunare. Îi izbi câţiva pumni şi aproape că-i dislocă mandibula.

— Am fost cu tatăl copilului meu! Ăla da, bărbat! Are grijă de mine, îmi dă haine, mâncare, bani, mă scoate la plimbare. Negrul ăla e un bărbat adevărat!

Rey o plesni din nou, orbit de furie:

— Şi eu ce sunt, curvă blestemată?

— Tu eşti un maţe fripte! Nu eşti bun de nimic. Un fricos. Aştepţi aici să-ţi dau eu de mâncare, curistule. Mie-mi plac bărbaţii, nu puştii ca tine… Căcăciosule!

— Eşti o curvă!

— Curvă, dar umblu cu cine-mi place! Negrul ăla m-a regulat trei zile la rând. Fără să se oprească. Tu eşti un ţâşti-bâşti pe lângă el. Iar dacă sunt gravidă, copilul e al lui. Ca să-ţi fie dar şi să nu te dai mare. O să-i fac încă un copil!

Când auzi cuvintele acelea, lui Rey i se întunecară complet minţile. Puse mâna pe cuţitaş şi, dintr-o singură lovitură, o tăie pe obrazul stâng, de la ureche până la bărbie. O rană atât de profundă, încât i se vedeau oasele, tendoanele, dinţii. Îi plăcu s-o vadă aşa, desfigurată, cu faţa despicată şi cu sângele şiroindu-i pe gât în jos:

— Vezi, nenorocito, că eu sunt bărbat! Vezi?!

Ea, îngrozită, îşi duse mâinile la rană şi continuă să urle la el:

— Jigodie, curistule, negrul meu o să te omoare! O să-l pun pe urmele tale ca să te omoare.

Rey, turbat, îi arse încă o tăietură pe gât. Îi tăie carotida. Dintr-o singură lovitură. Ţâşni un jet de sânge, care-i năclăi pe amândoi. Magda căscă ochii, imens. Încă un jet de sânge, nestăvilit. Din zvâcnetul inimii. Încă unul, mai firav. Magda se prăbuşi. Căzu la pământ. Mult sânge izvorî din rana

aceea. Şi muri în câteva secunde. Rey, în stare de şoc, nu ştia ce să facă. Îi scoase hainele Magdei. O dezbrăcă. Cele două trupuri erau pline de sânge lipicios. Se închega cu repeziciune. Pământul îl absorbea. Încă era cald. Şi Rey avu o erecţie. Îi desfăcu picioarele. Şi-o penetra. Ea nu se mişca.

— Mişcă-te, nenorocito, mişcă-te şi stoarce-mi sămânţa, curvă nenorocită! Spune ceva, hai, spune ceva!

În câteva secunde, Rey ejaculă. Îşi scoase măciuca încă erectă, şiroind a spermă şi se aşeză pe pântecul Magdei. Se întuneca. Şi acolo rămase. Aşezat deasupra cadavrului, în mijlocul bălţii de sânge. În noapte, fără să ştie ce să facă.

După un timp, se ridică. Nu se gândea la nimic. Nu se auzea nimic. Se simţea doar mirosul fetid şi scârbos al gropii de gunoi, ce-i amintea că nu era singur pe lume. Intră din nou în căsuţă. Căută o bucăţică de lumânare, o aprinse ca s-o poată vedea mai bine pe Magda. Apropie lumina de chipul ei. Pe faţă i se întipărise o expresie insuportabilă de groază. Şi ochii deschişi. Tăietura de pe obrazul stâng o făcea încă şi mai respingătoare. Trecu lumânarea încet

pe tot corpul acoperit de sânge închegat. Sânii ei mici, buricul, părul de pe pubis. Uf, încă o erecţie. Puse lumânarea pe pământ. Se masturbă puţin, cu privirea fixată pe sexul Magdei. Îi deschise vaginul cu degetele şi așează lumânarea foarte aproape, ca să-l privească mai bine.

— Să nu crezi că o să scuip sperma afară. Nici să nu-ţi treacă prin cap.

O penetră. Niciodată nu mai simţise ceva atât de rece pe mădularul lui. Ejaculă imediat. Fără să o atingă pe sâni. Nu voia s-o privească. Era hipnotizat de sexul Magdei. Restul trupului era o scârboşenie de sânge coagulat. Când vărsă şi ultima picătură de spermă, şi-o scoase. Scutură şi ce mai rămăsese şi spuse cu glas tare:

— Du-te să-ţi baţi joc de altcineva, Magdalena! Eu sunt Regele Havanei. De mine nu-şi bate nimeni joc, şi cu atât mai puţin o curvă vagaboandă ca tine!

Acum era mulţumit. Stinse bucăţica de lumânare. Se întinse şi dormi liniştit toată noaptea. În ziua următoare se trezi în zori. Se simţea bine. Aruncă o privire cadavrului de lângă el, acoperit de sânge şi cu acea expresie de groază pe chip. Şi spuse din nou:

— Vrei să-ţi baţi joc de mine? Tot o să-ţi baţi joc de mine? Uite ce-ai păţit. Bate-ţi tu joc în continuare, c-o să te ciopârţesc şi mai tare. Eu sunt Regele Havanei şi trebuie să mă respecţi!

Ieşi în uşă. Linişte mormântală. Absolut nimeni prin preajmă. Îşi privi mâinile, braţele, pieptul. Era soios de la atâta sânge coagulat. Până şi părul îi era cleios. Se răzui cu cuţitul. Cu băgare de seamă. Se curăţă, răzuindu-şi toate crustele. Căută prin buzunarele bluzei purtate de Magda. Nimic. Totuşi găsi o pungă de plastic. Din cauza întunericului, n-o văzuse. Avea în ea treizeci de peso, două chifle, ţigări, o cămaşă curată. Mâncă chiflele, probă cămaşa. Îi era bună. Îşi băgă în buzunar banii şi ţigările. Ieşi. Aşează o bucată de tablă în uşă, o sprijini bine cu un fier şi se îndepărtă, luând-o înspre şosea. Era puţin probabil ca cineva să dea peste căsuţa aceea, înconjurată de buruieni şi fier vechi. Dacă te îndepărtai puţin, căsuţa nu se mai vedea, ascunsă bine de tot gunoiul din jur.

O porni la drum, târându-şi piciorul şi sprijinindu-se în baston. Se simţea bine, liber, independent, liniştit. Ba chiar fericit. Aproape euforic. Se duse până în Regla.

Străbătu întreg orăşelul. Ajunse până pe chei. Îşi cumpără o sticlă de rom şi se aşeză pe malul mării, pe treptele acelea ce-i plăceau atât de mult. În faţa lui, se întindea o bucată de nisip pătat de petrol şi de tot felul de reziduuri. În spatele lui, biserica. În faţă, golful cu numai câteva vapoare ancorate. Ceva mai departe, Havana, splendidă, minunată, seducătoare. La stânga, vaporaşul de pasageri intra şi ieşea plin de oameni la fiecare cincisprezece-douăzeci de minute. Un soare puternic, linişte şi singurătate. Câţiva copii se bălăceau la mal, în valurile tulburi de petrol, noroi şi ape reziduale. O idee excelentă. Adunându-şi forţele, se băgă şi el în apă şi se spălă puţin. Îşi curăţă crustele de sânge care-i mai rămăseseră pe corp.

Termină de băut toată sticla. O azvârli în mare. Era beat criţă. Se gândi c-ar trebui s-o îngroape pe Magda. Sau s-o arunce în apă. „Trebuie să fac ceva, fiindcă, dacă o găsesc vulturii pleşuvi... Fir-ar al dracu\ era să uit de vulturi! Precis că acum dau târcoale ca s-o halească pe Magda.“

Beat, şchiopătând, împleticindu-se, grăbit, se întoarse la căsuţă. Îl stăpânea un gând: „Nu-i pot lăsa pe vulturi s-o mănânce

pe Magda. Nici vorbă! N-am să permit una ca asta. Trebuie respectat cadavrul răposatei... Ce să zic... Ha, ha, ha! Trebuie respectat cadavrul curvei“.

Când ajunse acasă, se făcuse deja noapte. Încă era beat. Prin întuneric nu putea dibui nimic. Îndepărtă bucata de tablă ce servea drept uşă. Îl izbi im val de căldură şi-un miros de hoit îi pătrunse în nări. Cu minţile tulburate de beţie, îi vorbi tandru:

— Vezi, aşa trebuie să te porţi. Să fii cuminte. Să nu te mişti. Să stai liniştită şi să taci. Să-ţi respecţi bărbatul. Ai păţit ce-ai păţit fiindcă ai fost obraznică. Dacă nu ţi-ai fi luat nasul la purtare, nu ţi s-ar fi întâmplat nimic. Vezi? Ţi-ai futut norocul. Trebuie să înveţi să fii respectuoasă, Magda... în fine, acum... n-o să mai înveţi nimic... Ţi-ai futut norocul, Magda, ţi-ai futut norocul.

Se lăsă să cadă în culcuşul lui şi adormi pe loc. În ziua următoare, moarta puţea şi mai tare. Soarele dogorea, iar în interiorul căsuţei căldura şi umezeala grăbeau procesul de putrezire al cadavrului. Rey se trezi şi se uită la ea o bună bucată de vreme. Nu se gândea la nimic. Din pricina beţiei, îl durea tot corpul şi capul. Şi-ar fi

dorit să dispară dracului de-acolo şi s-o lase pe Magda în plata Domnului. Pradă vulturilor.

— Ce dracu' fac cu tine, curvă nenorocită? Curvă de căcat, jigodie. Unde te bag? Meriţi să te mănânce vulturii.

Se ridică şi-o porni strecurându-se printre buruieni şi fier vechi. Urcă un deluşor. De sus, se vedea groapa de gunoi, la numai o sută de metri. Era lume acolo. Un buldozer răscolea gunoiul şi-l îngrămădea. Câteva camioane descărcau. Zece-doisprezece oameni scormoneau prin mizerie, scufundându-se în gunoi. „ Îhî, uite, chiar aici. În noaptea asta te-ngrop aici, Magdalenita", gândi el. Căută un loc potrivit. Trebuia s-o îngroape într-un loc îndepărtat şi sigur. Ca să n-o găsească repede nimeni. Nimeni. Nici câinii, nici vulturii, nici oamenii. Îşi petrecu ziua făcând planuri pe unde ar putea pătrunde în groapa de gunoi şi pe unde ar putea să sape o gaură. Când ştiu bine ce avea să facă, se întoarse la el acasă, fără ca cineva să-l vadă. Duhoarea pestilentă a Magdalenei era îngrozitoare.

— Gata, scârboaso, gata. În noaptea asta ajungi în groapă. Nu mai putrezi fa, futu-ţi

morţii mă-tii! Puţi în halul ăsta ca să mă enervezi şi moartă! Ca să-ţi baţi joc de mine şi moartă. Nu mai fi scârboasă şi împuţită! Nu mai putrezi, fa!

Restul zilei şi-l petrecu la umbră. Sprijinit de uşa casei lui. Spre seară, deasupra, vulturii începură să zboare în cercuri. Unii coborau încet. Se aşezau la douăzeci-treizeci de metri. Studiau terenul. Simţiseră mirosul de hoit. „Uite, Magdalenita, că ţi-au sosit prietenii. Nu te duci să-i primeşti? Ieşi să-ţi întâmpini prietenii, Magdalenita. Hai, du-te să vă jucaţi de-a mâncărica. Ei te mănâncă pe tine şi tu stai cuminţică, ha, ha, ha!“ Azvârli câteva pietre înspre vulturi. Păsările zburau, dădeau de câteva ori din aripile lor enorme şi se aşezau din nou la pândă. Vocaţia de a se înfrupta din stârvuri era sensul vieţii lor. Şi trebuiau să-şi facă datoria.

Într-un sfârşit, se înnoptă. Era liniştit. Asculta. Nu se grăbi. Îl străbătu un gând: „Eşti şarpe, porumbel şi spadă. Eşti Regele. Stai liniştit, nu te grăbi. S-aştepte curva aia încă puţin“.

Nimic. Tăcere mormântală. Intră în căsuţă. Pe întuneric, pipăi cadavrul. Rigid,

rece, puţea infernal. Făcu un efort, îl ridică pe umăr.

— Hai, hopa sus, curvă nenorocită, că plecăm.

Ştia drumul. Încet, fără grabă, păşea abţinându-se să se lepede de corpul acela pestilent. Un lichid vâscos şi scârbos se scurgea din cadavru prin urechi, nas, gură şi ochi. Lăsa o urmă ce puţea cumplit. Ajunse în vârful dealului. Se aplecă. Privi cu atenţie un timp. Nu era niciun suflet pe-acolo. Coborî încet până la groapa de gunoi, adâncindu-se printre buruieni. Ajunse în dreptul mormanelor de gunoi putred, unde se afundă până la genunchi. Înaintă încă puţin şi găsi locul pe care-l prevăzuse. Azvârli cadavrul acolo şi începu să sape cu mâinile. Scormoni o vreme, dând la o parte obiecte şi mizerie sedimentată în ani. Dintr-odată, simţi o durere în laba piciorului. Şi încă una. Privi în jur. Şobolani! Şobolani fără număr îl muşcau. Se luptă cu ei, izbindu-i cu tot ce apuca în mână. Şobolanii se înfruptau din cadavru. Douăzeci. Treizeci. Apăreau tot mai mulţi, de peste tot. Patruzeci. Mai mulţi, tot mai mulţi. D muşcau de braţe, de mâini, de faţă. Le

smulse leşul Şobolanii ţipau şi se repezeau asupra lui.

— La o parte, javrelor, la o parte. Daţi-vă la o parte! La groapă cu asta!

Reuşi să azvârle cadavrul în groapă. Şobolanii continuau să muşte din hoit, înnebuniţi de poftă. Smulgeau bucăţi din mortăciune. Şi-l muşcau şi pe el sfârtecându-i pielea. Astupă cadavrul şi şobolanii cu gunoi. Acoperi totul cât putu mai bine. Câţiva şobolani rămăseseră la suprafaţă şi-l atacau fără milă. În cele din urmă, termină de îngropat. Îl durea tot corpul. Zeci de muşcături. Poate o sută. Sau mai multe. Şobolani enormi, puternici, sălbatici. Îi smulseseră bucăţi de carne din braţe, mâini, faţă, burtă, picioare. Era sfâşiat. Ieşi de-acolo cu chiu cu vai, târându-se până acasă. Îi trebui mai mult de-o oră ca să ajungă. Intră şi se prăbuşi în culcuşul lui. Avea ameţeli, îi venea să vomite. Îl durea tot corpul. Adormi.

Când se deşteptă, nu ştia dacă era zi sau noapte. De-abia dacă putea să întredeschidă ochii. El nu ştia, dar avea o febră de patruzeci de grade, care urcă până la patruzeci şi două. Vomită, Greaţă, ameţeli, durere de cap, delirul febrei. Totul se

împreuna ca să-l strivească ca pe un gândac. Şi nu reuşi să se ridice în picioare. Prin minte, îi treceau imagini nebuneşti. Una după alta. Mama lui murind, cu tija de oţel sfredelindu-i creierul, bunica ţeapănă în faţa lui. Fratele său făcut ţăndări pe asfalt. El cu o iconiţă, cerşind. Îi era foarte sete. Voia apă. „Magda, dă-mi apă. Apă, Magda, apă, Magda, apă, Magda, apă. Dar nu putea să rostească nimic. Doar gândurile îi vorbeau. Avu o moarte cumplită. Agonia lui dură şase zile, cu nopţile lor. Până ce-şi pierdu cunoştinţa. Într-un târziu, se sfârşi. Corpul lui putrezea din pricina ulceraţiilor provocate de şobolani. Cadavrul se descompuse în câteva ore. Coborâră vulturii şi-l mistuiră puţin câte puţin. Festinul dură patru zile. Se înfruptară din el pe îndelete. Iar pe măsură ce putrezea, deveneau şi mai lacomi de stârv. Şi nimeni nu află nimic, niciodată.

Havana, 1998